

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

VI legislatura

Any 2006

Núm. 81

Presidència del Molt Honorable Sr. Pere Rotger i Llabrés

Sessió celebrada dia 21 de febrer del 2006

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I. PREGUNTES:

- 1) **RGE núm. 1009/06**, de l'Hble. Diputada Sra. Assumpta Vinent i Barceló, del Grup Parlamentari Popular, relativa a cria en captivitat de la milana. 4202
  - 2) **RGE núm. 1010/06**, de l'Hble. Diputat Sr. Eduardo Puche i Castillejo, del Grup Parlamentari Popular, relativa a previsions de la Hipoteca Jove. 4203
  - 3) **RGE núm. 1014/06**, de l'Hble. Diputat Sr. Andreu Bosch i Mesquida, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a concertació de places de batxillerat. 4203
  - 4) **RGE núm. 1018/06**, de l'Hble. Diputat Sr. Eduard Riudavets i Florit, del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a centres concertats. 4205
  - 5) **RGE núm. 1015/06**, de l'Hble. Diputada Sra. Rosa Maria Alberdi i Castell, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a inversions en educació. 4206
  - 6) **RGE núm. 1007/06**, de l'Hble. Diputat Sr. Miquel Ramon i Juan, del Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, relativa a delegada de la Conselleria d'Educació a les Pitiüses. 4207
  - 7) **RGE núm. 1028/06**, de l'Hble. Diputat Sr. Antoni Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a terrenys en el Parc
-

- Bit. 4208
- 8) RGE núm. 1008/06**, de l'Hble. Diputada Sra. Carme Feliu i Álvarez de Sotomayor, del Grup Parlamentari Popular, relativa a desenvolupament del Pla Oci 60. 4209
- 9) RGE núm. 1011/06**, de l'Hble. Diputada Sra. Maria Binimelis i Amengual, del Grup Parlamentari Popular, relativa a inundacions recents al Sàhara. 4209
- 10) RGE núm. 1012/06**, de l'Hble. Diputada Sra. Misericòrdia Sugrañes i Barenys, del Grup Parlamentari Popular, relativa a evolució d'ingressos pel turisme. 4210
- 11) RGE núm. 1013/06**, de l'Hble. Diputat Sr. Jaume Tadeo i Florit, del Grup Parlamentari Popular, relativa a conveni de col·laboració entre la Conselleria d'Economia, Hisenda i Innovació i l'Institut de Crèdit Oficial. 4210
- 12) RGE núm. 1017/06**, de l'Hble. Diputat Sr. Antoni Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a procés electoral de Sa Nostra. 4211
- II. INTERPEL·LACIÓ RGE núm. 5607/05**, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a política d'endeutament del Govern de les Illes Balears. 4212
- III. Debat de l'esmena a la totalitat de devolució RGE núm. 8370/05**, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds al Projecte de Llei RGE núm. 6846/05, balear de caça i pesca fluvial. 4220
- IV. Debat del dictamen de la Comissió d'Assumptes Socials del Projecte de Llei RGE núm. 3760/05**, de voluntats anticipades. 4232
- V. Adopció d'acord sobre la proposta de la Mesa d'aplicar el procediment de tramitació directa i per lectura única al Projecte de Llei RGE núm. 25/06**, de reforma de la Llei 12/1998, de patrimoni històric de les Illes Balears. 4236
- VI. Debat i votació, si n'és el cas, del Projecte de Llei RGE núm. 25/06**, de reforma de la Llei 12/1998, de patrimoni històric de les Illes Balears. 4236

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, començam la sessió plenària d'avui. I el primer punt de l'ordre del dia consisteix en el debat de les preguntes amb sol·licitud de resposta oral davant ple.

I.1) Pregunta RGE núm. 1009/06, de l'Hble. Diputada Sra. Assumpta Vinent i Barceló, del Grup Parlamentari Popular, relativa a cria en captivitat de la milana.

Primera pregunta RGE núm. 1009/06, relativa a cria en captivitat de la milana que formula la diputada Sra. Assumpta Vinent i Barceló del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la Sra. Diputada.

LA SRA. VINENT I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller de Medi Ambient, darrerament hem vist que ha duit a terme varies actuacions referents a la cria en captivitat de la milana i per açò des del Grup Parlamentari Popular quines actuacions està duent a terme la conselleria en relació a la cria en captivitat de la milana?

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller de Medi Ambient.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Jaume Font i Barceló):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Diputada, com vostès saben la milana reial és un rapinyaire abundant, o era abundant a Mallorca, i sobretot a Menorca, amb una població de centenars d'exemplars fins l'any 70. A partir de l'any 70 fins l'any 99 hi ha hagut un descens molt important i molt greu. Actualment hi ha 14 parelles a Mallorca i 12 parelles a Menorca i aquesta espècie està catalogada com en perill d'extinció per part del Catàleg Nacional d'Espècies Amenaçades.

Entre les mesures correctores contemplades dins aquest Pla de recuperació, hi ha principalment la lluita contra el verí d'ús il·legal, la modificació de les esteses elèctriques perilloses i es considera convenient iniciar un programa de cria en captivitat per incrementar el número de milanes, ja que el petit nombre de parelles reproductores existents la fa vulnerable a incidències inesperades que podrien posar en perill l'espècie. Així mateix, la possibilitat de traslladar milanes d'altres comunitats autònomes és cada vegada més difícil, ja que la situació de l'espècie a tot l'Estat ha empitjorat aquests darrers anys.

Aquest programa de cria mitjançant exemplars irrecuperables es du a terme al Consorci de Recuperació de Fauna de les Illes Balears i actualment al consorci hi ha 7 milanes reials, 3 mascles i 4 femelles, procedents d'exemplars irrecuperables de centres de recuperació d'Extremadura i de Castella-Lleó i que s'han de completar amb altres exemplars no recuperats, per constituir com a mínim 4 parelles reproductores.

S'han construït 4 gàbies de cria, de 20 metres quadrats, amb totes les característiques d'aïllament, benestar per als animals i facilitat pel maneig reproductiu, per mantenir parelles reproductores i aconseguir exemplars joves per al seu alliberament a la natura mitjançant (...), és a dir, construint plataformes artificials en els llocs adequats per a aquests joves, tècnica experimentada amb èxit a Mallorca amb altres espècies i esperem que vagi bé. El primer objectiu és aconseguir parelles viables i l'any 2006 es realitzaran experiències d'inseminació artificial per assegurar la cria en captivitat.

El pressupost global, estam xerrant de 38.000 euros i tenim una ajuda per part de Gesa, de 12.000. A part, de què amb un altre conveni amb Gesa, aporten 24.000 i el Govern prop de 30.000 per anar aïllant esteses elèctriques perquè no puguin xocar. Tot això és una passa més dins les altres fines que se fan...

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Sra. Diputada, vol intervenir?

I.2) Pregunta RGE núm. 1010/06, de l'Hble. Diputat Sr. Eduardo Puche i Castillejo, del Grup Parlamentari Popular, relativa a previsions de la Hipoteca Jove.

Passam a la segona pregunta RGE núm. 1010/06, relativa a previsions Hipoteca Jove que presenta el diputat Sr. Eduardo Puche i Castillejo del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. PUCHE I CASTILLEJO:

Muchas gracias, Sr. Presidente. La pregunta va dirigida a la Sra. Consellera de Obras Públicas. Sra. Consellera, se están cumpliendo las previsiones que había hecho la Conselleria de Obras Públicas, Vivienda y Transportes, en relación a la aceptación de la Hipoteca Jove por parte de los colectivos afectados?

Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula la Sra. Consellera d'Obres Públiques i Habitatge.

LA SRA. CONSELLERA D'OBRES PÚBLIQUES, HABITATGE I TRANSPORTS (Margalida Isabel Cabrer i González):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Diputat, efectivament des de què dia 13 d'octubre del 2005 vàrem posar en marxa l'Hipoteca Jove amb el conveni amb La

Caixa i Sa Nostra, la previsió la veritat és que s'ha vist superada i és un producte que està tenint moltíssima acceptació entre els joves de les nostres illes. Amb un poquet de 4 mesos que du en marxa la iniciativa, hem atès 23.425 telefonades. S'han fet 33.097 consultes a la nostra pàgina d'internet. I hi ha 3.500 sol·licituds. D'aquestes 3.500 sol·licituds ja han rebut l'acceptació per part del Govern 1.281 i d'aquestes 891 corresponen a l'illa...

EL SR. PRESIDENT:

Un poc de silenci per favor.

LA SRA. CONSELLERA D'OBRES PÚBLIQUES, HABITATGE I TRANSPORTS (Margalida Isabel Cabrer i González):

...de Mallorca, 136 a l'illa de Menorca, 249 a l'illa d'Eivissa i 5 a l'illa de Formentera.

Hem de dir també que aquest producte que avalam el 100% fins a hipoteques de 300.000 euros, en concret el 57% d'aval que hem donat són pisos de fins a 180.000 euros, per tant, el gran percentatge és gent que compra habitatges de fins a 30 milions de pessetes. Un 32% entre 180.000 i 240.000 euros i un 11% entre 240.000 i 300.000 euros.

També com a nota destacable és que l'Hipoteca Jove que està oberta també a la població immigrant, un 12% de les hipoteques que ja hem fet són de persones immigrants. A part, milloram aquest producte, en concret vàrem firmar un conveni amb l'Associació de Promotors per a l'habitatge nou, la part d'opció de compra que siguin les despeses i no sigui part de l'hipoteca perquè tinguin dret al 100%. I ara tenim en tramitació un conveni amb el Col·legi de la Propietat Immobiliària (API) per millorar aquest producte.

A part, molts d'aquests joves tenen ajudes econòmiques a l'entrada i ajudes de rehabilitació. El que passa és que aquestes ajudes normalment no els bastava per comprar l'habitatge i ara amb l'aval del Govern tenen (...) l'habitatge mitjançant aquestes ajudes que els serveix per pagar les despeses.

Moltes gràcies.

I.3) Pregunta RGE núm. 1014/06, de l'Hble. Diputat Sr. Andreu Bosch i Mesquida, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a concertació de places de batxillerat.

EL SR. PRESIDENT:

Tercera pregunta RGE núm. 1014/06, relativa a concertació de places de batxillerat que formula el Sr. Andreu Bosch i Mesquida del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. BOSCH I MESQUIDA:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, la legislació actual permet que col·legis privats puguin concertar cursos o etapes educatives obligatòries amb el sistema públic, per pal·liar l'escassetat de places a la xarxa pública. A la vista de les

intencions de la Conselleria d'Educació de concertar places de batxillerat, ensenyament no obligatori, per cert, a centres privats, li deman: quins informes té el conseller que el condueixen a concertar places de batxillerat?

EL S. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller d'Educació i Cultura.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Sr. Diputat, la pretensió de concertar places de batxillerat no és per a aquesta legislatura, és per a la propera legislatura, així ho hem explicat. De fet, és un debat que se suscitarà, això sí, en el debat de pressuposts del proper exercici perquè s'haurien d'incloure les partides corresponents i naturalment existiran els informes necessaris.

Però me deixi recordar-li Sr. Diputat, que a l'anterior legislatura quan governava el Partit Popular, se va concertar l'ensenyança infantil, que no és obligatòria. I en aquell moment el Govern de les Illes Balears va ser pioner en la concertació de l'educació infantil. Avui a tot l'Estat espanyol existeix la gratuïtat de la concertació de l'educació infantil. I també ens agradaria ser pioners en aquest tema a efectes de batxillerat.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. BOSCH I MESQUIDA:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, en aquests moments la demanda de batxillerat no només està coberta, no hi ha dèficit de places, sinó que fins i tot tenim constància que un nombre important d'instituts públics de secundària estan perdent alumnes i que d'altres instituts, per no tancar aules, estan mantenint cursos amb unes ràtios molt baixes d'alumnes. Per tant, l'actual situació no justifica que s'hagin de concertar places, posat que hi ha una oferta suficient en els centres públics.

Si les previsions, tal com surten en els mitjans, has de concertar entre 30 o 35 unitats, els costos seran a l'entorn de 3 milions d'euros. Quina necessitat té el conseller de fer aquesta despesa quan hi ha places en els centres públics? És així com s'administren els doblers de tots? Ha passat vostè Sr. Conseller, que si concerta els centres privats es pot produir un transvasament d'alumnes a aquests centres, amb la conseqüent pèrdua de matrícules als centres públics? Què farà amb els instituts buits? Què farà amb els professors?

I un altre fenomen més greu encara, mitjançant aquest sistema es dona peu, una vegada més, a afavorir la selecció d'alumnes. El decantament d'uns alumnes amb unes característiques a uns centres i uns altres a uns altres. El sistema escolar mai no pot ser un instrument de selecció. Vostè Sr. Conseller, una vegada més, està obrint una fractura en el sistema educatiu, afavorint els centres privats, en detriment de l'escola pública i el concert del batxillerat és una peça més de la seva política de segregació. Vostè mitjançant la seva política

està provocant un efecte cridada cap a l'ensenyament privat, o concertat. I amb quin absurd ens trobam? Que vostè fa propaganda i afavoreix els centres (...), mentre està descuidant els centres que li són propis. Doni prestigi als centres públics, eviti la tria d'alumnes, fomenti la igualtat d'oportunitat i no tindrà cap necessitat de fer més concerts.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Discrep del plantejament que fa el Sr. Diputat. Jo crec que la igualtat d'oportunitats consisteix també en què qui va a un centre concertat i vol seguir estudiant pugui tenir dret a seguir en aquest mateix centre estudiant els cursos de batxillerat. A mi me pareix un dret fàcil de reconèixer. I li anunciï que no quedaran instituts buits, quan tota l'onada d'estudiants que tenim en aquests moments, a infantil i a primària, vagi arribant als cursos superiors, jo li asseguro que aquest vaticini que vostè fa de què "quedaran buits els instituts", això sí que se veu que no s'ho ha estudiat vostè i li aconsell que s'ho estudiï. Per començar no ens bastaran els instituts que tenim.

En segon terme, jo no puc acceptar que vostè expliqui que la nostra política és una política de segregació, de persecució i de benefici a centres determinats. Estam parlant de centres que ja han fet tota la primària i secundària i volen fer batxillerat amb fons públics, dins una xarxa que permet que se financï amb fons públics. Això no és nou aquí. En aquesta comunitat autònoma ja hi ha 5 centres concertats, o 6, o 7, que tenen concertat el batxillerat, això ho sap vostè perfectament. Per tant, no estam... Si volem parlar en termes d'igualtat, per què en uns centres concertats se pot fer el batxillerat i en altres centres no? CIDE, Sant Josep Obrer, Santa Maria i alguns altres estan concertats perquè són antigues filials d'instituts i perquè tenen unes condicions específiques que la LOCE els permetia tenir-los.

Per tant, precisament mitjançant aquest principi d'igualtat, precisament amb la idea de la consecució de què una persona que comenci el seu cicle formatiu a un centre concertat, finançat, perquè aquí parlam molt fàcilment de centres privats, de centres de particulars i tal, però estam parlant de centres finançats amb recursos públics. En definitiva, jo crec que és perfectament coherent i a més, serà una qüestió que es debatrà durant les properes eleccions perquè haurà sortit l'ordre d'escolarització del següent curs, però...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, disculpi. Estava pendent de la Sra. Mascaró que no podia passar.

I.4) Pregunta RGE núm. 1018/06, de l'Hble. Diputat Sr. Eduard Riudavets i Florit, del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a centres concertats.

Quarta pregunta RGE núm.1018/06, relativa a centres concertats que formula el diputat Sr. Eduard Riudavets i Florit del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Gràcies, Sr. President. Bé Sr. Conseller, ja hi tornam a ser, ahir mateix el Consell Escolar de les Illes Balears va emetre informe favorable a l'ordre que permetrà que vostè regali doblers a fons perdut a centres concertats per fer obres d'ampliació. Aquesta ordre, Sr. Conseller, està causant una greu fractura dins l'ensenyament de les Illes Balears.

Aquesta ordre ha passat, és cert, el tràmit del Consell Escolar, però amb el vot en contra dels representants de l'ensenyament públic. Hi ha votat en contra, entre d'altres, els pares de la COAPA, els estudiants, els sindicats més representatius que representen el 90% del professorat. Hi han votat en contra perquè consideren que aquesta ordre és il·legal, per mor de què no compleix el Reial Decret de Concerts, que només autoritza aquestes subvencions per a cooperatives o similars. Sr. Conseller, el Consell Escolar de les Illes Balears li va demanar a vostè un informe jurídic. Vostè s'hi va negar i ho va despatxar mitjançant un escrit del secretari general tècnic, que de jurídic res de res.

Per tot açò, considera vostè que les grans empreses d'ensenyament, que tenen centres a tot l'Estat espanyol, amb unes luxoses i caríssimes instal·lacions que no té cap centre públic, aquestes empreses són per a vostè de caràcter cooperatiu i necessiten aquests regals?

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller d'Educació i Cultura.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Sr. Diputat, podria fer una llarga introducció, no ho faré, per discrepar amb el plantejament que vostè fa. Jo no estic d'acord amb el plantejament que vostè ha explicat. No crec que aquesta sigui la qüestió.

Sí que ens hem de cenyir a la interpretació de les qüestions. Aquí hi ha un decret, ni més ni manco que del 85, fet pel PSOE quan governava i que en el nostre mode de veure i del Consell Escolar, permet aquesta possibilitat, quan xerra no només de caràcter cooperatiu, sinó de consolidat caràcter social. Específicament diu: "*de caràcter cooperatiu, o similar significado social*". Nosaltres creim que l'educació concertada obeeix a una finalitat de moltíssim caràcter social. I a més, obliden freqüentment quan parlem d'aquests centres i d'aquestes qüestions, que el decret que s'aprovarà, o l'ordre que s'aprovarà exigeix que hi hagi llista d'espera, exigeix que en aquests centres existeixi durant varis anys una demanda d'escolarització. Per tant, no estam regalant a cap centre uns recursos perquè puguin ampliar.

Per altra banda, jo sostenc fins i tot que podríem haver seguit un camí distint, que no fos el d'aquesta disposició, sinó que fos el d'una subvenció directe a qualsevol activitat econòmica, com se dona a tantes altres en aquesta comunitat.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Sr. Conseller, que vostè assimili a aquestes grans empreses en cooperatives, perquè tenen "*similar significado social*", si el legislador ho hagués volgut dir així ja ho hagués dit. Aquesta interpretació és esbiaixada i afavorint molt clarament allò que vostè vol afavorir. Açò està clar.

Però el problema no és aquest. El problema és que vostè està fent molt bé la seva feina i la seva feina és afavorir els centres concertats, en detriment de l'escola pública. I açò ho està fent mitjançant una estratègia ben planificada. Primera passa d'aquesta estratègia, acumular tots els problemes dins l'ensenyament públic, al·lots amb mancances, alumnes immigrants, tot dins... I després podem dir, clar hi ha millors resultats a l'ensenyament concertat, lògicament, no tenen els problemes. Segona passa, una campanya implícita i explícita de difondre els medis de la concertada. Tercera passa, ara hi som, destinar doblers que s'haurien de destinar als centres públics, destinar-los als centres concertats.

Vostè me diu: "tindrem més demanda". Escolti, quan tenguí vostè les mancances resoltes dels centres dels quals vostè n'és el titular, després regali doblers. Però mentre vostè no tenguí les mancances resoltes, ni fan falta moltes i està incomplint la seva pròpia planificació i les seves pròpies promeses, mentre tant no regali doblers als concertats. Això és acabar passa per passa, mitjançant la seva estratègia, amb els centres concertats. Ahir me demanaven "i com és que fa açò" i jo els vaig dir (...). Estic convençut ara per ara que ho fa perquè és allò que havia de fer, l'han fet conseller per enfonsar l'escola pública.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies. Té la paraula el Sr. Conseller d'Educació i Cultura.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Sr. Diputat, no s'enfadi tant. "M'han fet conseller per enfonsar l'escola pública", però dedicam el doble de recursos per finançar l'escola pública que quan vostès governaven...

(*Alguns aplaudiments*)

Aquesta és la veritat. I com que tenc molt poc temps, n'hi diré una altra de dolça. Miri, quan vostès arribaren, la primera que feren per retratar-se, va ser modificar la Llei del Consell Escolar perquè hi hagués una majoria distinta, això és el primer que varen fer i vostè estava en el departament d'Educació. Això és el primer que varen fer, perquè hi hagués una nova majoria. Aquesta nova majoria, que el Partit Popular quan va entrar en

el Govern no va voler tocar, nosaltres no vàrem voler modificar la llei que regula aquesta qüestió. Ahir per majoria ben clara va aprovar aquesta ordre.

Per tant, què vol que li digui? Que tenim els suports necessaris, que aquesta ordre anirà al Consell Consultiu, naturalment, hi haurà un dictamen jurídic, esper que favorable, perquè si és desfavorable naturalment no la publicarem. Però nosaltres impulsam això perquè creim que té els suports legals necessaris. Moltes gràcies.

I.5) Pregunta RGE núm. 1015/06, de l'Hble. Diputada Sra. Rosa Maria Alberdi i Castell, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a inversions en educació.

EL SR. PRESIDENT:

Cinquena pregunta RGE núm. 1015/06, relativa a inversions en educació que formula la diputada Sra. Rosa Maria Alberdi i Castell del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula la Sra. Diputada.

LA SRA. ALBERDI I CASTELL:

Moltes gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, li vull recordar que l'escola pública té uns greus dèficits econòmics, li ho record perquè vostè se n'ha oblidat. L'any passat vàrem passar per la vergonya de què no teníem diners per pagar les despeses corrents dels centres. Aquest any estam passant per la vergonya de què els incompliments de l'IBISEC estan posant en dubte les seves promeses, totalment en dubte. Front això, aquest gravíssim problema econòmic que té l'escola pública, vostè dedica uns diners a invertir en centres privats. No estam parlant de tota la concertada, estam parlant precisament d'aquella concertada que té més despeses, que és rendible.

Davant això, la meua pregunta és molt senzilla, per quin motiu no dedica els diners que pensa invertir a l'ensenyament privat a l'ensenyament públic?

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller d'Educació i Cultura.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Jo no estic d'acord amb el plantejament que fa la Sra. Diputada. No són centres privats, són centres concertats. Per tant, és una xarxa pública sostinguda amb fons públics, de lliure elecció, no és així? Jo crec que és així senyores i senyors diputats, és que pareix que parlam d'un món completament distint. Un centre privat, que existeixen, és un centre allà on s'ha de pagar tot el curs escolar cada mes. I un centre concertat és aquell, encara que sigui confessional o no, està finançat amb fons públics. Aquesta és la qüestió i aquesta és la qüestió que a vostès, no sé per què, no els va bé.

Naturalment estan prevists en els pressuposts, per a aquest objectiu que a vostè li pareix tan lamentable, aproximadament uns 350.000 euros, front als 60 milions d'inversió en conjunt que se faran als recursos públics, a les escoles públiques. Per

tant, a mi me pareix que no és una quantitat exagerada, ni que estigui responent a cap necessitat.

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Diputada.

LA SRA. ALBERDI I CASTELL:

Moltes gràcies. Sr. Conseller, si realment ens falten places, que ens en falten, per què no inverteix tots aquests diners a l'escola pública que any rera any no pot respondre a la demanda que té de persones que volen entrar en ella? Miri, no ho fa perquè en realitat aquesta iniciativa és una demostració més d'aquesta política que ve caracteritzant les estratègies educatives, per no dir que siguin polítiques, que té el Partit Popular i que es caracteritzen per: ser mentideres, ens prometen uns pressuposts que després es queden en no res. Ser arbitràries, es prenen mesures sense cap motiu pedagògic. I per descomptat, són irresponsables.

Vostè podrà fer, a mi m'agradaria que encara no pogués fer-ho, que aquesta norma s'apliqui i que sigui legal. Però el que vostè no podrà evitar mai és que aquesta iniciativa que vostè està fent, precisament, sigui partidista, injusta, arbitrària i irresponsable. Quan vostè dedica uns diners públics a unes empreses, que seran escoles concertades, però són empreses privades que tenen rendiment econòmic, estam parlant d'això Sr. Conseller, vostè el que està fent és posar un bé menor, els interessos d'uns quants, per sobre d'un bé major, la defensa de l'escola pública, que és la seva principal responsabilitat. Això en una democràcia és atemptar contra els valors de la igualtat i de la legalitat.

I jo li dic Sr. Conseller, que quan un atempta contra aquests valors de la igualtat i de l'equitat, el que està fent és una iniciativa immoral. Això mateix.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Moltes gràcies, Sr. President. Sra. Diputada, jo no puc acceptar els qualificatius que vostè me dirigeix, comprenc l'enfado que tenen, però no ho puc compartir. Nosaltres no crec que actuem d'una forma irresponsable i molt menys immoral. Si tengués el més mínim dubte de què estigués actuant d'una forma immoral me n'aniria d'aquesta cadira. Estic plenament convençut que allò que feim té uns suports ètics, morals i legals absoluts, si no fos així no ho diria, li ho puc assegurar. De totes formes hi ha uns principis de llibertat d'ensenyança que s'haurien de respectar.

També s'ha de reconèixer un altre fet, en aquesta comunitat autònoma el 37% dels alumnes van a l'escola concertada i això va molt lligat a un concepte que nosaltres volem defensar, la lliure elecció de centre i que és un concepte basat en la llibertat d'ensenyança, consagrada no només per la Constitució

espanyola, sinó per una abundant jurisprudència sobre la qüestió.

Per tant, creim que actuam dins la legalitat. Crec que actuam d'acord en uns principis que defensam i que tenen el suport dels nostres electors, això és la nostra opinió i que també té el suport de l'opinió pública en general. Per tant...

(Remor de veus)

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Flaquer per favor.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

...nosaltres invertirem en aquests 4 anys 111 milions d'euros en construir escola pública, ja pot riure Sra. Armengol i tant que pot riure! El doble d'allò que vostès dedicaren a aquesta qüestió. Aquesta és l'única veritat que l'opinió pública entendrà. La resta, músiques celestials i altres cànctics que vostès poden (...).

(Aplaudiments)

I.6) Pregunta RGE núm. 1007/06, de l'Hble. Diputat Sr. Miquel Ramon i Juan, del Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, relativa a delegada de la Conselleria d'Educació a les Pitiüses.

EL SR. PRESIDENT:

Sisena pregunta RGE núm. 1007/06, relativa a delegada de la Conselleria d'Educació a les Pitiüses que formula el diputat Sr. Miquel Ramon i Juan del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. RAMON I JUAN:

Gràcies, Sr. President. Aquesta pregunta tal vegada és encara més oportuna un dia com avui, quan les màquines enviades pel Govern balear han entrat il·legalment i han arrasat una de les poques explotacions agrícoles que encara queden vives a l'illa d'Eivissa. Bé, amb uns projectes de macrocarreteres, de macroautovies, en els quals el Govern de les Illes Balears actua en conjunt amb totes les seves conselleries per fer aquesta aberració i fer-la costí el que costí.

Tan és així, que la Conselleria d'Educació ha obert expedient i persegueix els estudiants que es varen manifestar contra aquests projectes d'autovia. La delegada insular de la conselleria es va atrevir a dir que els estudiants no tenen dret a manifestar-se. I juntament amb la persecució de qui es manifesta contra les autopistes de l'illa d'Eivissa, la delegada insular Pilar Marí, presenta conjuntament amb un grup d'al·lotes de les noves generacions del Partit Popular una posada associació apolítica i el seu únic objectiu és cridar perquè els estudiants no vagin a la manifestació. És una autèntica vergonya que la conselleria es dediqui a crear associacions per combatre que els estudiants s'organitzin com els doni la gana. Es fa la presentació a un institut, amb la

presència de la delegada insular d'aquesta associació, ja dic, apolítica contrària a la manifestació i formada per membres apolítics, això sí, de noves generacions del Partit Popular.

Autèntica vergonya de la conselleria, persecució contra qui es manifesten i crear artificialment associacions d'aquestes característiques. D'autèntica vergonya Sr. Fiol, però evidentment no aconseguiran el seu objectiu. A la gran manifestació de divendres hi havia molts d'estudiants i cada vegada hi ha més estudiants, a pesar de què creïn aquestes associacions artificials, patrocinades, emparades des de la pròpia Conselleria d'Educació.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA (Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. El diputat d'Esquerra Unida ve inflammat per l'ambient *mitinero* i bel·ligerant, l'ambient de la barricada. L'hem de respectar i naturalment això no té res a veure amb la pregunta.

El Sr. Diputat la setmana passada a o l'altra, ja no me'n record, volia saber, demanava i exigia, com havia actuat la Inspecció i acabava conclouent que la Inspecció educativa era la Gestapo, ho va dir ben clar. Avui el diputat vol saber què fa la directora d'educació assistint a l'organització i primera reunió d'una associació democràtica d'estudiants pitiüsos. Jo deman qui és la Gestapo?

(Alguns aplaudiments)

I.7) Pregunta RGE núm. 1028/06, de l'Hble. Diputat Sr. Antoni Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a terrenys en el Parc Bit.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la setena pregunta RGE núm. 1028/06, relativa a terrenys en el Parc Bit que formula el diputat Sr. Antoni Diéguez i Seguí del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gràcies, Sr. President. Per què el Govern de les Illes Balears ha lliurat solars a preu de saldo en el Parc Bit a l'Opus Dei?

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller d'Economia i Hisenda.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA, HISENDA I INNOVACIÓ (Lluís Àngel Ramis d'Ayreflor i Cardell):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Diputat, el Govern de les Illes Balears no ha venut cap solar a cap entitat. La societat Parc Bit Desenvolupament ha venut un solar, una parcel·la a la Fundació Educació i Família, supòs que se refereix a aquesta fundació, especialitzada en temes d'ensenyança. S'ha venut a preus de mercat, segons dicten les lleis de mercat perquè així correspon a la transparència d'aquest Govern.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gràcies, Sr. President. Ja entrarem en la legalitat d'aquesta entrega, però li volia dir una altra cosa Sr. Conseller. Miri, una de dues, o feia falta un altre col·legi a Palma o no feia falta. Si feia falta, la seva obligació com a Govern era construir-lo amb doblers públics i si no feia falta, no té per què gastar diners públics en un projecte innecessari per als ciutadans, perquè entregar un col·legi a preu de saldo és malbaratar doblers públics. Així doncs entenem que no feia falta. Seria molt greu pensar que davant les necessitats dels ciutadans, la iniciativa pública es plega al negoci privat.

Si de veritat creu Sr. Conseller en la iniciativa privada i la lliure competència, deixi que funcioni sense interferir. És cert que la iniciativa privada té dret a crear els col·legis que vulgui, com qualsevol empresari. Però atempta Sr. Conseller contra la lliure competència quan ajuda, amb diners públics, a una empresa i no a una altra. Vostès no creuen en la iniciativa privada, sinó en la iniciativa privada amb fons públics, que és una cosa molt diferent.

En aquesta legislatura, Sr. Conseller, estan convertint-se vostès en els fossers de l'ensenyament públic desviant els diners a l'ensenyament privat, però el que és pitjor, Sr. Conseller, esteu utilitzant els fons públics per fomentar l'ensenyament segregacionista. Si segons la Constitució, article 14, els homes i les dones són iguals, sense poder ser tractats de forma diferent per raons de sexe, per quin motiu han de ser educats de forma diferent segons el seu sexe? La vida és mixta, Sr. Conseller; l'educació també ha de ser mixta. Si volen segregat no ho facin amb els diners de tots.

Gràcies, Sr. President.

(Remor de veus i aldarull a la sala)

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA, HISENDA I INNOVACIÓ (Lluís Àngel Ramis d'Ayreflor i Cardell):

Gràcies, Sr. President. Sr. Diputat, com sempre vostè fa demagògia. En aquest cas la transparència... Demagògia, sí, demagògia. En aquest cas vàrem publicar uns anuncis perquè

aquest solar tenia aqueixa qualificació, no tenia qualificació d'ús tecnològic... Sí, sí, sí.

(Intervenció inaudible)

Ús docent...

EL SR. PRESIDENT:

Per favor...

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA, HISENDA I INNOVACIÓ (Lluís Àngel Ramis d'Ayreflor i Cardell):

Li direm exactament -per favor, escolti-, aleshores, de comunitari ús docent, i evidentment vàrem decidir treure a la venda aquest solar, vàrem publicar uns anuncis a dos diaris locals i al BOIB de dia 20 de maig del 2005 per fer la transparència de l'oferta pública, a pesar que no estam obligats perquè ahir mateix vàrem vendre un solar al Parc Bit i no hem fet cap concurs, però com que era una parcel·la única per a aquest ús sí que vàrem voler fer un concurs per transparència, cosa que no farien potser vostès.

En segon lloc, com es fixa el preu? Idò el preu es fixa, és a dir, vostè sap que l'any passat el metre quadrat al Parc Bit edificable, metre edificable, es va vendre a 207 euros el metre quadrat a solars per a ús tecnològic, per a edificis, i amb tipus d'equipament comunitari s'està valorant al 35%; per tant d'aquests 207 el 35% serien 72 euros el metre quadrat edificable -m'estic referint sempre a metre quadrat edificable- i per tant vàrem posar un preu mínim a l'oferta pública d'aquest sòl de 75 euros el metre quadrat. A partir d'aquí hi va haver únicament una oferta que correspon a aquesta fundació i que complia tots els requisits i per tant es va vendre aquest solar per 2.175.000 euros.

Evidentment aquest preu s'ha de tenir en compte que aquesta parcel·la de 75.000 metres quadrats s'ha d'urbanitzar, és a dir, no disposa de la recollida de serveis de residus pneumàtica, és un cost que hi ha, s'ha d'urbanitzar amb electricitat, aigua, el clavegueram... Totes aquestes funcions van a càrrec de l'empresa...

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller.

I.8) Pregunta RGE núm. 1008/06, de l'Hble. Diputada Sra. Carme Feliu i Álvarez de Sotomayor, del Grup Parlamentari Popular, relativa a desenvolupament del Pla Oci 60.

Passam a la vuitena pregunta, RGE núm. 1008/06, relativa a desenvolupament del Pla Oci 60, que formula la diputada Sra. Carme Feliu i Álvarez de Sotomayor, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la Sra. Diputada.

LA SRA. FELIU I ÁLVAREZ DE SOTOMAYOR:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Conseller, ens consta que aquest govern està fent una aposta

forta pel Programa Oci 60. Tant és així que ens consta que s'està ampliant el nombre de comunitats autònomes, fins i tot de països a Europa, per tal de fer aquest tipus d'intercanvis entre les persones i els ciutadans d'aquestes illes i els ciutadans d'altres comunitats. Voldríem saber, des del Grup Parlamentari Popular voldríem saber quines són les previsions de la Conselleria de Turisme quant a establir a acords amb altres comunitats autònomes per al desenvolupament del Pla Oci 60.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller de Turisme.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Joan Flaquer i Riutort):

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, podem parlar de previsions però també, afortunadament, ja de realitats perquè ja està en marxa en aquests moments un programa d'intercanvi amb la comunitat autònoma valenciana, allà on hem posat les primeres 1.500 places a la venda, que representen que els ciutadans, les persones majors de 60 anys de les Illes Balears, es puguin desplaçar a aquesta comunitat valenciana i que al mateix temps des de València puguin venir cap a les Illes Balears també 1.500 persones.

A més d'aquesta qüestió, que és una realitat i que es pretén ampliar de cara al futur aquest conveni amb la Generalitat valenciana, estam també ja ben a punt de tancar amb la comunitat autònoma de Múrcia; amb la Generalitat de Catalunya hi ha també acords ja bastant avançats, i hi ha hagut ja també una experiència pilot amb la comunitat autònoma de Galícia, la Xunta de Galícia, que s'ha fet una primera experiència també d'un centenar de viatges en aquest sentit.

La nostra idea, la nostra previsió és poder estendre al màxim aquest programa perquè entenem que suposa una ampliació del ventall de possibilitats que en aquests moments tenen els nostres pensionistes per poder gaudir d'unes vacances a uns preus realment assequibles. Per tant en aquest sentit li he de dir que, a més de la realitat de València, que ja està en aquests moments en funcionament, la nostra previsió és que molt aviat puguem tancar amb Múrcia, amb Galícia i amb Catalunya acords molt semblants en aquest sentit.

Moltes gràcies.

I.9) Pregunta RGE núm. 1011/06, de l'Hble. Diputada Sra. Maria Binimelis i Amengual, del Grup Parlamentari Popular, relativa a inundacions recents al Sàhara.

EL SR. PRESIDENT:

Novena pregunta, RGE núm. 1011/06, relativa a inundacions recents al Sàhara, que formula la diputada Sra. Maria Binimelis i Amengual, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la Sra. Diputada.

LA SRA. BINIMELIS I AMENGUAL:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sra. Consellera, a causa de les recents inundacions que hi ha hagut en el Sàhara i que han provocat que la meitat dels campaments de refugiats hagin quedat arrasats, quines actuacions ha duit o pensa dur a terme la Conselleria d'Immigració i Cooperació?

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula la Sra. Consellera de Cooperació i Immigració.

LA SRA. CONSELLERA D'IMMIGRACIÓ I COOPERACIÓ (Encarnación Juana Pastor i Sánchez):

Sr. Presidente, señoras y señores diputados, mire, enseguida que tuvimos conocimiento de la magnitud de la catástrofe esta conselleria de Inmigración y Cooperación, a través de su dirección general se reunió con el Comité de Emergencia, que asistieron representantes de la Cruz Roja, UNICEF, Càritas e Intermón, Médicos del Mundo, Medicus Mundi, Apotecaris Solidaris, refugiados saharauis y la Asociación Amigos del Pueblo Saharaui.

Todas estas personas, que supieron de la magnitud de esta catástrofe -repito- que ha afectado a más del 50% de la zona de Argelia, pues habilitaron enseguida los distintos auxilios para (...). En esta conselleria se habilitaron 90.000 euros que serán destinados para poder llevar a cabo las obras de reconstrucción de hospitales, de escuelas y de viviendas. Además de esto esta consejería está subvencionando los kits de primeros auxilios que serán destinados a más de 15.000 personas y que suponen que durante dos meses estas personas recibirán los primeros auxilios.

Muchas gracias.

I.10) Pregunta RGE núm. 1012/06, de l'Hble. Diputada Sra. Misericòrdia Sugrañes i Barenys, del Grup Parlamentari Popular, relativa a evolució d'ingressos pel turisme.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la pregunta número 10, RGE núm. 1012/06, relativa a evolució dels ingressos pel turisme, que formula la diputada Sra. Misericòrdia Sugrañes i Barenys, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la Sra. Diputada.

LA SRA. SUGRAÑES I BARENYS:

Gràcies, Sr. President. Voldríem conèixer del conseller de Turisme quina ha estat l'evolució dels ingressos en qüestió de turisme aquests darrers anys. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller de Turisme.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Joan Flaquer i Riutort):

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, aquesta és una pregunta que requereix una explicació prèvia relativa als criteris que s'han seguit fins ara en relació a les anàlisis de despesa turística. Fins l'any 2000 va ser la Universitat de les Illes Balears que es va encarregar d'aquesta enquesta; els anys 2001, 2002 i 2003, com a conseqüència d'un concurs que va treure el govern anterior, va ser una empresa anomenada IPD que va analitzar aquesta despesa; i des de l'any 2004 fins ara ho estam fent en col·laboració amb el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme a través de l'empresa Araldi. Per tant els criteris en ocasions no poden ser homogenis però sí que es pot extreure una conclusió important de l'evolució dels ingressos.

L'any 2001 els ingressos per turisme, segons aquesta enquesta que va elaborar IPD, eren 94.158.450 euros; l'any 2002 varen davallar a 88.403.468 euros; i l'any 2003 varen continuar davallant fins a la xifra de 86.392.820 euros. És a dir, podem dir -perquè aquests criteris sí que eren homogenis- que del 2001 al 2003 hi va haver una davallada molt important, una reducció molt considerable dels ingressos turístics en aquesta comunitat autònoma. L'any 2004 els ingressos per turisme, ja amb una altra metodologia de feina, com dic, des de Madrid, des de l'empresa Araldi, els ingressos varen ser de 111.671.412 euros. No podríem comparar realment aquesta magnitud del 2003 al 2004 perquè creim que per ventura els criteris no eren homogenis, però sí que podem comparar ja aquesta xifra del 2004 amb la xifra tancada del 2005, de l'any passat, que és de 117.612.663 euros, és a dir, un 5,32% més que l'any passat.

Allò important és comprovar com a partir de l'any 2004, sigui quina sigui la taxa tècnica que s'empri, es comprova ja una recuperació en els ingressos turístics a diferència del que es va produir en els anys 2001, 2002 i 2003, on es va produir una dràstica reducció dels ingressos per turisme en aquesta comunitat autònoma.

Moltes gràcies.

I.11) Pregunta RGE núm. 1013/06, de l'Hble. Diputat Sr. Jaume Tadeo i Florit, del Grup Parlamentari Popular, relativa a conveni de col·laboració entre la Conselleria d'Economia, Hisenda i Innovació i l'Institut de Crèdit Oficial.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la pregunta número 11, RGE núm. 1013/06, relativa a conveni de col·laboració entre la Conselleria d'Economia, Hisenda i Innovació i l'Institut de Crèdit Oficial, que formula el diputat Sr. Jaume Tadeo i Florit, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. TADEO I FLORIT:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, formulam aquesta pregunta per saber des de la Conselleria d'Economia, Hisenda i Innovació, què suposarà, què pensa que suposarà per a les empreses de les Illes Balears, la signatura del conveni entre aquesta conselleria i l'Institut de Crèdit Oficial, ICO.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller d'Economia i Hisenda.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA, HISENDA I INNOVACIÓ (Lluís Àngel Ramis d'Ayreflor i Cardell):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Diputat, en principi hem de dir que aquest conveni que hem fet amb l'ICO per un import de 40 milions d'euros s'emmarca en el fet que a partir de l'any que ve, a causa de la mala negociació del Govern central amb la Unió Europea, no es podran donar ajudes d'Estat, és a dir, no es podran subvencionar les inversions de les PIME de les Illes Balears més que en un percentatge molt petit, perquè Balears ha estat exclosa de la zona de rebre ajudes d'estat.

Per tant hem iniciat un nou sistema que és la finançació del tipus d'interès, i en aquesta línia d'emmarca aquest conveni amb l'ICO, que el Govern vol que les petites i les mitjanes empreses, que és el teixit econòmic bàsic a les Illes Balears, tinguin una finançació adequada, la millor finançació possible, i per això aquest conveni, per millorar el foment de la inversió, per millorar la modernització de les empreses i la qualitat dels seus serveis.

En definitiva està encaminat aquest conveni a generar llocs de feina, a afavorir la creació de riquesa i la millora de la competitivitat. S'ha de dir que és la primera vegada que el Govern de les Illes Balears firma un conveni d'aquest tipus amb l'ICO i que és el segon que es firma a tot Espanya, també el té la comunitat autònoma de Múrcia; és a dir, que Múrcia i Balears han firmat uns convenis específics amb l'ICO en aquesta línia i per tant agraïm a l'Institut de Crèdit Oficial aquesta atenció cap a Balears.

Els sectors beneficiats són els que s'han considerat estratègics, més importants dintre de l'economia de les Illes Balears, com són el turisme, el comerç, la indústria, els professionals col·legiats com a primer pic perquè puguin accedir a línies especials, educació, empreses d'innovació i dones empresàries. Es preveu que es puguin beneficiar devers 1.000 PIME i que es puguin crear devers 1.000 llocs de treball nous gràcies a aquest tipus d'ajudes, la qual cosa ha de dur una inversió induïda de més de 70 milions d'euros. Per tant del que es tracta és que el teixit empresarial de les PIME de les Illes Balears puguin accedir a condicions de finançació com poden tenir les grans empreses per així ajudar a la seva competitivitat.

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.12) Pregunta RGE núm. 1017/06, de l'Hble. Diputat Sr. Antoni Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a procés electoral de Sa Nostra.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la pregunta número 12 i darrera d'avui, RGE núm. 1017/06, relativa a procés electoral de Sa Nostra, que formula

el diputat Sr. Antoni Diéguez i Seguí, del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula el Sr. Diputat.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gràcies, Sr. President. Què va pretendre el conseller d'Economia, Hisenda i Innovació amb la seva intervenció en el procés electoral de Sa Nostra?

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller d'Economia i Hisenda.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA, HISENDA I INNOVACIÓ (Lluís Àngel Ramis d'Ayreflor i Cardell):

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Diputat, l'únic motiu que em va conduir a la meva presència el dia 13 de gener a Sa Nostra va ser fer una reflexió als tres candidats que es presentaven, el Sr. Huguet, el Sr. Morey i la Sra. Barceló, que, donat els fets que s'havien produït aquell mateix dia o el vespre anterior, que havien incorporat novetats substancials, reflexionassin si era positiu per a l'entitat produir l'elecció de nou president amb aquells condicionants d'aquell darrer dia. Per tant aqueixa única intervenció de fer aqueixa reflexió, i els candidats, els tres candidats, de comú acord varen retirar la seva candidatura per presidir Sa Nostra.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat...

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, no li vull negar ni el seu dret ni la seva obligació d'intervenir a Sa Nostra les vegades que faci falta, però en aquest cas ha intervingut tard i malament. Ha intervingut tard perquè vostè sabia perfectament què estava passant a Sa Nostra feia una setmana i quina era la situació del procés electoral. Va esperar fins al darrer moment i va ajudar a generar una situació crítica a l'entitat i als candidats. Ha intervingut també malament perquè vostè va justificar la seva intervenció per tal d'aconseguir un candidat de consens -se'n recorda?- amb el vot unànim del consell d'administració, i també va fracassar en això. Aleshores, per què va intervenir?

Se'n recorda quan li vaig avançar que vostè pressionaria els bancs per tal que li donassin diners per a la Fundació Illes Balears Sostenible?, i unes setmanes després ja s'ha aclarit l'assumpte. Se'n recorda quan li vaig avançar quatre o cinc mesos abans que vostè duplicaria l'impost d'actes jurídics documentats?, se'n recorda?, i els va augmentar. De la mateixa manera, però ara sense tenir l'exclusiva, li puc avançar que el que vostè està fent és preparar la seva presidència a Sa Nostra i el seu objectiu final és entregar Sa Nostra a una caixa valenciana; la seva candidatura o la de qualsevol com vostè, Sr. Conseller.

Tenim l'obligació de denunciar-ho davant l'opinió pública perquè tots els ciutadans de Balears coneguin a les pròximes eleccions -si no s'avança el procés- quan vagin a votar si voten

al PP estaran votant-lo, a vostè o a qualcú com vostè, com a president de Sa Nostra i a una caixa valenciana com a nova propietària de Sa Nostra.

Li he de recordar, Sr. Conseller, que vostè està obligat a defensar els interessos dels ciutadans de les Illes Balears, i no els obscurs interessos del Sr. Matas com a ambaixador del País Valencià i com a amic íntim del Sr. Zaplana. Recordi, Sr. Conseller: Sa Nostra és patrimoni de Balears, no de cap partit polític.

Gràcies, Sr. President.

(Petit aldarull a la sala)

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Conseller d'Economia i Hisenda.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA, HISENDA I INNOVACIÓ (Lluís Àngel Ramis d'Ayreflor i Cardell):

Sr. President, Sr. Diputat, jo crec que vostè avui s'ha passat, és a dir, ha traspassat uns límits. Primer perquè li correspondria conèixer la reglamentació quan diu això, i hauria de saber que jo tenc incompatibilitat per presidir una entitat financera pel càrrec que he ocupat. Per tant el que diu cau per la base, és a dir, no faci més demagogia, com li he dit abans, com està acostumat.

(Petit aldarull i alguns aplaudiments)

Per tant s'equivoca un pic més. I per què s'equivoca?, perquè vostè està acostumat als seus paràmetres, és a dir, que vostè va ser president del Parlament i ho va ser per un mes o dos i per tant li anava bé entregar. No és l'estil del Partit Popular, ni molt menys.

Què passa amb vostès? Que dia 1 de setembre anuncien: "*Los progresistas pactan la presidencia de Sa Nostra para Miguel Capellà*", perquè estan acostumats a nomenar presidents. El Sr. Capellà aquell dia ni era membre de l'ajuntament que després va entrar; quatre mesos abans vostès pacten els noms, cosa que no feim nosaltres perquè no intervenim a Sa Nostra. (...) següent al rector de la Universitat de les Illes Balears també cinc mesos abans ho anuncien: "El rector de la UIB es perfila com el futur president de Sa Nostra. Huguet encaixa en el perfil que el Govern té per al seu càrrec"; és a dir, vostès han nomenat presidents i per això n'han tengut quatre, perquè s'han dedicat a nomenar presidents.

L'actuació vostè diu que va ser... Nosaltres ni preparam cap president ni aquest conseller no vol ser president de Sa Nostra, que a més coneix alguna cosa més enllà que vostè i per tant sap que és incompatible, és a dir, que la demagogia l'ha feta massa clara, i nosaltres el que sí feim és intervenir en el moment que creim oportú, i va ser fer una reflexió, no va ser una intervenció, perquè aquell vespre s'havia produït un dictamen d'un comitè d'ètica que duia unes complicacions a la votació i res més, i per això es va produir en aquell moment i, si no, no hi hagués hagut intervenció perquè no tenia interès...

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller.

(Alguns aplaudiments)

II. Interpel·lació RGE núm. 5607/05, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a política d'endeutament del Govern de les Illes Balears.

A continuació passam al segon punt de l'ordre del dia, que consisteix en el debat de la interpel·lació RGE núm. 5607/05, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, relativa a política d'endeutament del Govern de les Illes Balears. En nom del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista té la paraula el Sr. Pere Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades i senyors diputats, a l'hora de determinar quin és el grau d'endeutament al qual fins ara ha arribat el Govern de les Illes Balears, s'han de tenir en compte els crèdits autoritzats per les lleis de pressuposts dels anys 2004, 2005 i 2006, tant a l'administració de la comunitat autònoma com a les seves empreses públiques, però també s'han de tenir en compte les despeses plurianuals, que són despesa feta dins l'exercici corrent però diferides al llarg d'anys, que en alguns casos arriben a 25 anys; i finalment també s'ha de tenir en compte el dèficit provocat pel tancament d'un exercici amb més despeses que ingressos, com va passar l'any 2004.

D'aquesta manera tenim que l'endeutament de l'administració autònoma per crèdits compromesos durant els anys 2004, 2005 i els que té autoritzats l'any 2006, que segurament encara no estan concertats tots però que d'aquí a final d'any es farà, puja a 566 milions d'euros, concretament 566.512.211 euros. Els crèdits concertats per les empreses públiques amb la mateixa condició per a l'any 2006 pugen quasi quasi a 753 milions d'euros. El dèficit produït l'any 2004 va suposar -el de l'administració autònoma- un dèficit de 258.933.212 euros; i la desviació pressupostària de l'ib-salut, que té un compte a part, 154.149.056 euros. És a dir, que el 2004 el Govern va tancar amb un dèficit de més de 413 milions d'euros.

A continuació vénen les despeses plurianuals, que hem analitzat els expedients plurianuals de l'any 2004 i del 2005, fins al tercer trimestre del 2005 perquè encara no hem rebut la documentació referent al quart trimestre. Per tant, a l'hora de fer aquest càlcul ens queda pendent el quart trimestre del 2005 i conèixer la liquidació del 2005, que hem de presumir que també es tancarà amb dèficit. Aquests expedients plurianuals entre l'any 2006 i l'any 2035 -ja hem descomptat els que es varen amortitzar l'any 2005-, per tant aquests expedients plurianuals, és a dir, despesa diferida de l'any 2006 a l'any 2035 puja ni més ni manco que a 1.837.118.082 euros. I aquí encara hi fa falta un altre expedient plurianual, que si no està fet es farà dins aquest exercici, que és el de Son Espases, que la licitació ja ha sortit per 778 milions d'euros.

Bé, la suma de tots aquests apartats -endeutament de l'administració autònoma, endeutament de les empreses públiques, dèficit generat el 2004 i expedients plurianuals- ens dona un endeutament de 4.204.533.733 euros. Parlam, senyores i senyors, perquè tothom ens entengui, de més de 700.000 milions de pessetes d'endeutament generat des de l'1 de gener del 2004 fins al 30 de setembre del 2005, més els crèdits que es concertaran durant l'any 2006.

Bé, no hi ha dubte que és una quantitat important, que no té precedent en cap legislatura; per suposat no té precedent en la legislatura anterior, que va estar molt limitada la capacitat d'endeutament per una llei del dèficit zero promoguda pel govern del Partit Popular, que continua vigent però que el Partit Popular de les Illes Balears ha burlat amb aquests subterfugis legals però que a la pràctica, de cara als ciutadans i al futur govern, suposa la mateixa hipoteca que si es fa amb un suport legislatiu o amb un altre.

El fet és que 700.000 milions de pessetes, 4.204 milions d'euros, suposen una gravíssima hipoteca per a les arques de la comunitat autònoma que condicionarà les polítiques de les properes vuit legislatures. Especialment els pròxims 10 anys els governs que surtin resultants de les properes eleccions pràcticament no podran impulsar cap política pròpia perquè tota la capacitat de despesa extraordinària, una vegada pagats personal, despesa corrent, amortització de capital i interessos, més fer front als compromisos plurianuals, pràcticament no quedarà cap disponibilitat per fer polítiques pròpies. Aleshores una hipoteca econòmica molt important però també una hipoteca política.

Però el més greu és com es produeix aquest endeutament tan espectacular. Per una part, el Govern ha hagut de fer front a unes obres d'infraestructures autènticament sobredimensionades. Ahir vàrem veure..., vàrem veure com divendres passat es manifestaven 22.000 persones a Eivissa que suposen pràcticament un terç de la població adulta i signifiquen més votants dels que va tenir la coalició progressista d'Eivissa i Formentera, amb un rebuig generalitzat perquè ningú no entén com a un territori insular, a una illa petita, siguin necessaris 22 quilòmetres d'unes carreteres tan sobredimensionades. Tan sobredimensionades que aquests 22 quilòmetres estaven pressupostats en el conveni de carreteres per 4.800.000 euros i s'han adjudicat, comptant el finançament d'aquesta operació, s'han adjudicat per 480 milions d'euros. Com es pot passar en pocs mesos, el mateix partit polític, de tenir projectats, tenir pressupostats dos projectes de carreteres de 22 quilòmetres per 4.800.000 euros i, mesos més tard, adjudicar-ho per 480 milions d'euros? Bé, no té cap justificació.

El mateix ha passat amb algunes de les autopistes de Mallorca i el mateix ha passat amb Son Espases, que pràcticament el projecte ja ha triplicat el valor del pressupost que s'estava a punt de licitar l'any 2000.

Una segona situació es produeix amb aquest tipus d'endeutament, i és la utilització de les empreses públiques, especialment pel que fa a les empreses públiques adscrites a Agricultura i adscrites a la Conselleria d'Economia, Comerç i Indústria. Bé, SEMILLA ha rebut autorització per fer préstecs l'any 2004 per 15.828.000 euros, l'any 2005 18 milions

d'euros i l'any 2006 5 milions d'euros, és a dir que parlem de 18..., 33..., 38 milions i busques d'euros de crèdits bancaris. Però no és suficient, sinó que el Govern utilitza una tècnica que SEMILLA desemborsa durant un any, per exemple, les subvencions a través del FEOGA, les convocatòries a les empreses agrícoles, a les associacions professionals agràries o les convocatòries ordinàries de subvencions per als pagesos, i la conselleria ho paga mitjançant un conveni amb SEMILLA a través de plurianuals, de tal manera que SEMILLA en aquests tres anys, a més a més de concertar aquests crèdits per valor de 39 milions d'euros ha gastat 48 milions d'euros que s'hauran de pagar en 10 anualitats, és a dir, les subvencions als pagesos de l'any 2005 o de l'any 2006, la conselleria hi fa front a través d'un conveni amb SEMILLA que significa que s'hauran de diferir durant 10 anys aquests pagaments.

El mateix ha passat amb IBABSA, que amb aquesta tècnica té gastats 16 milions d'euros d'exercicis següents. El mateix ha passat amb l'IDI, l'Institut d'Innovació Empresarial, que ja ha gastat 9,8 milions d'euros que haurem de pagar al llarg de 10 anys. I el mateix passa amb el Consorci per al Desenvolupament de les Illes Balears, el CDEIB, que ha gastat 1,7 milions d'euros. I el mateix passa amb Turisme, que mitjançant els consorcis amb ajuntaments ja sigui per al Pla Mirall o per al Pla de millora de zones, per la pla de desestacionalització, du gastats 195 milions d'euros. O pel que fa a Educació, que mitjançant plurianuals ja ha gastat els doblers dels cinc pròxims exercicis amb un conveni amb l'educació concertada per valor de 30 milions d'euros.

Bé, en definitiva, una gravíssima hipoteca que arrossega l'Administració de la comunitat autònoma a totes les seves empreses públiques i consorcis, de tal manera que, com dèiem, tenim vuit legislatures hipotecades contravenint la política, l'esperit del Partit Popular, contrari a aquest endeutament de les administracions públiques.

I aquí una darrera reflexió i ja per acabar. En quina situació ens trobarem quan d'aquí a dos anys les Illes Balears vegin reduïda dràsticament la seva participació dins els fons europeus? És de presumir que allò que rebem per Fons Social Europeu, per la política agrària comuna o per l'Objectiu 2 rebrà una retallada molt dràstica, en un moment que ja hem vist com a la majoria de sectors econòmics de les Illes Balears -ho vàrem veure la setmana passada a la interpel·lació- ja s'està produint un tancament generalitzat d'empreses. Han tancat durant l'any 2005 104 hotels, 300 i busques de bars i cafeteries, 734 restaurants han tancat en un any, però també 30 indústries agroalimentàries, el 28% de les indústries de ceràmica...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Sampol, per favor.

EL SR. SAMPOL I MAS:

...1.400 comerços tancaren l'any 2005 a les Illes Balears. Aleshores ve una situació en què els sectors productius de les Illes Balears necessitaran més que mai plans de modernització, plans de dinamització, reestructuració de sectors industrials, i les arques de la comunitat autònoma estaran buides perquè haurem hagut de pagar la bogeria desenfrenada d'aquests dos

anys de Partit Popular amb un "matisme", perquè ja batejarem aquest endeutament com a "matisme", que passarà a la història.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Té la paraula el Sr. Conseller d'Economia i Hisenda.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA, HISENDA I INNOVACIÓ (Lluís Àngel Ramis d'Ayreflor i Cardell):

Gràcies, Sr. President. En primer lloc voldria començar aquesta intervenció amb un tema fora de l'ordre del dia, de deixar constància del meu condol al PSM i a tota la família per la recent mort diumenge passat d'Antoni Montserrat, director general d'Economia; ahir el vaig transmetre a la seva família i avui ho vull fer públicament, i el meu reconeixement a la seva tasca com a director general d'Economia els quatre anys de govern del pacte. Per tant voldria començar amb aquest tema fora de l'ordre però que creia important a nivell personal i a nivell polític deixar constància de la postura del Govern davant la mort del nostre amic Antoni Montserrat.

Dit aquest tema passaria al motiu de la interpel·lació. Sr. Sampol li diria que vostè mescla endeutament a curt termini i a llarg termini en les seves xifres. Vostè posa en el mateix sac l'endeutament viu amb els compromisos plurianuals; tot això ho posam en el mateix sac, i vostè parla de xifres absolutes, és a dir, quan el pressupost..., és a dir, no ho relaciona amb el pressupost que hi ha i, clar, evidentment amb xifres absolutes és aquest endeutament, i nosaltres, i jo personalment, no ho hem negat mai. Clar, jo crec que a vostès els seria molt més fàcil que haguéssim seguit una política d'amagar i de negar la veritat. Hem anat dient les coses clares, no volent fer pressupostos virtuals, i hem fet una política d'endeutament que no negam.

Vull recordar-li, quan li deia que parla de xifres absolutes i no de xifres relatives i que l'any 2002 el pressupost era de 1.000 milions d'euros, que acabarem la legislatura amb un pressupost de 2.800 o 2.900 milions, és a dir que quasi hem triplicat el pressupost i per tant és lògic que si la comunitat autònoma té problemes d'endeutament, problemes de finançació, perdó, aquests problemes es reflecteixin d'alguna forma.

Però la gran diferència entre la seva política i la seva visió i la meua en concret és que jo crec que els ciutadans de les Illes Balears no han d'estar castigats per un problema de finançament autonòmic, i per tant acudim a l'endeutament perquè els ciutadans de les Illes Balears -que quedi molt clar- tinguin el mateix finançament per càpita que tendrien a altres comunitats autònomes, i no ens amagam i per això, com que no tenim els recursos per la via normal, hem d'acudir a aquesta forma poc heterodoxa, però, com vostè ha dit, la llei és la mateixa, que nosaltres hem estat capaços d'anar al límit de la llei per aconseguir aquests resultats que no corresponen a una política ortodoxa però sí a una política d'una comunitat autònoma que es troba molt mal finançada. I aquest és un tema de filosofia bàsic, és a dir, el 2005 a nivell de comunitat

autònoma el tancam amb 967 milions d'euros d'endeutament i 693 a nivell d'empreses, és a dir que ens donarien 1.660, i també parlaré després dels plurianuals.

Però jo crec que allò important -jo ho vull deixar clar perquè no ens n'amagam- és per què hem hagut de recórrer a l'endeutament, i li donaré sis motius pels quals hem recorregut a l'endeutament, i seguirem aquesta política fins arreglar el problema final, i li demostraré que aquest tema no és greu.

El govern anterior va aprovar un model de finançament que no ha recollit a curt termini o a mig termini la necessitat de finançament dels ciutadans de les Illes Balears. Desgraciadament..., jo no el faig responsable a vostè, com fa el Partit Socialista, que fa responsables els altres ministres del tema del finançament, vostè no va negociar, però el model de finançament que es va negociar no va donar resultats, jo crec que per una política d'enfrontament amb Madrid, perquè no es va negociar, tan sols hi va haver una cridada per negociar aquest tema, però els resultats són aquests.

Segon motiu pel qual hem hagut d'acudir a l'endeutament: sense cap dubte quan vàrem entrar en el Govern l'auditoria de gestió realitzada ens va donar una sèrie de despeses compromeses sense partida pressupostària -sanitat 141 milions, educació 70, presidència 8, medi ambient 7,7, obres públiques 5,8, agricultura 24...- i lògicament hem hagut de fer front a totes aquestes despeses compromeses.

Tercer motiu pel qual..., és el que li he dit al principi: la decisió de l'actual govern que els ciutadans de Balears no havien de tenir pitjors serveis, especialment en sanitat i educació, que a la resta d'Espanya, mentre que el govern anterior va pensar..., miri, el govern anterior dedicava a sanitat 667 milions d'euros..., 667 euros per càpita, i ara hi estam dedicant prop de 1.000 euros, és a dir, 330 euros més, un tema substancial; en educació abans hi havia un pressupost, com advertíem abans, de 399 milions i ara el tenim de 640, 241 milions d'euros més. És a dir, aquí se'ns en va una part important i no en el que vostè diu, a pesar que ho hem de quadrar tot per complir la llei; i és un tema estratègic d'aquest govern fomentar l'educació, és a dir, és totalment necessària una educació de qualitat per a la competitivitat en el futur; s'ha augmentat molt la dotació a la Universitat de les Illes Balears, és a dir que creim en aquest model i l'hem de potenciar, és la línia estratègica com li deia l'altre dia. I també amb la sanitat, perquè fins i tot la sanitat des del punt de vista turístic tenir una sanitat de qualitat serà una cosa que ens diferenciarà del nostre entorn competitiu.

Un altre quart motiu pel qual hem recorregut a l'endeutament: els incompliments del Govern de Madrid, és a dir, el Govern central ha incomplert el conveni de carreteres i el conveni de residències, per la qual cosa cada anys no ens arriben 53 milions d'euros que nosaltres consideram que han d'arribar al Govern de les Illes Balears. Any rere any ens obliguen a incrementar aquest endeutament perquè el govern que presideix el Sr. Zapatero vol castigar per raons polítiques Balears. El Sr. Caldera i la ministra Álvarez creuen que el pressupost és seu i no fan les transferències. Idò multipliqui aquests 53 milions d'euros que no ens arriben pels anys de legislatures i ja feim..., és a dir, una altra raó per la qual ens

hem d'endeutar per uns doblers que són nosaltres. Nosaltres no deixarem de fer les residències perquè el Sr. Caldera no ens envii els doblers, perquè el ministre de Treball no ens envii els doblers, Sr. Sampol. Nosaltres continuarem fent les residències a pesar que sigui a costa d'endeutament perquè és una decisió estratègica que els ciutadans de les Illes Balears no han d'estar castigats per aquests motius.

Miri, un altre motiu: s'està negociant en aquest moment un nou model de finançament autonòmic, o s'ha de començar a negociar, i és necessari que l'Estat, l'Administració general de l'Estat vegi que Balears té un nivell (...) de capital públic molt baix, que tenim unes infraestructures molt baixes, que les hem de crear i que després les hem de mantenir, i que tenim la pitjor finançació per càpita, i aquest tema..., fins i tot (...) un pla de sanejament, cada any fer un pla d'endeutament que no s'ha d'aprovar ens ajuda que conegui la realitat i ens ajudarà, en la meua opinió, a tenir una millor finançació. Per tant quan Catalunya està parlant del fet que el nou model ha de recollir les necessitats de despeses idò una forma de mostrar-les és que ja feim aquestes despeses.

I un sisè motiu pel qual hem hagut de recórrer a l'endeutament sense cap tipus de dubte és que últimament anàvem avançant amb les inversions de l'Estat, (...) els darrers anys, i van caient ara. L'any 2000 les inversions de l'Estat executades eren de 186 milions, 194 el 2001, el 2002 213, el 2003 249, el 2004 executats 239, el 2005 -aquests pressupostats, no els tenim executats- 1.902, i el 2006 172 milions. És a dir, que el si el Govern central hagués continuant invertint amb la mateixa tendència que feia els darrers anys el govern del Partit Popular, és a dir, aquest creixement d'aproximadament un 10%, la inversió seria de 313 milions d'euros que faria enguany en lloc de 172, enfront d'aquests 172. Si aquestes inversions s'haguessin fet en tema com depuració d'aigües, que tenim conveni, i s'haguessin ampliat, idò potser tendríem un endeutament més reduït per aquest motiu, perquè en lloc de fer-les nostres les faria l'Estat i no hauríem (...).

Li he donat sis raons i una estratègia, que és la dels ciutadans de les Illes Balears, per les quals acudim a l'endeutament.

Però això possible, Sr. Sampol, això és possible perquè Balears té una salut financera bona i totes les ràtios estan en una situació més que acceptable, i no hi ha el caos..., és a dir, tenim una situació acceptable, i tenim una situació acceptable perquè Balears en termes financers té aqueixa solvència perquè anteriorment, amb la major part dels governs del Partit Popular anteriors, no s'havia produït endeutament.

Quin és enguany l'endeutament del sector públic que computa en termes (...)? Serien 250 milions que és el que tenim autoritzat. Bé, a qualsevol partida -perquè vegi del que estam tractant- si li restam el que li deia abans, que tenguéssim les inversions territorialitzades així com demana Catalunya i tenguéssim inversions del 2,5 com ens correspon en termes de PIB, idò les inversions que ens faria l'Estat serien 314 milions, és a dir, seria inferior a aquest endeutament del sector públic que comptabilitzam i que computa, és a dir, els 250 milions. És a dir, que aquí ja tenim una partida que en un termini curt

anirem recuperant, crec jo, i que per tant no té la gravetat que vostè diu.

Què passaria si nosaltres tenguéssim el mateix finançament en termes per càpita que la mitjana de comunitats autònomes?, el mateix, la mitjana, no més, no tenint en compte els termes d'insularitat. Idò, miri, si l'any 2003 al tancament eren 260 milions, és a dir que tendríem més, actualment estaríem parlant de més de 300 milions. Vull dir que els temes estan en termes bastant raonables.

A mi el que em preocupa és que els ciutadans rebin els serveis que els corresponen, i evidentment, aquests serveis que els corresponen, els estam donant, evidentment, amb la nostra política, amb infraestructures i amb serveis d'educació i sanitat, que són els tres temes importants que vostè ha citat.

Ha parlat molt del tema de plurianuals. Entrem al tema de plurianuals. Jo crec que el que no es pot fer és dir les coses a mitges com les diu vostè. És a dir, què era el que ens vàrem trobar? Jo no és que vulgui parlar del passat, ho dic simplement perquè vegi que no estam en cap tema desmesurats, en cap tema agressius en aquest tema. Hi havia exactament, a 30 del 6, 929,8 milions d'euros en plurianuals compromesos, i vostè ara m'està parlant del 2035 i ho fa com si fos -o 2034, em sembla que ha dit- i ho diu com un tema escandalós. Escolti, Sr. Sampol, per què arribar fins a l'any 2025, que varen deixar vostès, no és escandalós i l'any 2034 sí? Això és demagògia. És a dir, quatre anys més, perquè ja han passat..., quatre anys més és un tema escandalós i l'any 2025 que varen deixar vostès no ho era. Escolti, varen deixar 929 milions d'euros plurianuals; algun pic hem fet qualche tema que s'havia deixat pressupost compromès, però tampoc no hem fet un escàndol com vostè vol fer ara d'aquest tema.

Però és que aquest tema -ho ha d'entendre- és que l'any anterior el pressupost era de 1.000 milions, és a dir, que vostès varen deixar compromesos 929 milions d'euros en plurianuals del 2003 al 2025, o del 2004 al 2025, que representaven el 91% del pressupost de l'any anterior. Nosaltres deixarem compromesa una xifra de 2.000 milions d'euros del 2006 al 2034, 2035, però això representa el 75% del pressupost de l'any anterior. Per tant la capacitat financera els propers governs serà molt millor, perquè el que deixam compromès respecte als pressupostos que es manegen és molt inferior, i això és la realitat, Sr. Sampol. Les xifres absolutes les hem de perfilar, però jo no vull perdre el temps en si són... Ja li he dit quina era la dada, més o manco 2.000 milions en aquest tema. Vostè, clar, m'inclou també despeses que són de manteniment; és a dir, incorporar Son Dureta significa que no tan sols és la construcció, hi haurà despeses de manteniment que ja estan dintre aquesta partida que no van després com a despesa.

En qualsevol cas la idea clara és que nosaltres deixarem molt menys percentatge sobre pressupost compromès que el que ens vàrem trobar, i això és realitat i la salut financera, i després -perquè se m'ha encès el llum vermell- veurem les ràtios que tenim.

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Conseller, per favor.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA, HISENDA I INNOVACIÓ (Lluís Àngel Ramis d'Ayreflor i Cardell):

Ara mateix acab. Anam pel camí correcte perquè els ciutadans de les Illes Balears tinguin els serveis que els toca i perquè en els models de finançament futurs se'ns reconegui allò que ens pertoca, i per això lluitam i creim que aquesta política s'havia de fer excepcionalment però que no és cap desbarat i que la treurem endavant, i que els ciutadans hauran gaudit quatre anys abans d'un nou model de finançament dels serveis que els pertocuen.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds... Sra. Rosselló, si ha d'intervenir vostè... Li don temps suficient, mig segon.

Idò donam la paraula al Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula el Sr. Joan Boned.

EL SR. BONED I ROIG:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, he de reconèixer que tenen un paper un tant complicat. No és fàcil que qui fins ara havia dimonitzat tot el tema de l'endeutament ara es vegin obligats com a grup parlamentari a defensar la gestió d'un conseller que els posa entre l'espasa i la paret perquè està fent tot el contrari del que vostès havien aplicat com a doctrina fins no fa gaire.

Quant a la gestió del Sr. Conseller està clar que hi ha dues coses que han marcat aqueixa gestió al front de la seva conselleria. Una és la claríssima manipulació dels ingressos pressupostaris, i una segona el tractament que dóna a l'endeutament. Avui parlarem del segon fet, d'aquest de l'endeutament, que és clarament una contradicció amb el que, com dic, fins ara havia estat la doctrina i la política implantada per l'expresident Sr. Aznar.

Vostè, Sr. Conseller, ha pujat aquí i ha justificat aquest endeutament amb una manca de finançament, però és curiós que justifica la necessitat d'endeutar-se per millorar aquest finançament però, al mateix temps, quan des d'allà on correspon se li fan ofertes per treballar per buscar la millora del finançament, vostè mateix dóna la volta i se'n va. Per un costat ve, posa la mà i demana, i quan li diuen "molt bé, vegem com podem oferir-li allò que vostè demana", vostè dóna la volta, lleva la mà i parteix, i no és la millor política per millorar i per reduir l'endeutament.

Vostès ha passat d'imposar per llei nombroses limitacions a l'endeutament a convertir-se en experts en allò que es ve coneixent com feta la llei, feta la trampa, i així ens va pressupostàriament. Té el mèrit de ser el conseller que ha aconseguit incrementar l'endeutament d'aquesta comunitat autònoma en tres pressupostos en més de 3.000 milions d'euros i, a més, en aquest darrer pressupost 2005 ha intentat una jugada, una burda jugada, que era disfressar quina és la realitat, ha volgut transmetre a la ciutadania, per fer-li creure que la

seva gestió, no que fos bona, que era simplement normal, que rebaixava aquest endeutament, quan la realitat està molt lluny del que vostè va anunciar quan va presentar els pressupostos, i és que s'incrementa en més de 400 milions aquest endeutament de la nostra comunitat autònoma.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Boned, disculpi, però ha de fixar posicions en relació a la interpel·lació del Sr. Sampol i no interpel·lar el conseller.

EL SR. BONED I ROIG:

Perdoni. Molt bé, Sr. President, té tota la raó.

Bé, com dic s'havia anunciat el contrari del que ha estat la realitat. La conseqüència directa de l'endeutament de la nostra comunitat autònoma és el cost que té per a les economies familiars, que és aproximadament de 3.000 euros per ciutadà; això és el que suposa aqueixa política d'endeutament.

Voldria posar, a més, un exemple que en el seu moment ja es va posar per part del nostre portaveu Sr. Quetglas, i és el que repercuteix sobre una família de quatre membres que, a més d'haver de fer front com la majoria de les famílies a una hipoteca per pagar el seu habitatge, a més a més veu incrementada la seva despesa familiar en 12.000 euros, és a dir, 2 milions de pessetes més per fer front a l'endeutament de les nostres illes.

Les necessitats en infraestructures sanitàries es vénen utilitzant també habitualment com a justificació per a aquest endeutament, però hem d'assenyalar que tan sols estalviant-nos la política de despesa innecessària de determinades infraestructures com pot ser Son Espases podríem fer front a no necessitar part d'aquest endeutament.

S'està desviant endeutament per unes altres vies. L'obsessió que es té per la creació de noves empreses cada any no és gratuïta, no és una casualitat, està perfectament planificada perquè suposa que cada any les empreses que ja existien, les més antigues, es van endeutant cada any més, més i més, i les noves que es creen es van creant exactament amb el mateix objectiu, i és crear major endeutament per una via que intenti fugir del control pressupostari.

Però si hi ha un sistema d'endeutament que jo crec que hem de rebuscar o hem de tenir en compte especialment, i a mi com a diputat em preocupa sobre manera, és aqueixa fórmula que s'utilitza d'endeutament encobert per fer front a determinades infraestructures; m'estic referint a la que està aplicant-se concretament a l'illa d'Eivissa per pagar infraestructures com les autovies que es volen fer en aquesta illa. Està clar que és el tema del peatge a l'ombra, un sistema que és correcte però que al mateix temps he de dir que és innecessari, absolutament innecessari: no fa falta endeutar encobertament amb prop de 500 milions d'euros els comptes d'aquesta comunitat quan hi havia la possibilitat de fer-hi front amb finançament extern, i això ho hem de ressaltar. Aquesta illa d'Eivissa i totes les altres tenen mancances en infraestructures que s'haurien d'afrontar i no veim la mateixa decisió d'endeutar-se per fer-hi front; per a aqueixes autovies sí, per aqueixes infraestructures sí; per altres

infraestructures, no. Educació té mancances, sanitat té mancances i altres àrees de gestió de govern també en tenen, però no es pot fer front a aqueixes necessitats.

Per acabar només volia recordar una cosa: recordarem tots que fa dos exercicis hi va haver una partida fantasma d'ingressos, que eren 150 milions d'euros que havien d'entrar com a transferència del Govern de l'Estat per finançar carreteres. El temps ens ha donat la raó quan vàrem posar en dubte que això arribaria, i el que havien de ser uns ingressos provinents de l'Estat per fer front a aqueixes infraestructures es converteixen en una despesa de tots nosaltres, de tots i cada un de nosaltres, perquè el que no va ingressar en aquell moment perquè aquell ingrés era fictici ho haurem de pagar tots nosaltres ara via sistema tant d'endeutament directe com el del peatge a l'ombra.

Per acabar -ara ja sí, Sr. President- només vull recordar-los una cosa: amb la seva gestió el que fan és hipotecar clarament les necessitats d'inversions de futur de les nostres illes. Hi haurà necessitats a les quals farà falta afrontar en el proper exercici pressupostari, i en els altres i en els altres. Vostès per als propers 20 o 30 anys han posat les coses molt difícils perquè es pugui fer front, amb tranquil·litat i amb claredat des dels pressupostos que han de venir, a aqueixes necessitats.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Boned. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula la Sra. Misericòrdia Sugrañes.

LA SRA. SUGRAÑES I BARENYS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Conseller, compartim i creiem la seva acció de govern que, com ha definit aquí, es basa o es fonamenta en una estratègia i sis raons, una estratègia que consisteix i que el nostre objectiu és efectivament que els ciutadans de les nostres illes tinguin els mateixos serveis que puguin tenir a qualsevol comunitat autònoma d'Espanya. Per tant, en definitiva, crec que resumim i que es pot resumir tot el que s'ha parlat aquí d'endeutament en un problema, que és el problema de la finançació, el problema de la finançació que, com molt bé s'ha dit, es va aprovar aquest model de finançament l'any 2001 però que evidentment no ha estat l'encertat, no ha estat l'encertat perquè no s'han tingut en compte en aquest cas les variables de població.

Què trobem avui? Bé, doncs ens trobem una herència, una herència que es basa en una insuficiència de crèdits inicials que ha suposat una reiterada falta de finançació de les competències de sanitat i educació que va derivar en menor pressupostació de les necessitats reals que hi havia. Tot això s'ha fet aflorar. A més a més s'han incrementat els recursos en més d'un 40% tant en sanitat com en educació, i el tema del dèficit d'infraestructures. Per tot això és necessari, ha estat necessari anar a fer un major esforç pressupostari, un major endeutament.

El fet que efectivament el sistema de finançament no sigui el model adequat, el model ben encertat pel que és la nostra

comunitat, aquí tot el temps estam allà mateix, és a dir, els responsables en aquell moment de negociar aquest sistema, els responsables de tot això era l'equip de govern. Estam cansats de llegir al *Diari de Sessions* quan el Partit Socialista ens diu que en aquell moment, en el moment d'acceptar el model de finançament deien que *era un modelo nefasto*. Dons si era un *modelo nefasto* per què en aquell moment ells, com a govern, van acceptar aquest finançament?

Després que s'hagi de fer un major esforç pressupostari, que s'hagi de fer un endeutament sense oblidar el principi de solidaritat, doncs si tot això condueix al fet que els nostres ciutadans no hagin d'esperar a tenir aquestes millores -ja dic de serveis d'atenció sanitària, d'educació i infraestructures, ho trobam correcte. Que aportem al fons de solidaritat està molt bé, però no és de rebut, com vostè molt bé ha dit, que hi hagi comunitats autònomes que tenen un major índex de capacitat fiscal i rebin menys finançament estatal. En el cas de Balears, que tenim uns ingressos tributaris d'un 94%, rebem del fons de suficiència únicament un 6%, i anem a una Extremadura que té uns ingressos tributaris d'un 40% i rep un fons de suficiència d'un 60%. Que el finançament per càpita, com ha dit vostè, Balears en aquest moment està rebent 1.491 euros i resulta que Extremadura en rep 2.235 euros, i amb aquest mateix tenor tenim Castella-La Manxa, tenim Andalusia i també Canàries.

Entenem doncs que si ens hem d'endeutar per donar tots aquests serveis perquè, a més a més, el Govern central, el Govern ens regateja i ens usurpa els doblers que ens deu, amb això hem d'anar per exemple al tema del conveni de carreteres, que és molt curiós perquè tenim conveni de carreteres que està incomplet i resulta que tot això es resol de manera unilateral quan a la facultat de dret sempre ens han dit el mateix, *que no se pueden resolver unilateralmente ni convenios ni contratos*; doncs aquí en aquest cas tenim que, per anar a un exemple de carreteres, estem discutint les carreteres; per exemple el març de l'any passat "*El Gobierno propone tercer convenio con los consells insulars como protagonistas*"; el 19 d'abril del 2005, "*reunión con secretario de Estado de Infraestructuras; nos dice que nos llamará. Juana Barceló dice que será antes de junio. No dice nada*". *Noviembre de 2005, una cena con Zapatero y el presidente Matas vuelven a comprometer el tercer convenio; 16 de diciembre de 2005, carta de la vicepresidenta recordando el compromiso y pidiendo reuniones. 9 y 10 de enero, 21 llamadas telefónicas para recibir respuesta del secretario. 11 de enero, contestación del secretario de Estado y dice que nos dirá cosas el día 16 de enero. 16 de enero, no nos llama. 17 y 18 de enero, 20 llamadas telefónicas ya para ver cuándo se convocan. 18 de enero, carta de la vicepresidenta de queja por no contestar. 17 de febrero, contestan al secretario general del PSOE, Sr. Antich, i a partir d'ara el Govern no té resposta oficial però sembla ser que el Govern balear negociarà amb l'oposició el conveni de carreteres. Bé, doncs, *avanti*. Les comunicacions vénen a través..., bé, entre tots fem país.*

I després, bé, he de dir per acabar que aquí es parla molt de l'herència, d'hipotecar el futur, i jo pens que l'herència, quan es reben les herències no es reben a benefici d'inventari, que les herències rebran actiu i passiu i que evidentment si s'ha endeutat en aquest cas el Partit Popular, el govern del Partit Popular s'endeuta amb infraestructures i amb millor atenció

sanitària i millor educació, tot això redundarà en el fet que tot això seran menys les inversions que es faran *a posteriori*.

I solament per acabar els he de dir que jo crec que hem de recordar que l'oposició sempre té dues visions per qualificar l'endeutament, si aquest endeutament el fa l'esquerra està bé, és bo i és un signe de progressisme. Però en canvi, si aquest endeutament el fan administracions governades pel Partit Popular és dolenta.

Res més. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Rèplica per part del Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Conseller, primer de tot gràcies pel seu condol i efectivament ha estat una gran pèrdua. Bé, jo crec que ningú nega els problemes de finançament que tenim a les Illes Balears i molt manco des d'aquest grup parlamentari que hem estat abanderats en reclamar un finançament més just. Però precisament, des del reconeixement de què tenim un finançament insuficient, més que mai, les administracions públiques han de practicar una política d'austeritat. I des d'una altra afirmació, coincideix en què no s'ha de dimonitzar la tècnica de diferir pagaments en despeses plurianuals perquè això és una pràctica molt corrent i a més, l'única manera d'emprendre grans inversions, hospitals, centres educatius, carreteres, etcètera.

Ara, jo crec que s'han de gastar correctament i en la situació que estan és una autèntica temeritat fer aquestes despeses tan extraordinàries perquè jo estic d'acord en diferir els pagaments per construir un hospital, perquè el necessitam ara. Però si el podríem tenir a un terç del pressupost d'allò que ens costarà, crec que era una qüestió a tenir en compte. Exactament igual amb els centres educatius. Crec que s'han de construir els centres educatius perquè és ara que hem tengut l'increment de la població escolar. Ara, quan veig que una part d'aquests recursos en educació se destinen a subvencionar empreses privades i molt més si són de l'Opus Dei, és que ja perd tota la legitimitat el Govern per justificar un endeutament.

Exactament li dic el mateix en el tema de carreteres. Clar, se justifica dient "és que han incomplet el conveni de carreteres". Sr. Meu! El conveni de carreteres no arribava a 48 milions d'euros i vostès en 22 quilòmetres de carreteres a Eivissa en gastaran 480, 10 vegades més...

(*Remor de veus*)

No, està damunt el butlletí oficial, no m'invent res: conveni de carreteres, total d'actuacions a Mallorca, Menorca i Eivissa 48 milions d'euros. 22 quilòmetres de carreteres a Eivissa 480 milions d'euros, 10 vegades més. I a més a més, tenim l'autopista de Lluçmajor, tenim l'autopista d'Inca-Sa Pobla, Universitat i tota la resta de carreteres que s'estan construint.

Per tant, aquí no hem d'atribuir únicament les culpes a l'incompliment del conveni de carreteres.

I molt manco, adoptar aquesta actitud maniquea, parlem del conveni de carreteres, o parlem del sistema de finançament que va acceptar l'anterior Govern. Abans el sistema de finançament va ser dolent perquè el Govern de les Illes Balears no va saber negociar. Ara, no milloram el nostre sistema de finançament perquè el Govern central ens castiga. O una, o l'altra, és a dir, sempre la culpa és de l'adversari polític. Jo crec que hem de ser un poc més equànimes. Al Govern anterior se li va imposar un sistema de finançament i el Govern actual farà el que podrà, però de moment amb resultat zero. I aquesta és la realitat.

Una altra qüestió. Me diu què passaria si tenguéssim el mateix finançament per càpita que tenen altres comunitats autònomes. D'acord, tindríem més disponibilitats pressupostàries, però i de qui és culpa aquest sistema de finançament, perquè clar, parla sobretot d'educació i de sanitat. Educació se transfereix en un moment en què coincidia el mateix color polític del Govern de l'Estat i del Govern de les Illes Balears. I el model de finançament s'imposa en el moment en què tenim un ministre mallorquí assegut dins el Consell de Ministres i ens fan un autèntic *traje*. Ara, vostè se pot enganar a vostè mateix dient "el Govern anterior no va saber negociar", vostè és molt bé per negociar, però ho haurà de demostrar perquè fins ara... I que consti que hi ha molt més suport des de l'oposició que el que vàrem tenir l'anterior Govern quan el Partit Popular era l'oposició, perquè vostès se varen dedicar a justificar allò que era injustificable.

Finalment, justifica les despeses plurianuals i diu: "mirin és que nosaltres ens vàrem trobar 929 milions d'euros de despesa compromesa". Però en 20 anys d'autonomia i en 4 governs del Partit Popular al Govern del pacte de progrés. Per tant, arrossega també les despeses plurianuals de 20 anys. Però és que vostès en 2 anys han fet 1.837 milions de plurianuals. És a dir, en 2 anys han fet el doble de plurianuals que els 20 anteriors. Evidentment no perquè hi havia despesa amortitzada. Però clar, la hipoteca és molt gran i no m'ha fet ni un comentari sobre la situació que deixarà les empreses públiques. Com queda SEMILLA amb crèdits per valor de 39 milions d'euros i convenis plurianuals que ja estan gastats i que s'hauran d'amortitzar els propers anys per valor d'altres 40 milions d'euros. És que és una gravíssima hipoteca. El mateix a IBABSA, el mateix a l'Institut d'Innovació Empresarial i el mateix per al Consorci Desenvolupament de les Illes Balears...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Sampol, vagi acabant per favor.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Sí, sí ja acab Sr. President.

En definitiva Sr. Conseller, estan justificats els plurianuals per a inversions? Sí, per pagar les subvencions anuals als pagesos de cap manera. Estan subvencionats plurianuals o endeutament per fer obres d'equipaments i infraestructures necessàries? Sí, totalment, no per fer unes carreteres que valen

10 vegades allò que el propi Partit Popular havia pressupostat fa 2 anys. És necessari endeutar-se per fer un hospital? Sí, però no que costi 3 vegades més que el projecte redactat pel Partit Popular fa 3 anys. I aquesta és la situació. Naturalment que li recriminam...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Sampol, el ple serà molt llarg, li prec que acabi.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Ja acab. Ara el que li recriminam molt més és el mal gastament.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Contrarèplica Sr. Conseller d'Economia i Hisenda.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA, HISENDA I INNOVACIÓ (Lluís Àngel Ramis d'Ayreflor i Cardell):

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Per acabar amb aquest tema. Demanam que en el tema de la negociació del sistema de finançament autonòmic, jo crec que en el cas de sanitat vàrem aconseguir un tema d'insularitat amb unes proporcions amb les Canàries que mai havíem aconseguit. És a dir, va ser una passa molt petita, però en aquest sentit afrontam la nova negociació del model. I tenint molt clara una diferència respecte a abans, Sr. Sampol, nosaltres no ho acceptarem si no és beneficiós per als ciutadans de les Illes Balears. És a dir, no estarem hipotecats si això beneficia Extremadura i ho hem d'acceptar, o si beneficia a Castella-Lleó, no ho acceptarem. Per tant, lliçons per part del Partit Socialista de negociar i que mosseguem la mà quan ens donen alguna cosa no. No accept aquest tipus de lliçons, ho veurem al final.

El tema és que vostè diu "la problemàtica és de despesa correctament". Evident i vostè quan està xerrant de l'hospital triplica el valor perquè nosaltres dintre de la concessió de l'hospital del peatge a l'ombra, la concessió estan incloses despeses de manteniment i reequipament. Per tant, aquests números no són homogenis i per tant, ens costa 3 vegades més. És una fórmula de finançament que li pot agradar o no agradar. Però en temes econòmics, com sempre li dic, al final el gran avantatge que jo tenc és que els números són els que són i per tant, hi ha persones..., podríem perfilar un poc els seus números, però ni val la pena..., en aquests moments són 2.000 milions de plurianuals, inclòs tot allò que tenim dintre de la màquina, dintre del sistema. És igual.

És a dir, quina és la realitat dels números que tenim? Percentatge, com li deia, que vostès varen fer d'increment d'endeutament a nivell de comunitat autònoma, en el període 99-2003 vostès respecte a allò que varen rebre, varen incrementar el 179%. Nosaltres, inclòs el 2007, haurem incrementat el deute que vàrem rebre, el deute viu de comunitat autònoma, un 112%. En el cas d'empreses, vostès varen

incrementar un 93% i nosaltres l'incrementarem un 190%. I en el conjunt, perquè clar, no me pot comparar són xifres absolutes. És a dir, vostès varen incrementar consorcis, incloent CAIB, consorcis, empreses públiques, tot, el 153% respecte el que es varen trobar i nosaltres ho incrementarem, la perspectiva que tenc és d'un 148%. És a dir, en termes percentuals hem incrementat menys el deute, en xifres absolutes moltíssim més perquè com li deia, l'any 2000 hi havia un pressupost de 1.000 milions i quedarem amb un pressupost de 2.800 milions. Aquesta és la realitat d'aquest tema.

Analitzem un poc les dades de quina és la càrrega financera que tenim. La càrrega financera damunt ingressos corrents, Balears té un 4,9%; Andalusia té 5,1; Catalunya 7,4; Galícia 6,8; Comunitat Valenciana 4,3. És a dir, estam dues dècimes per damunt la mitjana, però moltes comunitats estan per damunt i no hi ha cap drama. És a dir, se pot treure el carro endavant, fins i tot sense la millora del model de finançament, hi ha comunitats autònomes que tenen ràtios pitjors. No dramatitzem aquesta situació i no facem por als ciutadans.

Evolució del deute viu per habitant. Si ens referim a comunitat autònoma, ens podem referir també a l'altre tema. 1.359, Madrid té 1.615, Catalunya 1.872, Comunitat Valenciana 2.046. La mitjana és 1.226. Però en aquest tema també vull repassar quins són els indicadors de l'Estat. L'Estat únicament per pagar Renfe ens té més endeutats a cada ciutadà que allò que deu la comunitat autònoma. L'Estat ens té endeutats en 1.451. les ràtios no són dolentes i estam en una situació correcte. Deute viu en termes de PIB regional, el 6,1%; Andalusia 6,3; Catalunya 8%; Galícia 7%; Comunitat Valenciana 11%; l'Estat el 36%. Escolti, no tenim una situació perillosa en aquest aspecte. Vostè podrà creure aquestes ràtios o no, però la realitat diuen, respectant la seva opinió i l'opinió dels representants del Partit Socialista, per això se fan les corresponents qualificacions i hem d'analitzar el que ha dit Standar's & Poor's sobre la comunitat autònoma de les Illes Balears.

I li ho diré en castellà per no tergiversar ni una coma. El 16 de desembre del 2005 *“Standard & Poor's ha confirmado hoy su rating a largo plazo AA+ de la comunidad autónoma de las Islas Baleares, manteniendo la perspectiva negativa. El rating refleja principalmente la saludable base económica de la región y las positivas perspectivas de crecimiento. Su elevada autonomía fiscal, sus ingresos tributarios suponen actualmente el 93% de los ingresos corrientes y su aún bajo endeudamiento respecto al nivel de ingresos, en comparación con los estándares españoles y europeos, pese a estar en crecimiento. El rating también incorpora la fuerte presión ejercida por el gasto sanitario y la elevada dependencia de la economía regional en el turismo. Creemos que se puede producir un deterioro adicional del desempeño presupuestario si no se aplican de forma rápida medidas efectivas y compensen las presiones derivadas del gasto sanitario. Así como si no se recibe una adecuada financiación pro parte del Estado. Lo anterior conduciría a un aumento de deuda a un nivel incompatible con un rating AA+”*.

Evidentment, una agència de primera magnitud, com és Standard & Poor's, com podria ser Mudis, però aquesta comunitat sempre ho ha fet amb Standard & Poor's i nosaltres

no ho hem canviat, ens està donant una qualificació que és la màxima. No hi ha cap comunitat autònoma que tengui més classificació que la nostra, País Basc, Madrid, Navarra... Per tant, el nostre nivell d'endeutament, tal i com diu Standard & Poor's, que me mereix molta credibilitat, és la que és. Aquesta és la realitat, en economia tothom pot tenir la seva opinió i seran legítimes, però hi ha unes realitats que se demostren i les realitats és que Standard & Poor's no dona cap qualificació alarmant a l'endeutament de la comunitat de les Illes Balears. Per tant, aquest Govern està fent les coses correctament en aquest sentit.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller.

III. Debat de l'esmena a la totalitat de devolució RGE núm. 8370/05, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds al Projecte de llei RGE núm. 6846/05, balear de caça i pesca fluvial.

A continuació passam al tercer punt de l'ordre del dia i que correspon al debat de l'esmena a la totalitat de devolució RGE núm. 8370/05, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds al projecte de llei RGE núm. 6846/05, balear de caça i pesca fluvial. Té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Rosselló.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Vull iniciar la meua exposició afirmant que una Llei de caça de les Illes Balears és necessària, ja que com saben tots vostès l'actual Llei de caça estatal és de l'any 70 i la Llei de pesca fluvial és de l'any 1942. Per tant, ambdues són clarament pre-constitucionals. Per tant, és necessari regular aquestes activitats, atès el llarg temps transcorregut i sobretot, és necessari adaptar i regular aquestes activitats a les normatives actuals de protecció del medi ambient i de la biodiversitat, tan les sorgides a nivell europeu com estatal i especialment a la Llei 4/89, de 27 de març, de conservació dels espais naturals i de la flora i fauna silvestres.

Però especialment se tracta d'adaptar-la als principis constitucionals i compatibilitzar l'activitat de la caça amb la protecció del medi ambient i poder gaudir per part de tots els ciutadans d'aquest medi ambient amb les condicions que pertoca a dia d'avui i com saben perfectament, ja ens trobam en el segle XXI. La Llei de caça del 70 és molt permissiva amb els caçadors i prioritza aquesta activitat per damunt la propietat privada i d'altres activitats a l'àmbit rural. Permet també aquesta llei la utilització de mètodes que actualment estan prohibits, ja des de fa molts d'anys i per molta normativa, així com també permet caçar espècies que actualment són protegides o no se poden caçar. Però no és només la normativa de protecció de la biodiversitat sobre espècies, mètodes, etcètera, sinó que també ha canviat moltíssim l'estructura i l'ús del territori. Per això creim i voldríem fer una mica de preàmbul perquè consideram que és un tema prou important.

Fins els anys 70, la caça que se practicava a les Illes Balears corresponia a la d'una societat rural i formava part dels recursos quasi bé d'alimentació d'una part important de les famílies. El territori tenia un ús prioritàriament agrícola, o ramader i estava ocupat per cases disperses sobre explotacions agrícoles, allà on fins i tot els caçadors eren ben rebuts, ja que controlaven poblacions silvestres que feien mal als cultius o altres actuacions agrícoles o ramaderes. Però a partir del 70, amb l'augment de la renda per càpita i el desenvolupament del sector turístic, suposa un augment progressiu del número de caçadors degut a la promoció de la caça com esport. Això ve acompanyat d'un ús del territori per a més urbanitzacions i d'habitatges cada vegada més important a nivell d'allò que és el camp de cada una de les illes, sobretot de Mallorca, Eivissa i Formentera. El territori per tant, s'ha de compartir entre els caçadors que volen caçar, els residents que hi habiten, els ciutadans que se volen passejar, o els que volen senzillament gaudir de la natura.

La caça, jo vull recordar també aquí, no és una activitat innòcua i que té efectes sobre el medi, provocant perjudicis i molèsties, danys als cultius, infraestructures, inseguretat per tirs propers, ja que majoritàriament la caça és amb escopeta, tot i que hi ha altres modalitats, evidentment. Els perdigons de plom que cauen a les teulades, recullen aigua i per tant, per a les cisternes de les cases poden tenir efectes contaminants. Així com també, un ús excessiu d'armes de foc que crea una inseguretat, almanco a la gent que no caça. Tot això nosaltres entenem que s'ha de regular i ho vull deixar molt clar perquè crec que evidentment això ha de ser així.

Ara hem de dir també que nosaltres esperàvem una altra llei, esperàvem una llei adaptada, com he dit, al segle XXI, adaptada a les normatives que en aquest moment estan vigents. Però nosaltres considerem que aquesta llei no compleix aquests principis per a nosaltres bàsics. Per això presentem una esmena a la totalitat i demanam la retirada perquè se millori aquesta llei i que se torni du al Parlament una Llei de caça pròpia, com dic, del segle XXI, adaptada a la realitat territorial, social, constitucional i de protecció del medi ambient. En primer lloc, en el nostre entendre, la llei ignora la realitat del territori allà on actua i entra en contradiccions entre l'articulat i l'exposició de motius. La majoria del territori en el qual s'actua, ha canviat l'ús agrícola per un ús residencial, ja ho he dit abans, molts més habitatges aïllats, visitants, turistes, excursionistes, etcètera. I la utilització d'armes de foc crea inseguretat i perjudicis i per tant, des del punt de vista de l'articulat, nosaltres entenem que ignora aquesta realitat territorial tan diferent dels anys 70.

En segon lloc, considerem que és una llei injusta, que beneficia exclusivament el sector dels caçadors i que és un sector minoritari de la població. Concretament i aproximadament segons el cens, són uns 30.000 caçadors a les Illes Balears i és en aquest sector se li dona total i absoluta prioritat. De fet, aquesta llei està feta per als caçadors exclusivament. Però nosaltres entenem que perjudica a molts, per tant, a la resta de ciutadans. Nosaltres entenem que la llei valida la situació actual, que és una herència de la llei del 70 i en el nostre entendre no modifica cap aspecte substancial, per no tocar els privilegis dels caçadors per sobre de qualsevol altre dret. Segons la llei, quasi bé tots els terrenys són caçables i d'aprofitament cinegètic. Actualment un 73%,

aproximadament, del territori és caçable i això continuarà més o manco, amb petits retocs, quasi bé de la mateixa manera.

Se contempla la figura de terrenys gestionats d'aprofitament comú, que vénen a ser els terrenys lliures actuals. És a dir, tots aquells terrenys que no són vedats. Per entendre-nos, són aquells terrenys que no estan vedats, són terrenys lliures i que ara tenen aquest nom. La llei no concreta com s'articularà aquesta figura, però deixa molt clar que qualsevol terreny no adscrit a una figura cinegètica, podrà ser gestionat cinegèticament per un consell insular, ajuntament, o per part d'una societat local de caçadors. A més de mantenir aquest principi de quasi tots els terrenys caçables, com zones urbanes, infraestructures, zones esportives, cadenes excloses, així com també els refugis biològics de caça, se li dona el mateix nivell, importància i validesa a l'administració pública que a una societat de caçadors, que és una entitat privada. Seguir mantenint els terrenys lliures, o d'aprofitament comú, suposa no vedar les zones de caça a vedats, controlats i regulats. I que aquesta activitat suposi continuar amb la vulneració dels drets d'almanco una part de la resta de la ciutadania.

Nosaltres considerem i a posta creim que és un motiu prou important per fer aquesta esmena a la totalitat, considerem els terrenys lliures, els anomenats terrenys gestionats d'aprofitament comú, s'haurien d'eliminar d'aquesta llei. Si s'eliminessin aquests terrenys, els propietaris no estarien coaccionats per usos que causen molèsties, tots els caçadors estarien en igualtat d'oportunitats a l'hora de llogar finques per a la caça i tots els propietaris estarien en disposició de negociar el lloguer cinegètic dels seus terrenys. Però això suposaria el final dels grans vedats de les societats federades i per tant, d'un negoci important d'un col·lectiu molt concret de la societat.

En tercer lloc, és una llei en el nostre entendre anticonstitucional, intervencionista i evidentment, no compta amb els propietaris. Intervé la propietat privada. És curiós haver de venir aquí a dir això, quan hem hagut d'aguantar del Partit Popular, fins i tot el seu President en el discurs de la comunitat que va fer pocs mesos, dient que el fet de la protecció, el fet de voler aplicar una llei, la 4/89, era intervencionista i no donava cap argument per avalar que era intervencionisme a la propietat privada. Resulta que el Govern del Partit Popular intervé la propietat privada, regula com intervenir i resulta que aquí no passa res. Jo evidentment que caldria una profunda reflexió respecte aquesta qüestió. Els drets dels propietaris que no volen que se caci dins la seva finca se vulneren de forma clara i flagrant i ho tenen francament difícil. Segons l'articulat de la llei i tal com està estructurada la classificació dels terrenys cinegètics i concretament l'article 11, se dona més oportunitats a les societats de caçadors, com dic, entitats privades, que als propietaris a l'hora de decidir sobre el futur cinegètic dels seus terrenys.

Així difícilment se pot aconseguir ser una font de rendes addicionals per als propietaris rurals. Se prioritza el dret a caçar per damunt del dret a la propietat, vulnerant l'article 33 de la Constitució espanyola, el qual diu: "ningú pot ser privat dels seus béns i drets, si no és per causa justificada d'utilitat pública o d'interès social, mitjançant la corresponent indemnització". La llei permet aquest aprofitament, evidentment per part del caçador i no per part del propietari. I per quins raons? En

primer lloc per dur endavant un vedat de societat de caçadors locals basta la cessió d'un mínim d'un 20% de la superfície dels terrenys proposats com a vedat. Per tant, basta aquest 20% perquè se declari aquella zona com a vedat. La informació pública, perquè el propietari sàpiga que el seu terreny s'ha agafat, només està un mes penjat a l'ajuntament i és evidentment difícil saber-ho i no m'estendré perquè veig que el temps corr molt aviat.

En segon lloc, a les zones de caça controlada és suficient també l'acord d'un 20% dels terrenys, si només hi ha un 20% dels terrenys, se declara aquella zona de caça controlada. Respecte al vedat social, quan hi hagi terrenys enclavats, no cinegètics, diu la llei, la superfície dels quals no excedeixi del 15% del vedat, la conselleria pot acordar la inclusió forçosa d'aquests terrenys. Tot això significa que els propietaris que no vulguin que se caci dins els seus terrenys ho tenen francament molt difícil. En aquest sentit per tant, nosaltres creim que tot aquest intervencionisme que s'ha acusat d'una manera absolutament mentidera, fins i tot en aquest plenari, hauríem de veure les lleis que en aquest cas fa el Govern actual respecte l'intervencionisme dins la propietat privada.

En quart lloc, és una llei que crea una guarderia federativa privada, contractada per la societat de caçadors, o federacions de caça, però pagada a través de doblers públics mitjançant subvencions del Govern de les Illes Balears i dels consells insulars. Enlloc de pagar aquesta guarderia, que és privada, perquè els vedats de societats de caçadors, enlloc de gastar doblers públics en aquesta activitat pagant uns agents que no tenen autoritat, perquè només ho pot ser un funcionari. Nosaltres entenem que s'hauria de millorar la dotació dels agents de medi ambient, de guarderies rurals, el que considerin, però que tinguin evidentment la condició d'agent d'autoritat, d'actuació, vigilància i control de tot el territori i evidentment que fossin funcionaris públics.

També consideram que és una llei molt oberta, no concreta i massa temes queden en mans de la decisió de la conselleria competent. És una llei carregada d'excepcions. A l'article 38 se fa tot un seguit de prohibicions de caràcter general molt extensa, que, a més, bàsicament el que fa és transposar les directives europees respecte d'aquestes qüestions. Però, curiosament, al proper article 39 s'excepciona tot, amb la qual cosa poden quedar sense efecte les prohibicions. I nosaltres entenem que no s'aclareix de forma suficient quan és que es podran dur a terme actuacions que nosaltres consideram que no poden ser mai fruit d'eliminar o aixecar la prohibició.

Aquesta llei, per tant, nosaltres consideram que és una llei molt oberta, de manega ampla, que va clarament a cobrir el que en aquest moment ja s'està fent, sobretot per a benefici del sector dels caçadors, que és un sector molt agradat o que agrada molt tant al Partit Popular com a Unió Mallorquina. Creim també que és una llei injusta i inconstitucional, una llei feta a mida dels caçadors i prioritant l'activitat de la caça per damunt fins i tot de la propietat privada i de drets de tots els ciutadans a gaudir de la natura i de la protecció del medi ambient. Una llei, com he dit, feta per als caçadors, que intenta deixar les coses com estan, afavorint els negocis dels vedats, que hi són, pròpies com deim més de la Llei del 70 i no està

adaptada, al nostre entendre, a la realitat ambiental, social de les Illes i pròpia del segle XXI.

Nosaltres volem una llei que reguli aquesta activitat, no estam en contra de la caça, volem que es reguli aquesta activitat; que es limita a zones on es pugui practicar aquesta modalitat sense risc per a les persones, garantint el dret fonamental de tots, on es prioritzi l'acord entre propietaris i caçadors que vulguin tenir un rèdit econòmic dels vedats.

Per tant, i per tot això, nosaltres consideram que aquesta llei podria ser molt millor del que és ara, creim que no entra a la qüestió o al bessó del tema més important i per tant nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Rosselló. Té la paraula el Sr. Conseller de Medi Ambient.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Jaume Font i Barceló):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Diputada, voldria fer constar que és el primer moment que parl avui aquí i que jo encara no he dit cap vegada mentider, ho dic perquè normalment se m'acusa al final que som jo que he encalentic i amb aquesta excusa baratera és fàcil després dir: és que el Sr. Font el que fa sempre és insultar; no, en tot cas, vostès m'han insultat ja, que quedi clar, no he estat jo que he dit això de mentider. Ho dic perquè tantes vegades es diu una mentida que arriba a ser veritat, però qui més qui manco els coneix a vostès i me coneixen a mi.

Per l'altra part, jo crec que la Sra. Rosselló ha hagut d'acomplir un paper, un paper trist en aquest cas, perquè ella ha tengut l'oportunitat en les seves mans de fer aquest paper que farà jo, i crec que s'ha fet un menyspreu important a tot un col·lectiu de persones que durant més de vuit mesos han estat fent feina per intentar consensuar una llei, que després tindrà una segona passa, que és amb els grups parlamentaris aquí, en el Parlament; però que jo crec que hi ha hagut poques lleis dins la història d'aquesta comunitat que puguin haver tengut tanta participació abans d'entrar aquí dins. Parlam del Consell Insular de Caça d'Eivissa i Formentera, del Consell Insular de Caça de Mallorca, del Consell Insular de Caça de Menorca, del Consell Balear de Caça, de les associacions i sindicats agrícoles, que hi ha hagut fins a sis reunions, el Consell de Mallorca, la Federació Balear de Caça, el GOB, patrulles de vigilància del SEPRONA, societats de caçadors de les Illes Balears, n'hi ha 89. I per una altra banda, també s'ha de remarcar que hi ha hagut tota una sèrie d'entitats que varen realitzar aportacions a la llei, com pot ser l'Associació Ecològica de Pescadors d'Alcúdia, la Direcció General d'Esports de la Conselleria de Presidència i Esports, la Societat Protectora d'Animals i de Plantes de Mallorca, el Col·legi Oficial de Veterinaris de Balears, la Conselleria d'Educació i Cultura, la Vicepresidència, la Conselleria d'Economia, de

Salut, el Consell Econòmic i Social, la Conselleria de Turisme, la Societat de Caçadors de Formentera, Club de Caçadors de Formentera i la Conselleria d'Agricultura i Pesca, a part de tot el procés que tindrà per intentar arribar a acords aquí dins.

Ho dic perquè quan hi ha una llei que ha estat tant participada abans d'haver tengut entrada en el Parlament, pensar que només hi ha un col·lectiu de 30.000 persones, que pareix que 30.000 persones no són res i que se'ls pot trepitjar, dit d'una altra banda, i veure que hi ha hagut tota aquesta gent que representen més de 400.000 persones i més de 500.000 persones, almenys és imprudent dir que l'únic que hi ha és una il·lusió per part d'Unió Mallorquina i del Partit Popular de fer una llei per als caçadors. Li puc dir que jo no tenc cap il·lusió que sigui un tema que només sigui per passar pàgina, la llei és necessària, ve del setanta, com vostè ha dit, i la de Pesca Fluvial del 42, era imprescindible. Hi ha hagut altres canvis normatius que han anat prohibint altres qüestions i que s'apliquen, però que quedi plasmat a una llei.

La normativa que tenim és clara, ens ve de la Constitució, de l'article 148.11, i de l'Estatut d'Autonomia, el 10.17, que ens dóna plena competència en aquest sentit. S'ha de reconèixer que el Partit Popular va governar quatre legislatures, que el pacte en va governar una i ni un ni l'altre vàrem ser capaços de treure aquesta llei; ara, en aquest cas, el Govern del president Jaume Matas, del Partit Popular, presenta aquesta llei perquè hi hagi, si pot ser, una normativa així com cal.

A mi m'agradaria que quedassin clares una sèrie de qüestions perquè els principis que inspiren aquesta llei és que la caça no és una activitat econòmica, sinó que es vincula actualment a l'oci, al lleure, és així de clar. Per l'altra part, que la llei contempla una idea de conservació que, a més de la preservació de les espècies, també inclou el seu aprofitament racional. La caça serà beneficiosa per als propietaris de finques rurals; facilitarà a les organitzacions de caçadors, a les societats, perquè també gaudir.

M'agradaria explicar-li tres punts. La caça i la pesca fluvials s'han de considerar avui, amb algunes excepcions, una pràctica vinculada a l'oci o esportiva, pràctica de caça que està orientada a la salut i a esplaïar-se a la naturalesa i cuidar-la i mimar-la aquesta naturalesa. L'administració té el deure de vetllar per la conservació de totes les espècies, la nova llei fa incidència en aspectes conservacionistes i dóna resposta en aquest sentit a les exigències contemplades a diverses directives europees, que supòs que si l'ha llegida ho ha vist, a convenis internacionals, que també els té en compte, i a la legislació bàsica estatal.

En un altre ordre, la conservació no és incompatible amb un aprofitament ordenat i racional de les espècies objecte de caça i de pesca, les peces de caça són recursos naturals renovables i per tant s'han d'aprofitar amb seny i permetre sempre, sempre, la seva renovació.

La llei reconeix que la caça pot ser una font important de rendes per als propietaris rurals, contribuint així a evitar les pèrdues de segons quins usos de terreny que s'abandonen i passen a ser uns terrenys bruts, i d'aquesta manera es cuiden.

La nova norma potenciarà aspectes socials i d'organització de la caça i afavorirà la relació entre les estructures que organitzen el sector. I la llei que proposam no és rupturista, no ho és rupturista; és a dir, ni introdueix canvis radicals, és el producte d'una evolució de les normes anteriors que ja s'havien iniciat anteriorment, mitjançant diferents ordres de vedes, decrets i d'altres disposicions incloses a lleis d'acompanyament i pressuposts i aplicacions de directives europees.

La nova llei regularà, de forma clara i concreta, a l'article 7, els drets i els deures dels caçadors.

També el que fa la norma és respectar el compromís amb els sistemes tradicionals de caça de les Illes Balears i el reconeixement explícit de les entitats col·laboradores, a més d'incrementar el grau de duresa de les mesures contra l'activitat de caçadors furtius. D'una forma clara, sense que hi pugui haver dubtes, a qui surti del marc se li ha d'aplicar la llei amb contundència.

La llei és una norma moderna que aclarirà els distints usos de la natura, que regula adequadament el paper del caçador com a un agent actiu en la preservació del medi natural i deixarà enrera una normativa arcaica que no es corresponia amb la realitat de l'actual llei de caça de les Illes Balears.

La llei permetrà establir vedats particulars a partir de 20 hectàrees. Hi haurà un registre voluntari d'arrendaments, perquè siguin responsables aquells caçadors que tenen arrendada una finca. I la nova llei estableix que la caça ha de ser una activitat planificada i gestionada. I també es potenciaran les accions de vigilància i de control, i regularà el tractament de les espècies exòtiques i invasores.

I la llei regula la pesca fluvial, en concret a aigües no marines com les de les albuferes o alguns trams de torrents i dels embassaments de la Serra.

I també dir-los que a les tres qüestions que vostè ha fet més crítica, m'agradaria convidar-la que ho miràs tranquil·lament, encara té l'oportunitat, crec jo, de retirar aquesta esmena a la totalitat, no crec que sigui un encert el que han fet.

Vostè me parla, ha volgut dir ara que ve vostè aquí a defensar el dret dels propietaris, sí, sí, que el PP -ho ha dit vostè, no ho he dit jo-, i clar, hi havia quatre qüestions que vostè ens podia tocar d'aquest tema i les quatre, bé, bingo!, la directora general l'han tractada dalt a baix. És a dir, anem a una qüestió, limitació del dret dels propietaris. L'argument que nosaltres entenem que vostè empra parteix d'una base que la llei pot suposar l'obligació per als propietaris de tolerar l'exercici de la caça a les seves propietats, sense necessitat d'autorització. Vostè ha dit que a un propietari se li pot imposar que hagi de caçar sense que pugui donar autorització.

Actualment, la normativa vigent, basada en el Codi Civil, que considera els animals silvestres com a *res nullius*, la propietat dels quals s'obté per ocupació, implica qualsevol finca oberta i que no forma part d'un vedat privat és terreny cinegètic d'aprofitament comú. Aquesta situació, que ara és així, canviarà amb la llei balear, ja que sols es podrà caçar a terrenys que siguin objecte de planificació cinegètica i, per tant,

una part dels actuals terrenys lliures passaran a no ser cinegètics. I a més reconeix el dret dels propietaris a promoure refugis de fauna; qualsevol persona que tingui una finca on no desitja que es caci podrà fer-ho, la qual cosa a hores d'ara no és així. A partir d'ara qualsevol dels terrenys lliures, les zones aquestes ara d'aprofitament comú, que ara es diuen terrenys lliures, sense cap pla de gestió, es podia caçar; a partir d'ara, uns terrenys lliures -així ho diu la llei, Sra. Rosselló, si no se l'ha llegida no és el meu problema- que són les zones d'aprofitament comú, si no tenen pla cinegètic, no s'hi podrà caçar. Això, per començar, és la seguretat més grossa que si un propietari no vol, no hi haurà.

L'altra qüestió és que quant a la inclusió obligatòria d'un vedat privat, de què vostè parlava, aquesta queda limitada a uns casos molt concrets; els que diu el projecte de llei és que per iniciar el procediment s'ha de comptar amb l'acord del 20% dels propietaris i després l'expedient s'ha de sotmetre a informació pública. També diu que qualsevol propietari pot deixar el vedat en voler, de manera que no té sentit que s'inclouï la seva propietat dins aquella finca. No hi haurà inclusions obligades, excepte, com diu l'article 13.2, enclavats de mínima superfície que siguin imprescindibles per motius de continuïtat o delimitació, però, diu la llei, si el propietari així ho desitja seran reserva permanent, i així tanmateix tampoc no es podrà caçar dins aquell enclavat. És a dir que no hi ha cap problema si un propietari no vol que es caci dins el seu terreny, cosa que ara no és així.

Hi ha una qüestió que vostè planteja, que és el tema de la seguretat, el tema dels guardes, i després un altre tema important, que vostè diu que es donen eines als consells i als ajuntaments per actuar. I clar que sí, faltaria més, que després que han passat 23 anys de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears i en plena discussió d'un nou Estatut, tinguem aquí dubtes els diputats, que tal vegada estam tocats per la mà de Déu els 59 que som aquí dins, que no tinguin capacitat d'autogovern en segons quines qüestions els nostres consells i els nostres ajuntaments, Sra. Rosselló. Li fa por que 67 ajuntaments o tres consells, i tal vegada en un futur quatre, puguin gestionar aquest tema? A mi gens ni mica, però hi ha d'haver una legislació clara de com s'ha de fer. És a dir, a veure si s'hauran canviat els papers.

Zeladors, a vostè li preocupen i diu: haurien de ser agents de medi ambient. Els agents de medi ambient, que és una obsessió seva i que vostè els coneix bé, és a dir, hi ha una cosa molt important, tenen les feines molt clares, molt clares, i lògicament que són components importantíssims del tema de control i vigilància de la caça i de molts altres. Ens sembla del tot imprescindible incrementar la vigilància i la informació, hi ha una part important de cara al caçador que és la informació, per reduir el furtivisme, per reduir que ens posin ceps enverinats, la feina de lluita contra el verí, i això, per molts funcionaris que posàs la comunitat autònoma, seria impossible controlar-ho, i crec que és una cosa senzilla d'entendre.

La llei crea la figura dels zeladors, que no tenen el caràcter, lògicament, d'agent de l'autoritat, que queda reservat per als funcionaris, siguin agents de medi o siguin de les forces de seguretat, del SEPRONA; el fet que hi puguin haver auxiliars dels agents, siguin d'una entitat col·laboradora i oficial, o

oficial, com és la Federació de Caça, o que siguin del consell, sigui del que sigui, de qualsevol consell, és bo, perquè podrà donar informació als caçadors i podrà controlar i sabrem si tenim furtius o tenim problemes. És a dir, el que farem serà tenir més col·laboració.

En definitiva, és una llei que ha intentat ser participativa, on tothom ha pogut dir realment el que volia; que els caçadors solament són un 5% de totes les reunions de feina i visites que s'han fet durant aquests vuit mesos, on no tenim cap ganer d'imposar cap llei per imposar, sinó que el caçador pugui ser un ajudant del nostre entorn, que la caça pugui ser sostenible, que hi hagi una formació dels caçadors, nous caçadors que hagin de passar una formació, hagin de passar uns exàmens, aquells que ja tenen la llicència no importaran; que hi hagi unes normes, unes multes molt severes si la gent incompleix, però que aquesta pràctica es pugui desenvolupar tranquil·lament.

Jo a l'únic que la convit, Sra. Rosselló, que això que no és una llei que haguem fet sols a la conselleria o el Grup del Partit Popular, sinó que hem mirat que sigui de moltes associacions, això és una llei que toca de peus a terra i que vol ser una llei per arribar a aquest començament del segle XXI amb seguretat, que no tant sols es té cura de la caça sinó de la protecció de l'entorn. Moltíssimes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Sra. Rosselló.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President, senyors diputats, senyores diputades. Sr. Conseller, bé, en primer lloc crec que, precisament, el conseller que ha fet una feïnada respecte del que és el tema participatiu, la qual cosa està molt bé i a mi només me cal dir que beníssim que faci les coses participant, beníssim que tot el Govern fes participar totes les opinions, però totes, per tant, vostè escolta ara una opinió d'un grup parlamentari que li ha fet una proposta, que té tot el dret de fer-la i que per tant escolta una part més d'aquesta població que, evidentment, potser que sigui l'única, però que jo crec que el que ha de fer és escoltar-ho i que són propostes que nosaltres o almanco les opinions o propostes polítiques que nosaltres hem fet avui. Per tant, si vostè sap tant escoltar, idè també escolti aquesta diputada en el meu torn i així podem cadascú exposar la seva opinió i els seus plantejaments.

En segon lloc, li demanaria i demanaria també una miqueta a tots els diputats i diputades, perquè jo ho he dit al principi, jo no he faltat al respecte a cap caçador ni caçadora en absolut, jo tenc un respecte total als col·lectius que existeixen i únicament i exclusivament m'he cenyit i me cenyiré al que són els continguts d'una llei i al seu articulat, la seva exposició de motius, i això, evidentment, amb els plantejaments polítics que té el grup parlamentari i jo, com a diputada, i en aquest sentit és el que jo he fet. El respecte cap a, i vull tornar repetir, el fet d'haver-hi una llei de caça consider que és una qüestió que s'hauria d'haver fet fa molts anys i que està bé que hi sigui, però aquesta llei no.

I tornaré esgrimir molt ràpidament els arguments, perquè al meu entendre continuen sent els que ja he dit a la primera intervenció.

En primer lloc, el tema de la caça és una activitat econòmica, és un ús que es fa del territori; això és una qüestió que si qualsevol persona que està dins aquest món sap un vedat, aquí hi ha un tema econòmic, ni és bo ni és dolent, senzillament que hi ha una part que hi respon; amb la qual cosa nosaltres creim que precisament perquè això fos millor, per a no mantenir la situació actual on els grans vedats són i surten molt afavorits econòmicament, que moltes vegades fins i tot no són tots els propietaris els que reben aquest benefici econòmic, entenem nosaltres que el millor seria que es regulassin aquests llocs per caçar, els vedats.

I per tant, torn repetir i torn a dir, miri, la Llei del setanta és una llei arcaica, vostè ho ha dit, i preconstitucional, però és que la llei que vostès duen a aquest Parlament manté en molts casos la mateixa situació que permetia la llei del setanta. És cert que s'inclou un tema, perquè s'hi ha d'incloure per llei, perquè és obligació, que tots els terrenys cinegètics han de tenir un pla cinegètic; però, tot i això, que és una cosa que vostès han de posar perquè la llei els obliga, no per altra cosa, deixa evidentment la porta molt oberta que es continuïn mantenint els terrenys lliures, maldament ara es diguin terrenys d'aprofitament comú, el que passa que tendran un pla cinegètic que segurament farà, ja ho diu, l'administració o una societat de caçadors. I per tant, nosaltres entenem que es continuarà d'una manera molt similar a l'actual.

I a més, li vull recordar, o vull recordar també, perquè crec que no, que en aquest moment, tot i que un propietari, que ara ja ho podia fer, que no vulgui que es caci dins el seu terreny, ho té francament difícil. Perquè jo he llegit els articles, que no tenc temps de llegir-los, on es diu quin percentatge del territori, també és cert que hi haurà un mes, que es penjarà en els ajuntaments perquè els propietaris que no es vulguin incloure dins aquestes zones idò ho podran fer, però és molt difícil i tothom sap perfectament que hi haurà molts propietaris que no tan sols no només no se'n donaran compte sinó que tendran molt difícil sortir del que ha estat catalogat com a vedat, sigui social, sigui privat, etcètera.

Per tant, nosaltres entenem que se segueix vulnerant el dret de la propietat, sobretot perquè es prioritza el dret dels caçadors, i perquè aquesta llei és una llei que vol quedar bé amb el col·lectiu dels caçadors. Vostè ho veurà bé o malament, jo no dic ni que estigui ni que estigui malament, jo el que deman en aquest Parlament és que una llei de caça no exclusivament es faci per beneficiar el sector dels caçadors, sinó que es faci en què és una activitat que afecta tot el territori, que gaudeixen del territori no només caçadors, sinó altres ciutadans i ciutadanes i per tant que s'ha de regular amb tota la seva complexitat, i aquesta llei no ho fa; aquesta llei únicament i exclusivament manté privilegis d'un sector determinat, amb tots els meus respectes, però manté els privilegis, i a més l'administració, com dic, també els ho dona i no entra, i torn repetir, dins el bessó de temes que, torn dir, precisament vulneren la propietat privada.

I respecte de la propietat privada, Sr. Font, jo respect la propietat privada, vostès teòricament també; jo respect la veritat i les lleis i el que s'ha dit aquí en aquest Parlament és que moltes vegades s'ha dit que hi havia lleis intervencionistes quan no ho eren, s'ha dit que es volia quasi robar la propietat privada i no era cert; i ara aquí sí que es fa una llei que és intervencionista, jo no dic ni que sigui bo ni que sigui dolent, però ho és. Per exemple, ja li he llegit un article molt concret que diu que per un vedat, que a més pot fer l'administració o una societat de caçadors, ...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sra. Rosselló, per favor.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Vaig acabant. Si hi haurà un enclavat allà enmig i es considera que és superior a un 15% idò es pot obligar que s'inclouï. Evidentment és una qüestió que si això no és una actuació de les que vostès, a més, després, tant diuen que no s'han de fer, vostès no sé que volen que els digui, el cert és que al nostre entendre prioritza, com he dit, el dret dels caçadors sobre la propietat privada.

Vaig acabant, Sr. President, ...

EL SR. PRESIDENT:

No, hauria d'acabar, per favor.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

En segon lloc, miri, l'administració no és la que pugui gestionar, que en tot cas això podria ser una qüestió, entre cometes, positiva, sinó que també la societat dels caçadors; vostès posen l'administració i la societat de caçadors al mateix nivell, quan la societat de caçadors és una entitat privada. En aquest sentit, per tant, el mateix li diria dels zeladors, els quals seran pagats amb doblers públics, doblers de tots els ciutadans, però contractats precisament per la societat de caçadors i per a un benefici, diríem, d'aquesta entitat privada.

Per això nosaltres consideram que, des del punt de vista de gaudi de la natura, des del punt de vista de la protecció de la naturalesa, la caça és una activitat que nosaltres consideram que ha d'estar molt regulada, que ha d'estar dins vedats i evidentment que no hi ha d'haver aquesta possibilitat que pràcticament tot el territori es converteixi en territori planificat cinegèticament, perquè entenem que, tot i que els caçadors tenen una funció determinada, també hi ha moltes funcions que es fan per conservar el nostre entorn.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Rosselló. Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Jaume Font i Barceló):

Gràcies, Sr. President, intentaré ser breu perquè sé que el ple és dens. Senyores i senyors diputats, Sra. Portaveu, Sra. Rosselló, a veure, convendria que segons quines qüestions que no diu la llei les aclaríssim. Jo tenc la impressió que o no s'ha llegit la llei o no l'ha entesa, una de dues, pot haver llegit qualche article molt concret, però tenc la sensació, sincerament, que vostè no s'ha llegit la llei o no l'ha entesa.

La llei és clara, no pot venir aquí a dir, com ha acabat vostè, és que els zeladors els pagarà el Govern a través de la federació o a través del consell, la llei això no ho diu. La figura del zelador o del garriguer, qui la pagarà serà aquella propietat d'aquell vedat, però això ho diu la llei, no ho dic jo, ho diu la llei, i en canvi vostè aquí, per ficar enrenou, perquè hi hagi trull, perquè hi hagi confusió, com que no ho ha llegit o no ho ha sabut llegir, diu això.

Com l'altra qüestió que no li puc permetre, no digui que obligarem en els enclavats, li he llegit l'altra vegada; quant a la inclusió obligatòria en un vedat privat, aquesta queda limitada a casos molt concrets, el que diu el projecte de llei és que per iniciar el procediment s'ha de comptar amb l'acord del 20% de propietaris i que després l'expedient s'ha de sotmetre a informació pública. També diu que qualsevol propietari pot deixar el vedat en voler, de manera que no té sentit que s'inclouï algú forçat perquè ell mateix pot sortir. No hi haurà inclusions obligades, excepte com diu l'article 13.2, enclavats de mínima superfície que siguin imprescindibles per motiu de continuïtat o de limitació, però que si el propietari així ho desitja seran reserva permanent de caça. En definitiva, si un propietari no vol no es podrà caçar en el terreny de la seva propietat. De manera que aquest tema que vostè diu aquí que n'hi podrà haver, no és ver.

Clar, no, veurem no, això és el que diu la llei; si canviem la llei amb el tràmit de les esmenes tal vegada dirà el que vostè ha dit, però en aquest moment diu això la llei.

Una qüestió important, vostè me diu que jo escolti la seva proposta; jo no tenc proposta seva, jo no tenc proposta seva, jo tenc una esmena de rebuig de la llei. Per què no me presenta una proposta? Per què no fa, clar, una proposta alternativa? No se'n rigui, no se'n rigui, no són ximpleries, si vostè vol dur un debat seriós, empri paraules serioses -no, ja pot fer així, Sr. Miquel Rosselló, o així deçà-, no, no, emprin paraules serioses; vostè ha d'escoltar la meua proposta, jo he d'escoltar el seu no a un document que vostè no s'ha llegit o no ha entès, i li he posat només dos exemples, dels zeladors i els dels vedats. No, si no han fet els deures perquè vostès tinguin els embolics que tinguin no és el nostre problema, és el seu problema. Li puc assegurar, com li he pogut demostrar amb la participació que hem fet d'aquest, que ens hem agafat aquest tema seriosament, i aquest tema no és una llei per ajudar únicament i exclusivament als caçadors, ni molt manco, parlem de la gestió del territori, parlem dels pagesos, parlem dels terrenys, parlem que hi hagi un ús com pertoca i equilibrat d'allà on es caça i que, a la vegada, la gent que caça -que vostè diu, són 30.000, i és ver que vostè no els ha insultat, però ha dit que teníem en compte aquests 30.000; de vegades feim lluites que tenim en compte temes de mil, que tenen tant de dret com els que són 30.000, per la qual cosa despreciar-ne 30.000 és una

equivocació i no és la primera vegada per part d'Esquerra Unida i Els Verds, és a dir, hi ha massa proves.

Però amb el que no estic d'acord és amb un tema, i me sap greu, i acab amb això, que vostè digui que farem, amb el tema que no se n'assabentarà la gent ha volgut dir vostè, com que es publicarà (...), no s'assabentarà la gent. Miri, Sra. Rosselló, jo no volia entrar en segons quines qüestions del passat, però el que no li puc acceptar és que ens doni lliçons de participació o de fer les coses amb llum i taquígrafs, que en aquest cas aquí tenim gravadores, no com en el Senat o en el Congrés; vostè està dient que nosaltres podem tirar endavant amb una societat la publicació d'un vedat i no informaren la propietat i així no se n'assabentarà. Sí, sí, ha insinuat que això es publicarà i el propietari no s'assabentarà, això ho ha dit i consta en el *Diari de Sessions*. Miri, vostè és experta en aprovar coses, com poden ser acords de Consell de Govern de LIC i ZEPA, acordar que els ha d'aprovar, que els ha de publicar i que donarà possibilitat a la gent de poder realment fer les seves al·legacions i no ho fa, i no ho fa. I ara aquest govern està acabant aquesta tramitació d'aquell acord del 2001.

Lliçons me'n pot donar però de coses que no siguin aquestes, aquestes que vostè pareix que ha tengut por de dir-les: Nosaltres, no es preocupi, el procés serà transparent i jo estic disposat, en el tràmit d'esmenes, arribar a l'acord millor possible amb la majoria de grups parlamentaris possible, de la mateixa manera que hem fet amb el GOB, amb associacions, amb sindicats agraris, que tothom ha tengut a dir; i li puc dir que si miram el primer esborrany de la llei al darrer, no tenen res a veure, sap per què? Perquè n'hi han participat molts i de distint plantejament polític i distintes organitzacions d'activitat econòmica que hi ha dins el món rural de les Illes Balears.

Jo li deman, per favor, Sra. Rosselló, que es llegeixi la llei, i que estam disposats, amb vostès, amb Esquerra Unida i Els Verds, amb el PSM, amb el PSOE, amb Unió Mallorquina, amb el Grup Parlamentari Popular, que el que queda perquè s'aprovi que agafem seriosament aquest tema, perquè li puc dir, hi ha moltes hores perquè això surti bé.

Moltíssimes gràcies, Sr. President.

(Remor de veus i alguns aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Torns a favor de l'esmena a la totalitat? Torns en contra? Té la paraula el Sr. Gaspar Oliver.

EL SR. OLIVER I MUT:

Gràcies, Sr. President. Arribats a aquest punt del debat, senyores i senyors diputats, la veritat és que aquest diputat que els parla poca cosa hi pot afegir. Amb les intervencions que hi ha hagut i que hem pogut escoltar s'ha vist clarament quins són els posicionaments d'Esquerra Unida i Els Verds i quin és el posicionament del Govern, i no per evident que sigui vull deixar de dir que el grup de parlamentaris del Partit Popular està totalment d'acord amb els criteris de la llei, amb els criteris que ha exposat avui aquí el Govern. D'aquí, idò, que a la meua intervenció em limitaré a defensar el projecte de llei, però em

limitaré a ressaltar aquells aspectes i qüestions que entenc que són els aspectes més importants i més rellevants, i que al meu mode d'entendre justifiquen plenament aquesta llei, aquest projecte de llei que avui aquí estam discutint.

Els caçadors, la caça reclama avui una norma que sigui actual, en consonància amb la realitat social. Com vostès saben actualment l'activitat de la caça ve regulada per les lleis de 1970 i 1942, lleis que es fonamenten, per l'època en què es varen redactar, en la caça com un recurs. Avui això ha canviat, la realitat és una altra. Abans el més important de la caça eren les peces cobrades; expressions, com vostès recordaran, com "fer carn" o "talequer", avui són expressions utilitzades d'una forma molt pejorativa pels caçadors; aquella era una època on la caça era un recurs important dins la pagesia, i els que ja no som tan joves podem recordar encara que a la carnisseria es venien conills de camp i a molts de restaurants, fins al desastre nuclear de Txernòbil, els tords amb col eren un dels plats tradicionals més típics.

El projecte de llei que avui discutim només permet l'explotació industrial i comercial de la caça a granges cinegètiques o a vedats particulars o intensius de caça -article 42- però, això sí, i s'ha de tenir molt en compte, sempre amb autorització prèvia de la conselleria competent en matèria de caça. Hem passat, idò, actualment, d'un temps on l'activitat de la caça s'entenia com un recurs a avui, on l'activitat de la caça es concep com un oci, com una activitat de temps lliure.

La caça, senyores i senyors diputats, és una afició que dura tot l'any encara que es practiqui només uns mesos, fins i tot poc temps segons la modalitat, com és ara un mes i mig si es tracta de la caça de perdiu amb reclam, per posar algun exemple. Però durant tot l'any el caçador ha de cuidar aquests reclams, el mateix que ha de cuidar els cans que cria i ensenya; és una dedicació constant a una afició, preparant i cuidant les begudes, semblant per a la caça, posant esment a la cria i a la reproducció, fent de la caça una activitat racional amb un aprofitament sostingut de les espècies. I això és precisament, idò, el que fa necessària aquesta llei, una llei que reguli la caça d'acord i amb sintonia amb la realitat social d'avui.

Un dels aspectes, senyores i senyors diputats, que m'interessa destacar d'aquest projecte de llei i que pens que és prou important és que desapareixen, ja no hi haurà espais o terrenys lliures, és a dir, aquells terrenys de propietat privada que no són vedats i on qualsevol caçador amb els papers en regla hi pot caçar sense el permís del propietari de la finca, que avui no ho pot prohibir i avui tampoc no pot decidir l'aprofitament cinegètic d'aquests terrenys. A l'entrada en vigor, idò, d'aquesta llei desapareixen els terrenys lliures i desapareix per tant el perill que suposa per a les persones, ja que estam parlant quasi sempre de petites propietats, moltes d'elles amb usos residencials, i desapareix també l'amenaça sobre les espècies de la zona, ja que fins ara hi caça qui vol i sense cap tipus de control.

Amb la nova llei, com ja s'ha dit, només es podrà practicar la caça en els terrenys cinegètics que són els vedats, els vedats de societats locals, vedats particulars, socials, públics o intensius, a les zones de caça controlada i als terrenys gestionats d'aprofitament comú, i hauran de disposar, a més,

tots aquests terrenys d'un pla tècnic de caça que ordena i planifica l'aprofitament sostenible dels recursos cinegètics del terreny de referència. És a dir, senyores i senyors diputats, que a cada terreny cinegètic per poder-hi caçar hi haurà d'haver un pla tècnic aprovat amb un responsable davant l'administració, que no té per què sempre ser el propietari del terreny, ja que aquest tindrà la possibilitat d'inscriure el vedat en el registre d'arrendaments cinegètics, si és que el té arrendat, i de passar les responsabilitats a l'arrendador. Vull destacar que el propietari és el que decidirà sempre el destí cinegètic del terreny i, a la vegada, aquesta llei també facilita la creació de vedats de societats locals de caçadors, facilita, en definitiva, Sra. Rosselló, la pràctica de la caça.

No és, per tant, una llei que rompi, és més bé una llei que recull el sentiment, les opinions dels afectats, tenint en compte les distintes ordres de veda. Respecta les modalitats tradicionals a cada illa, les modalitats que tenen a cada zona, i potencia també l'associacionisme.

Vull destacar també en aquest punt, senyores i senyors diputats, els curssets, l'Escola de caça i les proves d'aptitud que hauran de superar els nous caçadors. És bàsic conèixer i saber distingir les diferents espècies i la seva protecció.

I he de destacar també, senyores i senyors diputats, perquè crec que és important, els articles 56 i 57 de policia i vigilància, articles que possibiliten als ajuntaments i als consells habilitar per a aquestes funcions personal funcionari que acrediti, això sí, una formació específica en matèria cinegètica; i també els zeladors privats de caça i els zeladors federatius de caça, que poden habilitats també però ho poden ser només per col·laborar amb el personal de vigilància.

No s'ha parlat de pesca, Sra. Rosselló, i jo tampoc no hi entraré, però sí vull dir que a aquest respecte és molt necessari regular aquesta activitat, perquè precisament a les nostres illes tenim pocs indrets, poca extensió on practicar aquesta afició, les albuferes i els embassaments de la Serra, i precisament la fragilitat d'aquests ecosistemes aconsella idò regular per aquesta llei aquesta pràctica.

Per acabar he de dir que és una llei -s'ha dit i ho hem pogut constatar- molt consensuada; s'ha donat audiència, participació i s'ha escoltat tothom, i jo la veritat he de dir, puc assegurar que he sentit molt pocs comentaris en contra d'aquesta llei, tan sols els que aquí s'han dit per la seva part, Sra. Rosselló, però fora d'aquest parlament cap crítica en contra, cap comentari en contra d'aquesta llei no he pogut escoltar. Efectivament, és una llei que ve bé i que es acceptada pel sector, és acceptada pels caçadors i és acceptada també per la gran majoria de la societat; fins i tot -vist el posicionament dels distints grups parlamentaris, que ja que no han utilitzat el seu torn a favor de l'esmena a la totalitat és presumible, idò, que els altres grups parlamentaris almanco s'abstendran en aquesta llei- veig idò que no només per la societat, sinó que per als grups amb representació política en aquest parlament pareix que almanco hi ha una acceptació cap a aquesta llei.

I precisament pel posicionament dels distints grups parlamentaris, Sra. Rosselló, no és difícil endevinar idò el perquè vostè no va poder complir el seu compromís quan era

consellera de medi ambient, el compromís que va anunciar dins aquesta cambra que vostè aprovaria una llei de caça. La resposta, senyores i senyors diputats, crec que és fàcil: el motiu -avui es veu clarament- és que no hi havia acord, el motiu és que el seu posicionament, Sra. Rosselló, no té el vistiplau de cap grup parlamentari d'aquesta sala; aquest és el motiu. La realitat, Sra. Rosselló, és que vostè no vol que es caci, vostè el que vol és limitar la caça, limitar al màxim els terrenys per caçar. La caça vostè s'estimaria més que no n'hi hagi; i vostè, referent a la caça que és una activitat social, pareix que tampoc no li va bé, no vol que la caça sigui una activitat social, vol que sigui una activitat d'uns quants privilegiats, només dels que tenen vedats, en definitiva dels que tenen propietats.

Senyores i senyors diputats, aquesta és una llei bona, és una llei que han pogut participar en la seva redacció molts dels agents socials, i ara ens toca als polítics, en comissió i primer en ponència, millorar si és possible aquesta llei amb les esmenes que han formulat els distints grups parlamentaris. Jo tenc el convenciment que aquesta és una llei ben rebuda i que amb tota seguretat serà una llei molt consensuada, que en definitiva és el millor que ens pot passar, que siguem capaços de fer normes consensuades perquè aquesta és la garantia que tendran futur i que perduraran en el temps.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Oliver. En torn de rèplica...

(Petit aldarull a la sala)

...Sra. Rosselló...

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President. Senyors diputats, senyores diputats, en primer lloc he de dir que efectivament és una llei a la qual només el nostre grup ha presentat aquesta esmena a la totalitat. Jo mai no he pretès tenir la majoria absoluta, amb la qual cosa almanco pensí que hi ha un sector de la societat, maldament sigui petit -ja hem dit que tot és respectable-, que també s'ha de respectar i que té idees diferents a les que planteja potser una gran majoria d'aquesta cambra.

Dit això jo sí que voldria entrar en una sèrie de qüestions perquè crec que -diríem- són importants. En primer lloc he de dir al portaveu del Partit Popular que a mi no m'ha de dir el que jo vull o el que jo no vull, el que vostè ha de fer és escoltar el que dic, i per tant escoltant el que dic -crec que està escrit en el *Diari de Sessions*- efectivament dic ben clarament que consider, no com vostè, que ha dit que s'ha de facilitar la pràctica de la caça, jo evidentment i el nostre grup proposam que es limiti la caça als vedats; ho he dit ben clar i ho torn repetir: que es limiti la caça als vedats, i que a més estigui el més regulada possible, tal com marca, evidentment, la llei. Per tant queda molt clar que allò que nosaltres plantejam és que els terrenys gestionats d'aprofitament comú, que vénen a ser més o manco els terrenys lliures que actualment existeixen, al nostre entendre tenen molt encara del que són els terrenys lliures, s'haurien d'eliminar. Ho he dit i ho he repetit d'un parell de

vegades i és el que plantej d'una manera claríssima, rotunda, si vol.

He de dir que, a més, en aquest moment amb aquesta llei a la mà tots els terrenys, gairebé tots, gairebé tots, perquè és cert que n'hi ha una sèrie que s'exclouen, gairebé tots són cinegètics, per tant tots són possibles de plans d'actuació cinegètica, i nosaltres consideram que no hauria de ser d'aquesta manera. Tampoc no es regulen prou aquests plans d'actuació cinegètica quins seran, i en aquest sentit, per tant, deixa en una situació de prioritat absoluta la caça, el caçador i l'activitat de la caça sobre altres usos o altres drets dels ciutadans. Jo crec que això més o manco m'agradaria que quedàs clar.

En segon lloc, el tema de la propietat. Miri, el tema de la propietat hi ha un parell..., jo li hauré de llegir i no tenc temps, perquè a més sempre em diuen que faig..., que parl massa, però podria llegir l'article 12; l'article 12 diu clarament que, per exemple..., l'article 13, perdó, vedats de societats locals, punt 2, un mínim d'un 20% de la superfície dels terrenys proposats com a vedat, que evidentment diu també -que ja ho he dit- que un tràmit d'informació pública es penjarà a l'ajuntament, no es diu que s'enviarà als propietaris que hi estaran involucrats si no vas a l'ajuntament i veus allà el teu nom; evidentment és difícil. Quan després a més sàpigues que el teu terreny està dins un vedat, dins un vedat no, dins un vedat de societat local n'haurà de sortir; evidentment n'hi haurà que sortiran i n'hi haurà que poden crear problemes, i això qui vol evitar aquesta situació és que no sap molt bé com funciona l'estructura territorial.

L'article 14, vedats particulars, el punt 2, una superfície superior a 20 hectàrees, i a partir d'aquí ja es considera que es pot fer el vedat particular. Article 15, vedat social, punt 6: quan a un vedat social hi hagi terrenys enclavats no cinegètics la superfície total dels quals no excedeixi del 15% del vedat establert, la conselleria competent en matèria de caça pot acordar la inclusió forçosa d'aquests terrenys. Això és el que diu la llei. Quan diuen que jo no m'he llegit la llei jo no sé qui és que no se l'ha llegida. Allò cert és que això ho diu la llei, amb la qual cosa això genera una situació, com dic, on realment es prioritzen els drets dels caçadors per damunt dels drets dels propietaris, i si qualquí vol fer una altra lectura idò cadascú farà la seva. Evidentment nosaltres hem plantejat la nostra.

Una altra qüestió que també m'agradaria dir-li és que els exàmens, als quals fan molta atenció, els obliga la Llei 4/89, i li he dir, Sr. Portaveu, que evidentment vostè diu que en quatre anys efectivament no vàrem aconseguir dur una llei de caça vostès en setze tampoc, vull dir que realment és curiós perquè és un examen a què s'obliga ja des de la Llei 4/89, amb la qual cosa hi havia molts d'anys per fer-ho.

Però -i vaig acabant, Sr. President-, miri, allò cert respecte al tema..., voldria fer un esment molt ràpid a dues qüestions; una, la societat federativa o el que són els zeladors, la llei no diu que els pagarà, però qui els està pagant ara són, a través de subvencions del Govern de les Illes Balears i del Consell Insular de Mallorca, qui paga aquesta gent són les societats de caçadors. La quantitat de doblers públics que es destinen a les societats de caçadors una part important és perquè hi hagi una..., es pugui pagar aquest personal.

Nosaltres què proposam?, que el dret a gaudir, que ho diu l'article 45 de la Constitució, del medi ambient entenem que és de tots els ciutadans i les ciutadanes i que per tant la caça evidentment ha de ser una activitat limitada, molt controlada i molt planificada, i no donar la possibilitat que pràcticament tots els terrenys siguin motiu o puguin ser motius cinegètics per totes les raons que he explicat i tornaré a explicar i, a més, perquè la propietat privada i per tant els drets dels propietaris queden també a un segon pla.

I ja per acabar un incís a un tema que vostè ha esmentat. La caça és una activitat econòmica, en els vedats hi ha doblers per enmig, i si no saben això..., supòs que sí. Què passa?, si no hi hagués zones d'aprofitament comú o zones de gestió d'aprofitament comú i senzillament se centràssim dins el que són vedats, s'acabaria el control de determinat poder que tenen els vedats fins i tot en el cas d'Eivissa per deixar entrar determinades persones que no tenen uns certs privilegis i donaria possibilitat al fet que precisament dins els vedats es pogués negociar entre caçadors i propietaris i, al cap i a la fi, es pogués regular aquesta actuació, es pogués fer un bon pla cinegètic o un bon pla d'actuació de caça.

I per acabar evidentment dic al portaveu del Partit Popular que la caça té efectes també no només positius sobre l'entorn, té també efectes negatius. Em sap molt de greu que sigui tan minoritària aquesta opinió, però com a mínim tenc tot el dret a expressar-la en aquesta plenari i dir que, efectivament, per a una part de la població l'actuació o el que seria la caça no és només una gestió, com es diu, ecològica del territori, també té altres connotacions que entenem nosaltres que un parlament que ha de tenir en compte tota la societat i ha de legislar ho ha de fer per a tots, no per a col·lectius concrets com -torn repetir- és aquesta llei, que al cap i a la fi és una llei per quedar bé amb els caçadors, que al cap i a la fi ens han de donar molts de vots.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Oliver...

EL SR. OLIVER I MUT:

Gràcies, Sr. President. Cregui'm Sra. Rosselló que jo l'escolt, l'escolt i l'escolt amb molta d'atenció, encara que no ho pareixi, però, miri, vostè al final de la seva intervenció ha dit que tenia tot el dret a expressar-se, i jo li deman: jo a més dec tenir dret també a poder opinar respecte al que vostè diu, perquè m'ha renyat de tal manera que em diu que no li he de dir el que ha de dir, com si jo no pogués opinar sobre el que vostè diu en aqueixa tribuna. Bé estarem si jo almanco..., i el que vostè diu no fos opinable. No sé de què discutiríem.

Miri, vostè dirà el que voldrà i ho dirà com vulgui, però el propietari sempre, amb aquesta nova llei, és el que decideix l'ús cinegètic dels seus terrenys, i això és així. Vostè ho dirà com voldrà, intentarà confondre la gent. I, a més, el propietari d'un terreny sempre que vulgui podrà sortir, amb els seus terrenys, em referesc, els podrà treure del vedat a què pertanyi. I això és així, però vostè ho nega i vol confondre la gent.

Però jo crec que en aquesta llei hi ha -per a mi almanco- hi ha un tema que quasi és el bessó de la llei, i és el pla tècnic de caça, pla tècnic de caça que ha posat en marxa aquest govern, no el va posar en marxa el govern del pacte de progrés, i jo crec, Sra. Rosselló, que com que a vostè no se li va ocórrer o no ho va fer, avui està gelosa que el govern d'en Jaume Matas tragués l'obligatorietat que en aquesta passada època, és a dir, el 96, ja era obligatori tenir el pla tècnic de caça, i aquest pla tècnic de caça, senyores i senyors diputats, que és imprescindible que estigui aprovat i que a més té una durada, si no ho record malament, de cinc anys, és obligatori tenir-lo aprovat per part de la conselleria competent a tots aquells terrenys on es pugui caçar. Si no hi ha aquest pla tècnic de caça no es pot caçar.

I què diu aquest pla tècnic? Aquest pla tècnic obliga a relatar les espècies que hi ha dins aquell vedat, el nombre d'espècies que caçarà, el nombre de cada espècie que caçaran el caçadors, quantes espècies quedaran a efectes de la reproducció, si amollarà o no amollarà, si sembrarà perdus per a reproducció o no, en definitiva, és un pla director de control d'aquests vedats, i per a mi això és el més important, que ara per ara no hi era. I si a més d'aquest pla tècnic hi ha encara més vigilants i més col·laboradors, que els ajuntaments puguin habilitar personal funcionari i que també els zeladors privats puguin ajudar als vigilants de la conselleria per dur endavant precisament el compliment d'aquests plans tècnics de caça, francament crec que just per això seria convenient i tendria justificació aquesta llei.

Jo tal vegada discreparia amb vostè, Sra. Rosselló, en el fet que la caça sigui una activitat econòmica. Jo ho discutiria; per a mi no és una activitat econòmica, la caça, per a mi la caça el que sí produeix són unes rendes i genera una riquesa, però com a activitat econòmica cregui'm que no; jo entenc la caça avui més com un oci i dóna uns beneficis, i dóna uns beneficis importants als propietaris de les terres i als pagesos, però jo renunciï al fet que la caça sigui una activitat econòmica, com renunciï també al fet que la caça sigui una pràctica esportiva. Jo renunciï a aquestes tendències que hi havia antigament i em sent més que la caça és un recurs que s'ha de gestionar d'una manera sostenible però que, a més a més, hagi de poder produir unes rendes als propietaris dels terrenys.

Sra. Rosselló, faci-s'ho mirar, faci-s'ho mirar, per favor. Jo la respect, respect els seus criteris, respect els seus arguments, però si un no vol amollar mai, si un es manté en els seus arguments i no vol concedir res, molt difícilment es pot arribar a un consens, i jo crec que això va ser el que li va passar a vostè, que no va poder dur endavant aquesta llei perquè no va voler amollar en cap dels seus criteris i no va ser capaç d'arribar a consens.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Oliver. Per fixació de posicions té la paraula la Sra. Maria Antònia Vadell.

LA SRA. VADELL I FERRER:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, en nom i representació del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista fixaré posició en relació a l'esmena a la totalitat amb devolució al Govern que ha presentat el Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, i volem constatar en primer lloc que Balears és una de les darreres comunitats autònomes a legislar sobre aquest tema. La major part de comunitats ja tenen lleis autonòmiques de caça o han inclòs la matèria amb prou extensió a la normativa de caràcter més ampli, com la de fauna i flora. Però nosaltres fins avui ens havíem limitat a alguns articles en llei d'acompanyament i amb la promulgació de decrets.

Avui per primera vegada el Parlament toca aquest tema de la caça, una activitat que involucra desenes de milers de ciutadans i unes poques ciutadanes, hem de dir també, i que té una gran importància política. I no parl tan sols de possible importància electoral, que existeix, evidentment, com ens prova la denominada Oficina de Caça del consell insular, aquestes convocatòries de diades de caçadors, programes de televisió local, etc., i entenem que el col·lectiu de caçadors és un objectiu electoral bastant desitjable. Però nosaltres volem parlar de política en el sentit més noble: el d'harmonitzar drets i deures, de l'equilibri entre interessos legítims, de l'ús sostenible dels recursos naturals, de la gestió de bé comú, etc.

És cert que la caça és una activitat que ha tengut èpoques de major importància, de major prestigi social i de major pes en la vida de les persones, especialment en el món rural, sobretot a la part forana. Encara avui en té, de pes i d'importància, com ho prova el fet que a molts de pobles de Mallorca les societats de caçadors són els col·lectius que tenen un major nombre de socis. Però és cert que amb el canvi de societat rural a societat urbana hi ha una evolució cultural que té distints efectes: la caça perd de cada dia més el paper d'obtenció d'aliments, de contribució a les petites economies domèstiques; paradoxalment també és practicada per una proporció de persones que desconeixen el món rural i per tant poden generar-se conflictes entre caçadors i pagesos, que abans eren molt rars; i, finalment, hi ha una menor comprensió social cap a l'activitat, de la qual es destaquen especialment els aspectes cruentos, amb una imatge negativa que degrada la percepció pública.

Amb independència de les opinions i de la sensibilitat de cada persona, la caça és una activitat que s'ha de regular, ja que és un fenomen molt important que existeix, que s'exerceix sobre una gran part del territori amb major o menor intensitat, que té un pes econòmic en el lloguer de caceres del món rural, que afecta els recursos naturals i que té un paper evident en la regulació de poblacions de diverses espècies en els agrosistemes. Aquest darrer punt és més important del que sembla; sols hi ha, que jo sàpiga, un lloc d'Europa on la caça s'ha suprimit, que és un cantó de Suïssa, i fins i tot aquí s'ha mantengut el dret dels agricultors a caçar els animals que afecten les collites. I aquí podríem recordar els problemes dels conills a Sant Joan, de les cabres a moltes localitats de la Serra, de faisans a Sant Josep d'Eivissa, etc. La caça, per tant, és una activitat existent sobre la qual conflueixen interessos de distints sectors amb una gran implicació ambiental i fins i tot, en certs casos, una activitat necessària en el medi rural. Per tot això que he dit abans, és evident que s'ha de regular.

La tradició de la normativa de caça és molt antiga, regulada per successives lleis espanyoles, que daten des de l'Edat Mitjana. Però sí que hem de dir que la norma actualment vigent a les Balears és l'espanyola de 1970, una llei pre-autonòmica, promulgada en un context socioeconòmic i ecològic molt distint de l'actual. Per tant, fins i tot per aquest motiu hem de reconèixer que era necessari dur al Parlament un projecte de llei de caça i pesca. És imprescindible millorar la regulació actual desfasada, tan des del punt de vista històric, com polític i ambiental. Tenim una situació regulada anacrònicament i s'havia de millorar.

Hem analitzat i valorat si el text presentat mereix tornar-se al Govern, donant suport a l'esmena de totalitat, o és un text que pot ser adoptat com a punt de partida i que mitjançant les esmenes pertinents pugui millorar la situació actual. Hem de dir que des del nostre punt de vista hi ha alguns aspectes que la llei millora la situació actual. La llei espanyola, com la de molts de països de la mateixa tradició jurídica, està dictada baix del principi del dret romà, en el qual la fauna silvestre no era res comptabilitzable i la propietat s'adquireix per ocupació. Això no sempre ha estat així i la pràctica fins a l'edat moderna, la caça era un patrimoni exclusiu dels senyors feudals. Per això hi ha en el segle XIX un punt d'inflexió, quan qualsevol ciutadà adquireix el dret d'aprofitar la caça i fins i tot, pot entrar dins els terrenys d'altres si no estan tancats. El dret a aprofitar la caça que la llei no reconeix com a privatiu del propietari del terreny, s'equilibra amb el de propietat. I tal vegada, per aquest motiu la llei de 1970, com molts d'altres sistemes jurídics europees, no reconeix als propietaris el dret de prohibir la caça en els seus predis. Fins avui, els denominats refugis de caça, allà on no es pot caçar, sols podien ser establerts per institucions de caràcter científic o conservacionista i no pels propietaris.

El text presentat pel Govern, articles 12 i 13, que ja s'han esmentat en aquesta mateixa tribuna, sí que reconeix aquest dret als propietaris i això és un avanç molt important, que justament va en un sentit oposat al que creim que ha interpretat la Sra. Rosselló. I hem de destacar que és una de les primeres normes que sí ho reconeix explícitament. Qualsevol propietari de les Illes Balears que no vulgui que se caci a ca seva, disposa d'un instrument per fer-ho. A més, a diferència del que passa avui, els propietaris que no vulguin fer refugis i que estiguin enclavats dins un vedat de caça, poden exigir quedar com a reserva dins el vedat. És a dir, poden evitar que es caci dins ca seva. A nosaltres això ens sembla bé, ens sembla que garanteix els drets dels propietaris, però allò que ens sembla especialment rellevant és que ara, actualment, amb la llei del 70 que està vigent no és així. Ara qualsevol ciutadà, amb llicència, pot caçar a qualsevol territori no vedat. Hi ha centenars de propietaris de parcel·les incloses en vedats, mitjançant un edicte municipal que no poden exigir ni la reserva, ni la sortida, perquè si surten hi poden caçar tan els membres dels vedats com els que no ho són.

Per tant, la interpretació que s'ha fet del text no la compartim. Ara actualment hi ha una situació més desfavorable cap als propietaris que la que hi haurà amb la llei aprovada. Si no se tramita el projecte, es mantindrà la situació actual que la Sra. Rosselló ha qualificat d'anticonstitucional. Entenem que

si la llei s'aprova, amb les esmenes corresponents, almanco se corregirà en part.

Hi ha un seguit d'aspectes evidentment que no compartim de la llei, per això hem presentat esmenes i crec que millorarien ostensiblement aquest text presentat pel Govern. I anomenaré molt ràpidament alguns dels aspectes que nosaltres considerem que serien millorables. Per exemple, l'edat autoritzada per caçar, la llei dóna dret a caçar a persones majors de 14 anys. Des del nostre punt de vista entenem que un nin, o una nina de 14 anys, no ha d'usar armes de foc, no està preparat per usar armes de foc i com a mínim s'hauria d'autoritzar a partir dels 16 anys, com a mínim, i sinó a la majoria d'edat. Mantenim també que s'hauria de regular millor el dret a cobrar peces en cas de què hagin caigut en terrenys distints on se caça, sols hi haurien de poder entrar amb el permís de la propietat del terreny. Creim que es pot millorar el sistema d'informació pública amb la declaració de vedat de societats locals. Això també ha sortit en el debat. Nosaltres creim que s'hauria de millorar aquest sistema d'informació pública, de manera que es garantís que la notificació arriba als propietaris de terrenys afectats. Actualment hi pot haver un buit, ja que hi pot haver alguns dels propietaris que no se n'assabenti de la informació pública perquè no acudit a l'ajuntament corresponent.

Un altre aspecte a millorar crec que són les zones de seguretat. S'haurien d'ampliar aquestes distàncies de seguretat, sobretot en zones habitades, sobretot en zones al costat de cases de fora vila. També s'hauria de regular l'expedició de llicències temporals per a caçadors no residents ja que actualment la llei dóna més facilitats als no residents que als propis residents. Això reglamentàriament sí que s'hauria de contemplar i regular. Un altre aspecte que s'ha de reconèixer com a modalitat tradicional és la caça amb cans de conill de Menorca, cosa que actualment la llei ha oblidat. Una bona idea és que els arrendaments hagin de ser registrats obligatòriament, la llei només diu que el registre ha de ser voluntari. Nosaltres creim que és bo que l'administració conegui qui gestiona cinègèticament un territori. També ens sembla excessiva la demora de 3 anys en suprimir la caça en terrenys lliures sense un pla. En un any els plans haurien d'estar redactat i aprovats i si no hi ha pla, no s'ha de caçar. La disposició transitòria segona dóna un termini de 3 anys, la qual cosa a nosaltres ens sembla una mica llarg.

En definitiva, des del PSM-Entesa Nacionalista entenem que manca treballar el text. En els tràmits parlamentaris que vendran se podrà sens dubte millorar, però des del PSM entenem que com a punt de partida el projecte de llei és vàlid per una qüestió sobretot d'estalvi de temps, per no demorar possibles solucions a situacions que actualment considerem negatives i que amb el text aprovat, amb les esmenes incorporades que hem presentat des del PSM i supòs que des dels altres grups polítics, esdevindrà un text molt millor i que serà útil per a tota la societat, tan per a la caça com per als terrenys que estaran sotmesos a l'autorització per caçar dins ells.

Moltes gràcies.

(El Sr. Vicepresident segon substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Diputada. Per fixar la posició per part del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el diputat Sr. Crespi i Plaza.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Gràcies, Sr. President. Molt breument perquè crec que aquest debat s'ha estirat innecessàriament, estam debatent una esmena a la totalitat. El nostre grup entén que una esmena a la totalitat se justifica en dues situacions, una d'elles en què la llei sigui tan catastròfica que col·loquialment podem dir no té arreglo. Per tant, se torna al Govern perquè la faci de bell nou. Una altra situació que se pot donar, podríem que era el cas que nosaltres trobàvem, per exemple amb la LECO, quan la llei dugui algun element d'una profundíssima discrepància política. Crec que aquests dos són els casos que justifiquen una esmena.

Nosaltres considerem que no és el cas que ens ocupa en aquest moment. És una llei que tracta de regular una activitat, una activitat que ja estava regulada i una activitat que té a la nostra societat unes arrels molt profundes. Jo que no som caçador, entenc que hi ha molts dels nostres ciutadans que d'això en fan una activitat, no li diré esport, activitat econòmica, etcètera, una activitat ancestral que perdura al llarg del temps. Nosaltres hem presentat un conjunt d'esmenes perquè creim que hi ha aspectes d'aquesta llei que són millorables i que la nostra aportació, en el nostre entendre, pot corregir algunes coses que se poden arreglar. Ara d'aquí a què diguem, ni hi ha res en aquesta llei aprofitable, o en aquesta llei hi tenim una amplíssima discrepància..., no és així.

Per tant, nosaltres ens posicionam, més que de fer una abstenció, que significa si més no un respecte a l'anàlisi que vostè ha fet des del posicionament polític que el seu grup té, encara que nosaltres no hi discrepem. Juntament amb el PSM que hem mantingut la mateixa esmena, ens trobam enmig. És a dir, creim que damunt aquesta llei hi podem fer feina, aportant esmenes i corregint alguns temes. I quins són? Evidentment ara no farem el debat de les esmenes parcials, crec que seria un frau i una pèrdua de temps, ja tendrem temps de fer-ho.

Però en qualsevol cas, què ens preocupa a nosaltres? Una és la preocupació mediambiental, nosaltres creim que aquesta llei la contempla. Creim que és important regular aquesta activitat, és a dir, que hi hagi un sistema de premi-càstig, és a dir, el mal caçador ha de deixar de ser caçador i el bon caçador ho pot seguir sent. Per tant, creim que aquí hem presentat un conjunt d'esmenes que van en aquesta línia. És a dir, aquell que fa allò que ha de fer, és a dir, compleix la llei, ho fa amb les precaucions que van més enllà de la pròpia llei, perquè no tot pot estar exactament escrit i descrit. I en canvi, tenim una tendència a incrementar les sancions a aquells que puguin resultar un perill, no només per a la resta de caçadors, sinó per al conjunt de la població. Hem d'entendre que no és el mateix caçar en els camps mallorquins, en els nostres vedats, que caçar a Castella-La Manxa o a Castella-Lleó, allà on les extensions són obertes, allà on el tipus de caça és molt més segur, primer de tot perquè no hi ha ningú que se passegi per allà enmig,

entre altres coses perquè no hi fa molt bon passejar en les èpoques en què la veda està oberta.

Després també hem fet un conjunt d'esmenes que tracten de garantir la seguretat a les zones habitades, o les zones que puguin ser transitades amb una certa rellevància, perquè creim que això és un risc afegit. També ho és per al propi caçador que pot veure-se sorprès per la presència d'alguna persona que no s'hagi adonat que allò era un vedat i que per tant, hi hagi entrat de manera il·legal. No sempre el delictes és del conductor que atropella un vianant, de vegades el vianant és imprudent. Aquí també tal vegada hi hagi una certa vulneració. En qualsevol cas el que és important és prevenir els accidents, també creim que aquí les mesures s'han de potenciar.

En aquest sentit nosaltres volem entrar en el debat d'aquesta llei. Crec que entre tots podem, tot i entenent que no hi ha aquelles grans esmenes que hi pugui haver hagut en altres legislacions, les quals també són responsabilitat de la conselleria. Avui aquí podem treballar damunt un text que podem millorar i per tant, el podem fer bo per als nostres ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Crespí.

Senyores i senyors diputats, si els sembla bé, passarem a la votació. Se passa a votació.

2 vots a favor, 30 en contra i 20 abstencions. Per tant, queda rebutjada aquesta esmena de devolució.

IV. Debat del dictamen de la Comissió d'Assumptes Socials del Projecte de llei RGE núm. 3760/05, de voluntats anticipades.

Seguidament passam al debat del punt número 4 de l'ordre del dia, relatiu al dictamen del projecte de llei RGE núm. 3760/05 de voluntats anticipades. Defensa conjunta de les següents esmenes RGE núm. 5664, 65, 66, 67, 71, 72, 74, 77, 78, 81, 84, 85, 86 i 87, totes elles del Grup Parlamentari Socialista.

Té la paraula el Sr. Gascón.

EL SR. GASCÓN I MIR:

Gràcies, Sr. President. Bé, deia el Dr. Obrador Adrover, en el IX Congrés Nacional de Reials Acadèmies de Medicina d'Espanya, que existia una creixent demanda social de morir en les millors condicions possibles. Els legisladors -diu- han de tractar de combinar l'autonomia de ls pacients amb la defensa de la vida. És evident, senyores i senyors diputats, que el fet que el reconeixement progressiu de l'autonomia de les persones i per tant, també dels pacients, ha de culminar en l'acceptació de determinats supòsits de disposició de la pròpia vida i que per regular-les és necessària una legislació específica. Vull

recordar ara la transcendència que han tingut per arribar aquí, la Declaració Universal dels Drets Humans del 48, la Declaració sobre la promoció dels drets dels pacients a Europa del 94 i també la rellevància especial del Consell d'Europa sobre els drets de l'home i la biomedicina l'any 95.

Per açò avui el nostre grup celebra que en poc temps la nostra comunitat pugui gaudir d'una Llei de voluntats anticipades, llei que amb urgència s'haurà de desenvolupar perquè entre en funcionament com cal i l'abans possible. Avui aprovarem, malgrat el nostre grup està en desacord en punts importants i que mantenim esmenes vives en el plenari, aprovarem dic, una llei que vol defensar la dignitat dels pacients en un moment especialment important de la seva vida. Dignitat humana, que s'invoca tant per defensar el dret de morir dignament, com per oposar-se en nom seu, al reconeixement d'aquest dret. Evidentment, darrera aquest ús equivoc del terme dignitat, hi ha subjacents diferents concepcions de l'ésser humà, de la llibertat i del conjunt dels drets humans.

Per açò, per la instrumentalització que es fa d'aquests temes, crec que la Llei de voluntats anticipades que aprovarem avui, serà el màxim de clara de cara als ciutadans, no ha de produir dubtes la seva lectura i no ha de produir problemes als professionals la seva execució. Per açò nosaltres mantenim esmenes, que creim que són molt aclaridores i que per tant, milloren el text.

Nosaltres no estam d'acord en què a l'exposició de motius es digui: "interessa ressaltar que la norma no empara de cap manera l'eutanàsia activa i directa". La confusió del concepte que encara avui suscita el debat sobre l'eutanàsia està, sense cap dubte ni un, relacionada amb l'ambigüitat sobre els diferents significats de la paraula. Però l'eutanàsia activa i voluntària, que és de fet l'única eutanàsia, és una acció amb dos protagonistes, el malalt que la demana perquè pateix una malaltia incurable i que li produeix patiments permanents i el metge que és qui l'ha de dur a terme, d'una manera activa. És a dir, conscientment ha de prendre un seguit de mesures i tractaments actius que portaran sense cap dubte a la mort en breu termini de temps. I açò, senyores i senyors diputats, és il·legal en el nostre país.

Per tant, nosaltres creim que no té cap raó de ser posar aquesta frase, o text final, encara que sigui a l'exposició de motius, atès que no hem de cobrir cap aparença. Estam parlant de coses distintes i per tant, no ve a compte introduir aquest possible debat en el text legislatiu. Existeix un debat obert sobre aquest tema, amb raons ètiques vàlides en els dos corrents d'opinió, però en aquest moment no tenim un marc legal sobre el tema. Per tant, nosaltres pensam que si introduïm aquesta frase volem dir, tranquil que no li farem l'eutanàsia. Açò en aquest moment..., jo no donaré la meva opinió perquè avui no toca, és il·legal i per tant, fora de lloc en el text normatiu. Demanam, ja que no tenim res a amagar, que es retiri aquesta frase.

Un altre punt important de discrepància és sobre qui són els testimonis. A l'article 3 es deixa anar que es pot fer la declaració davant 3 testimonis, sense més. Posteriorment l'article 5 diu: "la representació atorgada en favor del cònjuge,

parella estable, o de fet, queda sense efecte per la interposició d'una demanda de nul·litat, de separació matrimonial, o divorci, o per cessament de la convivència". Nosaltres en canvi, deim que han de ser tres testimonis, dels quals dos com a mínim no han de tenir relació de parentiu, fins segon grau, ni estar vinculats per relació patrimonial amb l'atorgant. Vostès fan una interpretació afectiva, amb "a", de qui pot signar el document, la dona, fills,... Però quan es separa ja no val, ja no hi ha llaç afectiu i per tant, no val que sigui representant i nosaltres demanam per què no? S'ha transformat en un enemic l'ex-parella en aquest moment? No té l'atorgant capacitat per canviar testimonis, representants i fins i tot, tot el el document si vol, atès que té plena capacitat d'obrar. Creim nosaltres de dubtós bon gust aquesta interpretació. Pensam que és una argumentació jurídica que no té sentit i que va en contra de la intervenció mínima del dret.

Cap d'aquestes circumstàncies: separació, nul·litat, etcètera, té perquè directament modificar les condicions donades a l'atorgant. Nosaltres mitjançant l'esmena que feim, queda quasi sense necessitat el punt discutit anteriorment. Quan es diu que es necessita la signatura de 3 testimonis, la finalitat és que 3 persones independents donin fe de què el document està fet sense coaccions i per una persona capaç. Si són familiars la situació seria afectiva per tant, i pot allunyar la necessària imparcialitat que es pretén dels testimonis, o coartar la llibertat de l'atorgant. S'han de preveure situacions que obliguin o pressionin a l'atorgant. I també que en el moment crític de prendre la decisió, com veurem més endavant, per raons d'estima impedeixen la voluntat del qui atorga la voluntat. Per motius, creim que obvis, no han de signar gent amb relacions patrimonials amb qui fa les voluntats anticipades.

I un altre punt important en què nosaltres discrepam és com es garanteix la voluntat última del pacient. Pensam que aquest punt és difícil d'explicar. Nosaltres hem fet dues esmenes en aquest sentit, a l'article 7 i un nou article 8, perquè volem garantir que es compleixi la voluntat del signant de les voluntats anticipades. Per això, deim que la voluntat manifesta expressada per l'atorgant, que es trobi en un procediment sanitari, prevaldrà sobre les instruccions prèvies que pugui contenir el document, deixant el mateix sense efecte, encara que en posterioritat a l'expressió d'aquesta voluntat manifesta, al llarg del procediment sanitari en què es trobi, quedi en situació de poder expressar la seva voluntat.

Açò és difícil d'explicar directament, però el que vol dir exactament és que si una persona té signades unes voluntats anticipades i en el moment determinat en què passa un procés prou greu, indica un canvi, encara que sigui verbal, aquest canvi de voluntat prevaldrà sobre les voluntats anticipades. Fins i tot en el moment en què per pèrdua de consciència no ho pugui manifestar. Moltes vegades quan es veu de prop el que passa, es canvia d'idea i s'ha de respectar encara que no estigui signat el document. Igualment que defensam la possibilitat de canviar les seves voluntats, defensam també mitjançant un article nou. Proposam que quan sobrevingui una situació que posi en marxa aquesta voluntat, aquest document prevaldrà sobre les opinions dels familiars, que moltes vegades per raons d'estima, voldrien no perdre el seu familiar i per tant, no voldrien que tingués vigència el document.

I em permetran senyores i senyors diputats, que parli de l'opinió que he detectat, donant aquesta llei a 15 professionals de la medicina, metges i infermeres, alguns que es dediquen a aquest tema i comparant-los amb una enquesta que ara els parlaré i que es va fer als Estats Units, és rigorosament paral·lela a allò que estam dient aquí i allò que deien els americans, curiosament, l'any 91. Mitjançant aquesta llei, el resum seria aquest, el declarant pot prohibir que se'l mantingui en vida amb mitjans artificials, però no demanar que se li acceleri la mort. El metge, excepte en casos de consciència, estarà legalment obligat a complir el testament vital. El testament vital està per evitar (...), com diu la llei que aprovarem avui. La llei ha de servir perquè el metge tenguí informació de la voluntat del pacient, si aquest es troba en estat terminal i no ho pot dir.

Tot açò està molt bé en teoria, però s'han de tenir en compte les circumstàncies reals de la pràctica mèdica. Açò és el resum que jo vaig treure. Quan es fa aquesta llei d'autodeterminació, com es diu als Estats Units, es va fer una mena d'enquesta entre els professionals, aquesta que els deia ara, la (...) i està publicat al *The New York England Journal Of Medicine*. Els metges varen declarar el seu escepticisme sobre la llei i jo els estic explicant això perquè el que jo he detectat és el mateix. Per endavant varen manifestar la distància que hi ha entre una declaració feta en fred i amb salut i la situació real d'un pacient prop de la mort. És difícil per a una persona saber quines seran les seves preferències davant d'una malaltia terminal. A més, les instruccions del pacient sols poden ser o molt detallades, o molt generals. Si són detallades, en les que es prohibeix un tractament per inútil, potser que hagi quedat antiquat en el moment d'aplicar-ho. El que avui és un mitjà extraordinari, potser que al cap dels anys sigui una teràpia segura i eficaç. Per açò els metges tenen por de veure-se obligats a complir disposicions manifestament inadequades.

Si les instruccions són generals, no van més enllà del ja reconegut Codi d'Ètica i Deontologia Mèdica, com diu el Rafel Serrano en un article sobre aquest tema. A l'article 28.2 diu: "*en caso de enfermedad incurable o terminal, el médico debe limitarse a liberar los dolores físicos y morales del enfermo, evitando emprender o continuar acciones...*". La qüestió és on acaba el tractament i on comença (...) terapèutic en cada cas particular. Jo els garanteixo que dintre dels mateixos equips mèdics hi ha discrepàncies molt evidents. El metge ha de determinar amb prudència fins on arriba el tractament, donada la seva experiència i d'acord amb el pacient o els seus familiars. Però si tenim pel mig un testament vital, que obliga per llei, deien els metges l'altre dia, farà falta una interpretació autèntica per aplicar-lo a un malalt que no pot opinar.

Els metges aquí tenien por de què si ells carreguen amb aquesta responsabilitat, els familiars poden demandar-los per considerar que no es complien les instruccions del pacient. I la missió d'interpretar el document es dona als familiars, el metge podria veure-se obligat a actuar en contra de la seva consciència, o el que ell entén que és la voluntat del malalt. Aquí jo vull aprofitar per demanar que es posin en marxa els comitès ètics als hospitals, que no estan en marxa i que serien un bon suport per als professionals sanitaris. És cert que la llibertat del malalt es basa en el consentiment informat, però mentre un encara no està malalt, no hi ha res en realitat del que

informar, perquè lliurement hagi de consentir. Així doncs el testament vital és necessàriament hipotètic.

En definitiva i com a conclusió, el testament vital és una bona idea en teoria, però potser que no sigui més que un legalisme que indica el que ja està manat i es fa. O més greu, que pugui mal fer la confiança amb la relació terapèutica i condicionar la prudència del metge. Això és el resum del que jo he detectat aquests dies. I jo per acabar, perquè la meua intenció no és ni molt manco, refredar la nostra alegria per aquesta nova llei, però pensam que és una llei important des del Grup Parlamentari Socialista, que és una llei que pensam que té mancances, però és molt vàlida. Ara, sentit això que he sentit jo sobre la teoria i el posar en pràctica aquesta llei, que moltes vegades ja es posa en pràctica sense tenir-la, de fet s'està posant en pràctica des de temps immemorials. Voldríem demanar que es tengui molta cura en la seva (...) i suport dels professionals i sobretot complir bé, si la llei ho permet, la voluntat del malalt. I per últim, insistir en què s'han de posar en marxa els comitès ètics dels hospitals que són l'únic suport que tenen els metges en aquests casos.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Gascón. Torn a favor de les esmenes? Té la paraula el Sr. Rosselló per part del Grup d'Esquerra Unida i Els Verds.

EL SR. ROSSELLÓ I DEL ROSAL:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Nosaltres quan va entrar aquesta llei en el Parlament, en primer lloc ho vàrem celebrar, érem conscients de què és una llei important que es tramités i en general varen semblar que la nostra coincidència amb el projecte que se va presentar era una coincidència molt ampla, coincidència que mantenim en aquests moments. Una vegada que vàrem conèixer, estudiar i participar en els debats en comissió les esmenes presentades pel Grup Socialista ens va semblar que enriquien un projecte que ja de per si consideram adequat i encertat. Per tant donam suport a aquestes esmenes presentades.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Rosselló. Pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista la Sra. Mascaró té la paraula.

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

Moltes gràcies, Sr. President. Des del PSM també compartim que aquesta és una llei molt important, que era necessàries, i tot i ser una llei bastant tècnica sí que afecta situacions que són molt humanes: regular el dret dels pacients i sobretot dels pacients que en un moment determinat no podran dir quina és la seva voluntat realment, és important deixar-ho ben aclarit.

Nosaltres tampoc presentarem esmenes però entenem que les que es mantenen milloren substancialment la llei, perquè precisament aquests casos que ens exposava el Sr. Gascón, que en un moment determinat aspectes que la llei regula i que ens pensam que són positius, a l'hora de dur-los a la pràctica poden resultar, més que una solució, un entrebanc per regular la voluntat realment que tenia el pacient.

Per tant nosaltres donarem suport a aquestes esmenes i ens congratulam que una llei com aquesta s'aprovi en el Parlament. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Mascaró. Torn en contra de les esmenes; pel Grup Parlamentari Popular la paraula el Sr. Miquel Jerez.

EL SR. JEREZ I JUAN:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, és ben cert que cada dia que passa sabem més sobre la naturalesa i sobre l'evolució de moltes malalties. El coneixement d'aquestes ofereix indubtablement al pacient una oportunitat, que és l'oportunitat de preveure, en certa mesura i amb certesa, el desenvolupament de la seva malaltia. Per altra banda la investigació mèdica atorga la possibilitat de valorar anticipadament les diferents alternatives terapèutiques que existeixen i de prendre decisions relacionades amb els futurs tractaments dels quals dependrà la seva vida.

És cert que a mesura que s'incrementa el control mèdic sobre la mort, a mesura que el pronòstic sobre un desenllaç fatal cada vegada és més encertat, la societat experimenta una reacció de desconfiança davant el poder de la tecnologia. La societat se n'adona que allargar la vida en molts de casos només significa allargar el patiment per arribar a situacions innecessàries, per arribar a situacions indignes i fins i tot per arribar a situacions humiliants, en què la vida no resulta preferible a la mort. Gràcies a mesures de suport vital els sanitaris es veuen literalment obligats a allargar de forma i manera indefinides les vides humanes que, en absència d'aquestes mesures, ja haurien conclòs, és a dir, hauria arribat la pròpia mort del pacient. Moltes vegades aquests esforços només aconsegueixen un èxit parcial, com succeeix quan, per allargar la vida o bé alentar la mort, es produeixen situacions en què la vida del pacient queda definitivament associada a seqüeles absolutament irreversibles i severes. Si bé és cert que les maniobres que s'executen a diari en la medicina intensiva són per permetre evitar moltes tragèdies, per desgràcia a vegades per salvar una vida l'únic que s'aconsegueix és prolongar, com dic, innecessàriament molts de patiments, s'aconsegueixen prolongar patiments setmanes, mesos i fins i tot anys. Un exemple paradigmàtic és el dels pacients en estat vegetatiu; es tracta de malalts que poden romandre inconscients durant un període indefinit de temps sense altra ajuda per continuar amb vida que una sonda d'alimentació i d'hidratació i les cures bàsiques per evitar infeccions i diferents qüestions.

Com els deia abans, senyores i senyors diputats, quan em va encarregar el meu grup parlamentari la defensa d'aquesta qüestió, la defensa de la llei de voluntats anticipades, he tengut

l'oportunitat de llegir diferents documents on es manifesta el que acab d'explicar, on es manifesta de tal manera que no he volgut deixar als llibres un testimoni, el testimoni d'una persona que va atorgar un testament, una senyora que tenia per nom Adela, 65 anys quan va començar a sospitar el que li estava succeint, una persona absolutament autosuficient, forta físicament i amb una vida molt activa: conduïa el seu propi vehicle, jugava a la platja amb els seus néts o viatjava a l'estranger amb persones ja jubilades. Un dia tornant a casa es va trobar desorientada, va perdre la noció de l'orientació i li va resultar difícil tornar a reprendre el camí. N'Adela no va considerar aquesta qüestió com un fet aïllat ja que se n'havia adonat de moltes coses que li havien fugit de la memòria. En el metge de capçalera li varen pronosticar el pitjor: que patia una malaltia en la seva fase inicial d'Alzheimer. Acte seguit aquesta persona, n'Adela, va contactar amb associacions pro mort digna on li varen aconsellar la possibilitat d'atorgar el que avui aprovarem, un testament vital; va poder tenir l'oportunitat de contrastar i veure en el seu estat la seva malaltia, en un estat molt avançat. Avui, nou anys després, aquesta persona viu a una residència on diversos professionals l'atenen 24 hores al dia amb tanta cura com si fossin els seus propis fills. Tots saben que un dia o l'altra aquesta persona..., els seus instints no reaccionaran i morirà. I la meua pregunta és: què hauria passat si aquesta persona no hagués atorgat un testament vital? Idò bé, la resposta és clara: se li hagués mantingut la vida artificialment. Per quant de temps?, no ho sabem. Quins són els avantatges?, quins són els inconvenients?, jo els deix damunt la taula dels senyors i de les senyores diputats.

Però una altra qüestió important pens que és -com també ha dit el Sr. Gascón- l'autonomia de la voluntat del pacient dins de la relació clínica. D'una medicina paternalista on el metge era l'únic que decidia en cada cas el bé dels seus pacients, s'està passant a una relació en la qual el metge i el pacient són interlocutors que negocien conjuntament els objectius terapèutics; el tracte avui és d'igual a igual, avui el metge ja no és un interlocutor sinó que avui el metge és un conseller del pacient. I és precisament dins aquest context que neix el document del testament vital, dins el que acab d'explicar.

Quins són els objectius d'aquest document? En primer lloc un objectiu és una major consideració de les preferències individuals del pacient i entenem que, això, avui la llei ho aconsegueix. Quins són els objectius?, provocar una especial relació de confiança metge-pacient, que entenem que avui la llei també ho aconsegueix. Què pretén aquesta llei o aquest testament?, una disminució de la medicina defensiva basada en la por dels sanitaris a potencials denúncies -això és cert- i querelles dels familiars en benefici dels pacients; avui entenem que aquesta llei ho aconsegueix, també. També una disminució de pràctiques mèdiques que no són absolutament necessàries en molts de casos; avui la llei també, com dic, ho aconsegueix. I també la llei ajuda els sanitaris a prendre decisions relacionades amb el final de la vida: les voluntats anticipades poden servir per descarregar els sanitaris d'una part del pes moral que per a ells significa ser els únics responsables de la vida i de la mort dels seus pacients terminals o en estat irreversible, i la llei això també, com dic, ho aconsegueix.

Hem abordat la qüestió des del punt de vista dels arguments sanitaris. No obstant això també entenem que és susceptible de

ser focalitzada aquesta qüestió des de raonaments estrictament jurídics, que són els següents: les voluntats anticipades donen més fiabilitat a les afirmacions fetes pel pacient mentre és capaç, eviten que els jutges en molts de casos carreguin amb el pes de la decisió amb l'opinió del metge, redueixen els recursos als tribunals i aporten transparència a la pràctica de l'eutanàsia passiva; també, evidentment, hi ha arguments de caire religiós, i són aquells que permeten una mort d'acord amb les creences religioses dels pacients. Aquests són els arguments que giren al voltant de les voluntats anticipades i, en particular, a l'anomenat testament vital. És un debat ample, és un debat profund, moral, ètic i professional.

No és cap novetat si anunci als diputats que som profà en aquesta matèria, i aquí en aquesta cambra hi ha professionals de contrastada i dilatada trajectòria, i només ha estat intenció d'aquest diputat apropar la realitat i els arguments a debat que donen veritable sentit a l'anomenat document o testament vital. Dit això ja no em queda més que felicitar la consellera perquè entenem que és una llei que completa les aprovades a diferents comunitats autònomes; Balears no podia deixar de regular aquesta matèria, és una llei que garanteix els objectius pels quals ha estat confeccionada, i també m'agradaria, com no pot ser d'altra manera, agrair als grups parlamentaris representats en aquesta cambra el suport a aquesta llei, especialment al Partit Socialista, al qual aquest grup parlamentari li ha aprovat 12 esmenes que estam segurs que enriqueixen i que han aportat moltíssim de bo a aquest text; vagi des d'aquí la meua sincera felicitació.

En qualsevol cas nosaltres respecte a les esmenes que es mantenen vives mantenim el mateix posicionament que havíem plantejat a la comissió. Dit això esper i confii que tenguí aquesta llei l'aprovació unànime d'aquesta cambra; crec que hi ha raons més que suficients per donar suport a un text que respecta la llibertat d'elecció respecte a tractaments a rebre, que respecta l'autonomia de la voluntat, dignifica el pacient i humanitza el personal sanitari.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Jerez. No hi ha torns de rèplica ni de contrarèplica. Per tant, senyores i senyors diputats, podríem passar a la votació conjunta -si cap grup no demana la votació separada- de les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, que són les que ja hem esmentades a l'inici d'aquest debat.

Per tant, votació de les esmenes del Grup Parlamentari Socialista. Passam a votació.

21 vots a favor, 28 en contra, cap abstenció, per la qual cosa queden rebutjades.

Passam ara a la votació dels articles als quals es mantenen les esmenes: els articles 2, 3, 4, 7 i 8, la disposició derogatòria i l'exposició de motius.

Senyores i senyors diputats... Sí, sí, ho tornaré repetir: els articles 2, 3, 4 i 7, i la disposició derogatòria i l'exposició de motius, ...i 8. Passam a votació.

28 vots a favor, 18 en contra, 3 abstencions, per la qual cosa queden aprovats.

I a continuació passam a la votació dels articles als quals no s'hi mantenen esmenes: el títol del projecte, els articles 1, 5 i 6, i les disposicions finals primera i segona.

Senyores i senyors diputats, passam a votació.

Per unanimitat, 50 vots a favor.

Per la qual cosa es faculta als Serveis Jurídics de la Cambra per fer les correccions i modificacions tècniques necessàries per tal que la llei en qüestió tenguí una redacció coherent.

Una vegada esgotat el debat i les votacions aquesta presidència proclama aprovada la Llei de voluntats anticipades.

(Aplaudiments)

V. Adopció d'acord sobre la proposta de la Mesa d'aplicar el procediment de tramitació directa i per lectura única al Projecte de llei RGE núm. 25/06, de reforma de la Llei 12/1998, de patrimoni històric de les Illes Balears.

A continuació passam al cinquè punt de l'ordre del dia, que correspon a l'adopció d'acord sobre la proposta de la Mesa d'aplicar el procediment de tramitació directa i per lectura única al Projecte de llei RGE núm. 25/06, de reforma de la Llei 12/1998, de patrimoni històric de les Illes Balears.

Abans de debatre aquest projecte de llei procedeix el pronunciament del Ple de la Cambra sobre la proposta de la Mesa de tramitació directa i en lectura única. Algun grup vol intervenir?

Per tant aquesta presidència pot considerar aprovada aquesta tramitació per assentiment. Queda aprovada per assentiment.

VI. Debat i votació, si n'és el cas, del Projecte de llei RGE núm. 25/06, de reforma de la Llei 12/1998, de patrimoni històric de les Illes Balears.

I finalment passam al sisè punt de l'ordre del dia, que correspon al debat i a la votació pel procediment de tramitació directa i en lectura única del Projecte de llei RGE núm. 25/06, de reforma de la Llei 12/1998, de patrimoni històric de les Illes Balears.

Intervencions dels grups parlamentaris per fixar la posició. Primer grup? Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Els Verds. La Sra. Margalida Rosselló té la paraula.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President. Senyors diputats, senyores diputades, la nostra posició és que votarem en contra de la lectura única de la modificació de la Llei de patrimoni històric de les Illes Balears del 98 perquè entenem, en primer lloc, que ampliar una vegada més el termini per dur endavant el catàleg de protecció de patrimoni històric per part dels ajuntaments de les Illes

Balears és dilatar una vegada més el temps i, per tant, deixar en mans -diríem- de la desprotecció aquest patrimoni històric.

Hem de recordar, tal com diu ja la memòria que es presenta amb la modificació de la Llei de patrimoni històric, que s'ha modificat tres vegades des de l'any 98, que es va aprovar la llei, i per tant s'ha donat una treva que al nostre entendre és molt llarga i que a sobre avui es pretén encara que s'allargui més, concretament que pràcticament fins a l'any 2008 no hagin d'estar aquests catàlegs de protecció del patrimoni històric fets per part dels ajuntaments de les Illes Balears. Nosaltres creim que això en primer lloc crea una indefensió important del nostre patrimoni, que, si més no, cal recordar que per contínues infraestructures, sobretot, està en un vertader perill; jo no puc posar més que exemples que, com saben vostès perfectament, tenim en una situació lamentable en alguns casos part del nostre patrimoni arqueològic i el patrimoni històric i el patrimoni cultural, que moltes vegades per infraestructures -siguin aparcaments, siguin hospitals, siguin urbanitzacions, siguin camps de golf o siguin infraestructures d'autopistes- resulta que aquest patrimoni està en vertader perill. Nosaltres creim que és molt important precisament que hi hagi una actuació clara i ferma de defensar aquest patrimoni.

Això què significaria? Significaria precisament que aquests catàlegs del patrimoni històric que han de dur endavant els ajuntaments s'aprovessin i es fessin de la manera més ràpida i, evidentment, també el millor possible, perquè si no el que hi ha en aquest moment, si s'aprova aquesta llei, és que es deixa el patrimoni històric desprotegit. Això què significa? Significa que aquests ajuntaments poden fer i modificar planejaments urbanístics sense tenir en compte el patrimoni que s'ha de protegir, per la qual cosa nosaltres creim que el es fa amb aquesta llei és una desprotecció del patrimoni històric, cultura i arqueològic.

Per això votarem en contra, perquè és prolongar més l'època de gràcia per fer el que es vulgui amb el patrimoni i sobretot que no sigui una nosa. Perquè el patrimoni normalment és una nosa; quan no és una nosa li fan un BIC, petitó, però quan és una nosa evidentment s'intenta i s'evita la seva protecció.

Nosaltres proposam que s'ha de respectar la llei, per tant que s'ha de fer el catàleg de protecció del patrimoni el més aviat possible i fer-lo de la manera més correcta, també, i certament per dur a terme això s'han d'ajudar els ajuntaments, s'han d'ajudar tècnicament i econòmicament. Hi ha doblers per fer autopistes i fer carreteres però no hi ha doblers, per exemple, per ajudar més els ajuntaments perquè puguin dur endavant aquests catàlegs. Nosaltres, per tant, consideram que si realment aquest plenari del Parlament creu que el nostre patrimoni, com dic, històric, cultural, arqueològic, s'ha de protegir el que s'ha de fer precisament, més que canviar la llei, modificar la llei, és fer que la llei s'apliqui i ajudar, com dic, fent les partides econòmiques que pertanyin perquè realment els ajuntaments, que tenen dificultats per dur endavant aquesta catalogació, ho puguin fer de la millor manera possible.

També hem de dir que si aquesta llei s'aprova, i a posta nosaltres votarem a favor, quedarà sense normativa la protecció del patrimoni històric de les Illes Balears. Una vegada més

aquesta normativa serà la que quedarà en *stand-by* i per tant la situació del patrimoni de les Illes, si ja és difícil, cada vegada precisament ho serà més, perquè a mi m'agradaria veure quants de planejaments urbanístics d'ajuntaments de les Illes Balears es modificaran en aquests dos anys per tal d'evitar que qualsevol problema patrimonial els pugui posar problemes per poder fer actuacions, com dic, que puguin posar en perill el patrimoni històric.

Per aquestes raons nosaltres considerem que el que s'ha de fer precisament és no permetre o no dur endavant aquesta modificació de la llei de patrimoni històric que al cap i a la fi, com deim, deixarà una vegada més desvalgut aquest patrimoni històric que mai en tota la història de la comunitat no havia rebut tants de cops com els que ha rebut en aquesta legislatura actual: el monestir de la Real, el bastió d'en Berard, l'Antoni Maura, Son Rossinyol, el pont del tren, la situació del patrimoni de molts de llocs que ha quedat diríem en condicions molt inadequades... És el mateix que està passant ara a Eivissa amb tantes autopistes, que estan sortint quantitat de restes púniques de les quals ni tan sols no es fa cap estudi arqueològic per saber la riquesa que pot tenir aquest patrimoni i, per tant, perquè això pugui suposar un element no només a protegir sinó també com un element econòmic de cara a incentivar un turisme de qualitat, un turisme cultural, creim que es perd una oportunitat, perquè aquesta llei el que fa una vegada més, com ens té acostumats el grup..., més que el grup el govern del Partit Popular, és que tot val mentre sigui construir i per tant sigui dur endavant infraestructures.

La protecció sempre s'ha de deixar en el calaix a veure si més endavant protegirem alguna cosa del poc que ens pugui quedar ja a les nostres illes. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Rosselló. Pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista té la paraula el Sr. Riudavets.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, demà, justament demà, fa un any exacte, dia per dia, que aquesta cambra va decidir ajornar per segona vegada el termini fixat a la Llei de patrimoni històric perquè els ajuntaments elaboressin i aprovessin el catàleg de protecció del patrimoni històric del seu municipi. En aquella sessió el nostre grup parlamentari hi va votar a favor però jo mateix vaig dir textualment en aquesta tribuna: "En conjunt molts d'ajuntaments porten un retard de quatre anys en l'aprovació del seu catàleg de patrimoni i, de ben segur, si no es prenen mesures a final de legislatura votarem una altra pròrroga i així *ad infinitum*". Deia açò fa un any perquè era evident que passaria i ha passat: estam tornant a votar ara i aquí una altra pròrroga.

A la mateixa sessió de fa dos anys vaig concloure la meua intervenció amb les següents paraules: "El nostre vot serà positiu però açò no basta, suport als ajuntaments però també voluntat política de complir i fer complir la llei i, quan s'acabi el nou termini, que no s'aprovi cap modificació del planejament, per petita que sigui, si no es té el catàleg del

patrimoni aprovat". I naturalment ens reafirmem en les paraules de fa un any, perquè ja no estam parlant de dificultats per complir la llei, sinó de deixadesa a l'hora de complir-la.

Aquest parlament no pot convertir-se en una dispensadora de lleis fetes a mida. Aquesta cambra ha d'aprovar lleis que naturalment poden adaptar-se a les necessitats, però no eternament modificar-se per justificar i emparar que s'incompleixin. I dic açò sincerament sense mirar si hi ha o no ajuntaments que governa el PSM que estiguin en aquesta situació; no ho sé ni ho vull saber, perquè açò no és una qüestió de partidisme, és una qüestió més fonamental: no estam parlant d'un tema menor, estam parlant d'un instrument bàsic i eficaç per assegurar la protecció de la nostra història, de l'instrument dissenyat i aprovat per aquest parlament per assegurar la protecció i salvaguarda dels béns que configuren el llegat històric dels nostres pobles.

Però en aquella sessió de fa un any no vaig parlar només jo, naturalment; també van dir la seva la resta de grups parlamentaris. Des del Grup Mixt la Sra. Munar ens deia: "L'ampliació del termini només és d'un any, i açò ha de servir perquè tots els ajuntaments es posin les piles i acabin la seva elaboració". El representant del Grup d'Esquerra Unida i Els Verds, el Sr. Rosselló, per la seva part també ens deia respecte d'açò: "El que fa falta que és tothom es posi les piles perquè ja està bé, ja està bé". En la mateixa línia el Sr. Boned, portaveu socialista, s'expressava tot dient: "Desitjam i esperem des del nostre grup que aquesta sigui la darrera ampliació i, per tant, el definitiu termini". I rematava el debat el portaveu popular, el Sr. Oliver, que ho exposava així: "Els ajuntaments que no han fet els deures, que els facin". En definitiva, hi havia una tàcita unanimitat en l'excepcionalitat de la mesura i en la necessitat que els ajuntaments que no havien fet els deures, en frase del Sr. Oliver, accomplissin d'una vegada allò que la llei els exigia.

Però vet aquí que les bones intencions no han servit per a res, i si s'aprova aquesta llei els dos anys inicialment prevists a la mateixa llei hauran esdevingut deu. I, a més, qui ens assegura que aquesta pròrroga sigui la definitiva? Com vaig dir fa un any açò pot seguir *ad infinitum*.

Però una cosa sí queda demostrada: la manca de compromís d'alguns ajuntaments en la protecció del seu patrimoni, perquè si podríem acceptar que el termini de dos anys fixat per la llei inicialment era excessivament ajustat per la complexitat del tema, que és complex, els vuit anys que ja duim és un temps més que suficient sense que calguin pròrrogues addicionals. Els ajuntaments que no hagin fet el catàleg no ha estat per problemes, sinó per clara i simple deixadesa, una deixadesa que tot allargant el termini no farem altra cosa que tornar a fomentar.

Per tot açò i perquè des del nostre grup estam convençuts de la importància de preservar el nostre llegat històric votarem en contra de la llei, votarem en contra de prorrogar el termini, i que els ajuntaments que no han complert, que ara no han complert, no vegin premiada la seva manca de diligència i que les modificacions dels seus plantejaments urbanístics es vegin condicionades per l'aprovació definitiva del catàleg que fa vuit anys que tenen l'obligació de fer. Jo crec que un parlament fa lleis i el que no feim és lleis a mida, i ara ho podem demostrar.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Riudavets. Pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Diputat Sr. Bosch.

EL SR. BOSCH I MESQUIDA:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, és cert que els terminis que preveia la Llei 12/1998, de 24 de desembre, de patrimoni històric de les Illes Balears, s'ha modificat diverses vegades i que han transcorregut vuit anys d'ençà que els ajuntaments havien de modificar els instruments de planejament general amb la finalitat d'incloure un catàleg de protecció del seu patrimoni històric respectiu. També és cert que és urgent que els municipis comptin amb aquest catàleg per tal d'evitar la degradació del seu patrimoni. Però també és cert que no podem defugir la realitat amb què ens trobam, i és que a dies d'avui encara hi ha un nombre important d'ajuntaments de tots els colors polítics que encara no tenen elaborat aquest catàleg de protecció.

També s'ha de dir que l'elaboració d'aquest tipus de catàleg de béns és una tasca lenta i complexa, i ho és especialment per als municipis petits que no compten amb els mitjans necessaris.

D'altra banda el punt 2 de la proposta ja estableix una clàusula de protecció en el moment que determina que la formació del catàleg de protecció del patrimoni històric haurà de tramitar-se conjuntament amb la primera modificació o revisió de l'instrument de planejament que es redacti.

Per tot açò el Grup Parlamentari Socialista votarà a favor de la proposta de modificació parcial de la llei.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Bosch. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula el Sr. Simó Gornés.

EL SR. GORNÉS I HACHERO:

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Parlem d'una vella coneguda, de la disposició transitòria tercera, de la Llei de patrimoni històric de les Illes Balears, que fa referència als catàlegs municipals. La necessitat de comptar amb aquest catàleg de protecció del patrimoni històric és un aspecte del qual ningú no dubta. És un instrument que ajuda a la protecció efectiva del patrimoni històric a les nostres illes. Els perills que té o que pot sofrir el patrimoni històric són molts, diversos, i s'ha comprovat que incloure els catàlegs de protecció en el planejament municipal suposa una eina efectiva per a la seva preservació.

No és, emperò, la manera exclusiva de protegir el patrimoni històric, sinó que s'ha d'entendre aquesta protecció des de moltes òptiques diferents, des de molts de recursos i des de moltes eines que precisament la Llei de patrimoni històric dóna als consells insulars, que són, en definitiva, els que tenen les

competències en aquesta matèria. Però no hi ha dubte de la bondat d'aquesta iniciativa com a mesura preventiva.

A la llei, aquesta inclusió del catàleg anava fermada amb clàusula diguem que de seguretat, la de donar un termini, tal vegada curt, com s'ha demostrat amb el pas del temps i amb la pràctica, per a l'elaboració del catàleg, ja que s'havia de tramitar paral·lelament amb la primera modificació o revisió del planejament municipal. Que el termini d'elaboració proposat inicialment a la llei, en el 98, s'ha demostrat insuficient és palès, està clar; ja ho va demostrar a l'anterior legislatura quan a la Llei 11/2002, de pressuposts, es donava un nou termini de dos anys, que en realitat varen ser quatre, perquè si el termini acabava, si la llei s'aprova el 98, el termini era de dos anys i la modificació que va fer el pacte de progrés va ser efectiva el 2003, vol dir que van deixar passar tota la seva legislatura, tota la legislatura que el pacte de progrés governava sense fer res, és a dir, amb una situació d'al·legalitat, el termini s'havia acabat i vostès no varen fer res amb quatre anys.

Per tant, una iniciativa del pacte que, torn insistir, va quedar en la. Aquesta mesura, aquest termini, millor dit, ha quedat demostrat que ha tornat ser insuficient, molts dels ajuntaments que estan obligats a donar compliment a aquest precepte, doncs no ho han pogut aconseguir, alguns sí, molts pocs, altres estan en fase de tramitació i altres que no han començat a fer, com dic, aquests deures.

Per què aquests deures no s'han fet? Jo crec que seria interessant poder analitzar, crec que, com tot o com moltes coses a la vida, hi ha causes diverses: falta d'interès, falta de recursos, manca de mitjans per dur-ho a terme, quan parlem sobretot d'ajuntaments petits veim que hi ha una falta de mitjans reals. I si feim un poc, si observem un poc la llista d'aquells ajuntaments que tenen aquest instrument inclòs dins el seu planejament, veurem que són els ajuntaments grans, Inca, Ciutadella, etcètera, els que ho tenen inclòs dins el seu planejament.

Aquesta mesura realment a nosaltres no ens satisfà, no ens satisfà perllongar aquest termini, però ho creim necessari per desembussar projectes d'interès general.

Confii que els consells insulars, que alguns han donat ajudes per a la redacció dels catàlegs municipals i que, en darrera instància, són els responsables que aquesta feina sigui feta, segueixin, donin un impuls, un mà d'ajuda a la implantació d'aquests instruments per part dels ajuntaments, doncs que es veuen impossibilitats per aquestes diferents raons que he esmentat anteriorment i que, finalment, puguem tenir els instruments necessaris per protegir, efectivament el patrimoni històric a les nostres illes.

Vull però, també, reconèixer la feina d'aquells altres ajuntaments que han fet la feina, que han complert amb els deures i que han presentat els documents, els catàlegs en els terminis que demanava no només la llei, sinó moltes vegades amb anterioritat, perquè demostrin un interès real en la protecció del patrimoni històric.

Per tant, senyores i senyors diputats, el patrimoni històric de les Illes Balears no queda en absolut indefens, com he sentit per

part d'alguna portaveu en aquesta casa, de vegades està molt bé que hi hagi un *Diari de Sessions* i que es prengui nota de les coses que es diuen, perquè almanco serveix d'exemplificació d'un desconeixement i de com s'intenta fer demagògia d'una forma bastant patètica. Per tant, nosaltres demanam el vot favorable a aquesta ampliació de termini i confiam que ara ja, definitivament, amb aquest nou termini, els ajuntaments que no hagin fet els deures puguin presentar definitivament aquest instrument de protecció.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Gornés. Senyores i senyors diputats, si els sembla bé, passaríem a la votació. Passam a la votació.

46 vots a favor; 6 en contra; cap abstenció. Per la qual cosa, queda aprovada la Llei de reforma de la Llei 12/1998, de patrimoni històric de les Illes Balears.

I no havent-hi més assumptes, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS

DEL

PARLAMENT

DE LES

ILLES BALEARS

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 8
07001 PALMA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma
